

Ivo Saseks

Māci mani, Kungs!

Elaion-Verlag

CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

Pasūtīt

Gemeinde-Lehrdienst

Pasūtījuma № 2 LVA

Vācu izdevuma oriģināla nosaukums:

„Lehre mich, Herr!” 5. Auflage 2007

Tulkojums un korekcija, latviešu brāļi un māsas
Vāku noformējums, komplekts, zīmogs un ražots
Gemeinde-Lehrdienst CH-9428 Walzenhauser

Satura rādītājs

Priekšvārds	4
Tulkotāja piezīmes	5
Ticības miers	6
Uzvara un pārvarēšana	17
Mācīties dzirdēt Dieva balsi.....	32
I. Dieva balss	32
II. Ja neklūsiet kā bērni	43
III. Ievingrinātie prāti (maņas).....	54
IV. Balsu atšķiršana	68
Domu kontrole	88
Pārveidošanās Viņa tēlā 1. daļa.....	102
Pārveidošanās Viņa tēlā 2. daļa.....	115
Ticības pateicība	123
Konfliktu risināšanas principi	136
Skaudība.....	142
Dieva griba.....	150
I. Dieva gribas statiskā un dinamiskā dimensija	150
II. Dieva gribas mūžīgā dimensija	154
III. Ceļš uz Dieva gribas mūžīgo dimensiju.....	162
Piedošana	172
Garīgā vadīšana.....	180
Tēvu grēki	189
Pēcvārds	207
Pielikums.....	208

Priekšvārds

Mūsu darbi – tie ir no sirds nākuši kā dāvana, lai piepildītu lielo vajadzību pēc ticības. Tās ir atbildes uz Jēzus Kristus norādēm (komandām, norādījumiem): **„Tāpēc lūdziet Pļaujas Kungu, lai viņš izsūta strādniekus savā pļaujamā.” (Mat.9:38) Nedaudz iepriekš teikts: „Un kad viņš ļaužu pulkus redzēja, sirds viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana. Tad viņš sacīja uz saviem mācekļiem: „Pļaujamā daudz, bet pļāvēju maz.” (Mat:36-37).**

Tieši šis lietu stāvoklis uztrauca mani 1979. gadā, kad es tiku iesaukts garīgai kalpošanai „uz pilnu slodzi”. Jau pirms tam mēs desmitiem cilvēku vadījām pie Kristus, bet pēc kāda laika daudzi no viņiem atkal aizgriezās no ticības, jo mēs nevarējām viņiem līdz galam dot pilnvērtīgu izpratni par ticību. Bija daudz avju un maz ganu, daudz atgriezto un maz gudro pamācīto. Tā 1979. gadā radās pirmās ikmēneša “ganu” vēstules, kuras mēs līdz pat šim laikam izsūtītām pa visu pasauli, un šobrīd esam tās jau izdevuši grāmatu formātā. Lai tās dod savu vēlamu ieguldījumu daudzu Dieva bērnu brieduma sasniegšanā un draudzes pilnveidošanā.

Jānis Iva

Tulkotāja piezīmes

Dārgie lasītāji!

Šai grāmatai Bībeles citāti ir ņemti no Bībeles Vecās derības Bībeles sabiedrības izdevuma un jaunās derības un Psalmu 300 gadu jubilejas izdevuma 1988.gada Latvijas ev. lut. baznīcas latviešu izdevumiem. Līdz ar to var rasties dažas atšķirības no mums zināmiem tulkojumiem, jo autors ir tulkojumam izmantojis grieķu pirmavotus. Tā kā grieķu vārdu nozīme ir daudz apjomīgāka kā vācu un latviešu valodā, tad ir iespējami dažādi viena vārda tulkojumi. Visi viņi ir pareizi, bet viena vai otra vārda tulkojums var padziļināt tulkotā vārda nozīmi. Attiecīgie Bībeles panti ir tieši tulkoti no vācu valodas un ir atzīmēti kā tulkojums no vācu valodas.

Darbs pie tulkojumiem latviešu valodā turpinās. Ar Dieva palīdzību jau iztulkotiem darbiem pievienojas jauni tulkojumi. Taču nekavējieties pieprasīt ar vēstuļu vai faksa palīdzību no „Gemeinde-Lehrdienst” jau iztulkoto darbu sarakstu, kuri jau ir pieejami latviešu valodā.

Mēs gribētu pievērst jūsu uzmanību tam, ka šī grāmata ir tulkota no vācu valodas uz latviešu. Mūsu mērķis ir tulkojot ar kvalitātes kontroles palīdzību pēc iespējas precīzāk nodot teksta būtību. Ja nu gadījumā jums kāda vieta tekstā liekas neloģiska vai lingvistiski neprecīza, lūdzam jūs rakstīt uz „Gemeinde-Lehrdienst” adresi, lai kopīgi noskaidrotu vai esat pareizi sapratis tekstā reāli teikto

2006.gada janvāris „Gemeinde-Lehrdienst”

(Baznīcas kalpošanas mācība)

Ticības miers

(Ebr:3+4)

„Tāpēc, kamēr apsolījums ieiet viņa atdusā mums vēl pastāv, bīsimies, ka kāds no mums neizrādītos to nesasniedzis” (Ebr:4,1).

„Jo ja Jozua viņiem būtu sagādājis atdusu, tad viņš nebūtu pēc tam runājis par citu dienu. Tātad vēl atliek svēta dusa Dieva tautai. Jo kas iegājis viņa atdusā, tas arī pats dusējis no saviem darbiem, kā Dievs no saviem. Centīsimies tāpēc ieiet šinī atdusā, lai neviens nekristu nepaklausībā pēc tās pašas priekšzīmes” (Ebr:4,8-11).

Šajā nodaļā mēs tiekam nopietni pamudināti ar lielu rūpību ieiet *Viņa* atdusā. Par kādu atdusu šeit Svētos rakstos tiek runāts – par mieru „debesu valstībā”? Es nedomāju! Citādi mēs būtu tieši pamudināti darīt “nopelnošos” darbus, jo mēs lasām: „**Centīsimies tāpēc (vāc. – dedzīgi) ieiet šinī atdusā**” (Ebr:11). Nekādi centieni debesu valstības labā nekādā veidā neatvieglos mūsu ieeju atdusā un neiespaidos Dievu būt labvēlīgākam pret mums. Te drīzāk uzsvars tiek likts uz ŠODIEN: „... šodien, ja dzirdēsīt **Viņa balsi, neapcietiniet savas sirdis...**”(Ebr.3:7/4:7). Citiem vārdiem sakot, mums ir jāieiet Viņa atdusā šodien, nevis pēc mūsu nāves! Dieva secība ir tāda: vispirms ieiet ikdienas ticības mierā, pēc tam – mūžīgās skatīšanas mierā.

Kā nokļūt šajā atdusā?

Šī atdusa jau pastāv. To nav iespējams „uztaisīt”, kā, piemēram, nav iespējams „izveidot” vienprātību starp kristiešiem. Dievs ir izveidojis vienprātību, radīdams mūs no viena un tā paša Gara, zem vienas un tās pašas galvas un zem vienām un tām pašām likumsakarībām un garīgajām realitātēm un tā tālāk. **(Ef:4)**. Tātad vienotības noslēpums, līdz ar to, atrodams būtībā un lietu dabā, un nevis to ārējā formā. Vienotība pati no sevis vienmēr ir tur, kur tai nepretojas.

Tieši tas pats ir ar atdusu. Mēs sasniedzam atdusu, ja tai nepretojamies. Piemēram: Dievs mums ir zvērējis uzticību **(Ebr:13,5-6)**¹. Tas, kurš nepretojas šim zvērestam, tas atdusēsies tajā - ticībā. Tā Dievs jau par visiem un katru ir parūpējies. Viss ir jau esošs. Kad Izraēls, par spīti visām zīmēm un brīnumiem, palika neticībā, citiem vārdiem sakot, nemierā, tad Dievs šī iemesla dēļ sadusmojās **(Ebr: 3,17-19² +4:3³)**. Dievs gribēja, lai izraēlieši vispirms Viņa neierobežotajā varā

¹„Jūsu dzīvē lai nav mantkārības! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo viņš pats ir sacījis: es tevi neatstāšu un nepametīšu. Tā, ka mēs droši varam sacīt: tas Kungs ir mans palīgs, es nebīšos! Ko cilvēks man darīs?”

²„Par kuriem viņš bija apskaities četrdesmit gadus? Vai ne par tiem, kas grēkojuši, kuru miesas kritušas tukšnesī. Par kuriem tad viņš ir zvērējis, ka tiem nebūs ieiet viņa atdusā, ja ne par tiem, kas nebija klausījuši? Tā mēs redzam, ka viņi nav varējuši ieiet neticības dēļ.”

³„Jo mēs, kas esam ticējuši, ieejam atdusā, kā viņš ir teicis: kā esmu zvērējis savās dusmās, tiem nebūs ieiet manā atdusā, - lai gan darbi kopš pasaules radīšanas bija padarīti.”

un Viņa sen sagatavotajos darbos nonāktu atdusā, pirms Viņš varētu dot viņiem zemi ar mierīgiem apstākļiem. Taču, kad viņi spītīgi neļāva sevi ievest atdusā, tad Dievs zvērēja Savās dusmās: „...**tiem nebūs ieiet manā atdusā**”- lai gan darbi kopš pasaules radīšanas bija **padarīti (Ebr.4:3; skat. arī Ef:2,10)**. Tagad mēs varam saprast arī 4 nodaļas sākumā minēto „bīsimies” nozīmi. Ja mēs šodien, neskatoties uz Svētā Gara atbalstu un jaunatdzimšanu, vēl joprojām neizmantojam piedāvāto iespēju ieiet atdusā, tad arī ar mums var notikt tas pats, kas ar notika ar Izraēlu (**Ebr:4:2¹; 1.Kor:10,11²**). Ilgstošais paļāvības trūkums mūs ir novedis līdz punktam, kur mēs vairs nevaram atrast ieeju Viņa atdusā, pat ja mēs to alktu tāpat, kā reiz Ēsavs savas zaudētas pirmdzimības tiesības. Vai tu jau esi iegājis Viņa atdusā, vai tev vēl joprojām pastāv tikai draudoši apstākļi, cilvēciskās iespējas un problēmas?

Jaunās Derības miera (atdusas) pamats

Mūsu miers (atdusa) balstās uz dievišķo “Ir piepildīts!”. Līdz ar Jēzus Kristus izpildīto Pestīšanas darbu vispirms zināmā mērā ir atkal jātiek atjaunotai cilvēka sākotnējai atdusai: mēs to varam nosaukt par Ādama mieru! Un tad šai atdusai Kristū ir jārod arī vēl tālu pāri tam esoša godība un pilnveidojums.

¹„Jo arī mums evaņģēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem. Bet dzirdētais vārds tiem nepalīdzēja, tāpēc, ka klausījās savienojies ar ticību.”

²„Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts ar brīdinājumu mums, kas nonākuši pie laika robežām.”

Jēzus Kristus samierināja mūs ar Dievu, tā ka starp cilvēka un Dieva pirmajām attiecībām un mūsējām nav vairs nekādas atšķirības. Ādamam bija no Dieva 100% viss dzīvei nepieciešamais. Viņam nebija jāatrodas nekādā nemierā, jo pāri visam bija Dieva uzticīgā aprūpe. Ādams nestrādāja, cīnoties par savu eksistenci, kā to dara cilvēks kopš grēkā krišanas dienas. Tā vietā viņam bija pilnīgā mierā **“jākopj un jāapsargā Ēdene” (1.Moz.2:15)**¹. Tad vēl nebija ne runas par sabatiem vai svētdienām. Katra diena, neskatoties uz darbu, bija pilna ar iekšējo mieru, atdusu un vienotību ar Dievu. Kāpēc? Tāpēc, ka Dievs par visu bija bagātīgi parūpējies. Kā mēs lasām – visi darbi jau bija padarīti. Viņa apgādībā nebija nekāda trūkuma. Tur nebija vietas stresam, rūpēm un bailēm. Tikai pēc grēkā krišanas radās tāda veida darbs, kādu mēs to zinām šodien. Zeme tika nolādēta. Turpmāk bija smagi jāstrādā sešas dienas, lai sev nodrošinātu materiālo eksistenci. Septītā diena bija tā saucamā “atmiņu diena par Ēdenes laiku”, žēlastības atlikums no jaukās dzīves, „**svēta atpūtas diena** (vāc. – sabats), **kas tam KUNGAM svētīta.**” (2.Moz.35:2). Dievs viegli būtu varējis izstiept šo nolādējumu uz visām septiņām nedēļas dienām, tad dzīvības uzturēšanai būtu vajadzīgas tikai visas septiņas pilnas darbadienas nedēļā. Bet kam tad vispār vēl eksistētu cilvēks? Septītajai dienai vajadzēja tikt atlicinātai sava paša īstenā aicinājuma

¹ „Un Dievs tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un apsargātu.”

kopšanai. Te viņam vajadzēja varēt būt mierā - “atdusēties” Dieva priekšā un Dievā.

Taču - ko izdarīja cilvēks ar šo septīto dienu? Viņš to arvien vairāk izveidoja par savu “brīvā laika” un hobiju dienu – pilnīgi garām Dievam! Šī iemesla dēļ Dievam vajadzēja Izraēlu “svētot piespiedu kārtā”, citādi Viņš Savu derības tautu būtu zaudējis daudz agrāk. Tādēļ tam, kas septītajā dienā strādāja, bija jātiek nogalinātam. Šajā dienā cilvēkam vajadzēja tikai meklēt un vēlēties Dievu.

“Ir piepildīts!”

Līdz ar šo priecīgo vēsti sabats tā likumiskajā izpratnē beidzot atkal bija atcelts. Bet ne tāpēc, lai tā vietā iestātos „brīvā” svētdiena, kā atkal un atkal domā daudzi virspusējie Dieva bērni. Tieši pretēji.

Jēzus atnāca ne tāpēc, lai atceltu sabatu, bet gan tādēļ, lai turpmāk tas tiktu efektīvi pildīts *visas nedēļas* garumā. Turpmāk ne vairs tikai *vienu* dienu, bet tagad cilvēks, viņa mītošā Svētā Gara spēkā, atkal drīkstēja visas septiņas nedēļas dienas atdusēties savā Dievā. Šo ceļu atpakaļ pie Dieva mums ir ieguvis Jēzus ar savām asinīm. (Ebr.10:19-20)¹.

Smagais darbs bija Ādama grēka sekas. *Darbs* sākumā bija piespiedu kārtā svētošais un vēlāk arvien vairāk Dieva un cilvēka kopību šķirošais elements, bet nevis

¹ „Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ, ko viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu caur priekškaru, tas ir viņa miesu.”

sabats! Tāpēc „likumīgā sabata” atcelšana ir nekas cits, kā Dieva aicinājums mums atgriezties pie pirmās mīlestības, pie Ādama pirmās atdušas. Kaut arī zemei zem kristiešu kājām nepieciešamā kārtā nav atcelts lāsts, taču zaudētais miers atkal ir nodrošināts!

(Fil:4:6)¹, (1.Pēt.5:6-7)² „Bet meklējiet vispirms Dieva Valstību un viņas taisnību, tad visas šīs lietas jums tiks piemestas”(Mat.6:33). Šie vārdi attiecas uz visiem mums, ne tikai uz ticības varoņiem.

Bet ne tikai par apgādes jautājumiem mūsos ir jābūt mieram. Kristus mums sagādājis mieru arī visos garīgajos līmeņos:

(1.Jāņa:1,9)³ – pat tad, ja „līdzīgi slepkavam”, tu pat daļiņu no tiem vairs nevarētu nosaukt vārdā.

Tev ir jāpaliek mierā grēka varas priekšā, jo tam patiešām vairs nav nekādas varas pār tevi, ja tu paliec Kristū. **(Rom.6:12+14)⁴**. Kolīdz mēs sākam ticēt šīm

¹„Nezūdaities nemaz, (vāc.- jo Dievs rūpējas par jums) bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā.”

²„Tad nu pazemojieties apakš Dieva varenās rokas, lai viņš jūs paaugstina savā laikā. Visu savu zūdīšanos metiet uz viņu, jo viņš gādā par jums.”

³„Ja atzīstamies (vāc. – atzīstamies godīgi un ieskatām) savos grēkos, tad viņš ir uzticīgs un taisns, ka viņš mums piedod grēkus (vāc. - tev ir jāatdušas pilnīgā piedošanā) un šķīsta mūs no visas netaisnības.”

⁴„Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausiet vairs viņas iekārēm! Tad grēks vairs nebūs jūsu kungs; jo jūs neesat padoti bauslībai, bet žēlastībai.”

realitātēm un ieejam mierā, grēkam un miesai vairs nav varas pār mums. Paliekot ticības mierā, mēs sasniegsim mieru vai arī nekad to nesasniegsim. (**Gal.5:16-17**)¹.

Tev ir jāpaliek mierā visas sātana varas priekšā (Ap.d:26,18)². Nav vairs nekādu „noslēpumu un slepenu līgumu” tam, kurš kopā ar Kristu ir miris un uzmodināts (**Rom.6:7**)³. Kristus asinis ir atbrīvojušas mūs arī no katra godkārīgā priekšteču dzīves veida iespaida un lāsta, (**1.Pēt.1:18-19**)⁴. Mūsu attīrīšanās no grēkiem pilnībā atbrūno visas varas (**Kol.2:13**)⁵. Netici vairs ne minūti, ka tev ir jāpadodas dēmonu un ļauno garu lāstu priekšā! Tici Kunga Jēzus Kristus varai tevī un caur tevi, jo, „**Jūs, bērniņi, esat no Dieva, un esat viņus uzvarējuši, jo lielāks ir tas, kas jūsos, nekā tas, kas ir pasaulē.**” (**1.Jņ:4,4**) - (vāc.-”Jo tas, kas ir jūsos, ir lielāks nekā tas, kas ir pasaulē”).

Tev ir jābūt mierā arī attiecībā uz tavu svētošanu un pilnīgošanu, jo „Jo ar vienu upuri viņš uz visiem

¹„Bet es saku: staigājiet garā, tad jūs miesas tieksmes savaldīsiet. Jo miesas tieksmes ir pret garu, bet gara tieksmes ir pret miesu, jo šie divi viens otram stāv pretī, ka jūs nedarāt to, ko gribat.”

²„... atvērt viņu acis, lai tie atgriežas no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un ticībā uz mani dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā”.

³„Jo kas miris, tas ir taisnots no grēka.”

⁴„Jūs zināt, ka esat atpirkti ne ar iznīcīgām lietām, sudrabu vai zeltu, no savas aplamās, no tēviem mantotās dzīves, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgām asinīm.”

⁵„Jūs, kas bijāt miruši savos pārkāpumos un savā pagānu dzīvē, viņš līdz ar to darījis dzīvus, piedodams mums visus mūsu pārkāpumus.”

laikiem ir padarījis pilnīgus tos, kas tiek darīti svēti (Ebr:10,14).

Taču tas nebūt tagad nenožīmē, ka mums, pretēji visiem izdzīvotajiem pretpierādījumiem, būtu sev jāiestāsta, ka ar mums viss ir kārtībā. Tas nenožīmē, ka svētošanai un pilnveidošanai būtu mums jāpieder tīri juridiski (tātad teorētiski). Starp ticību un dzīves veidu vairs nedrīkst būt nekāds bezdibenis. Mums faktiski pieder pilnīgi praktiska svēttapšana (svētošana) un pilnveidošanās, taču tas nav no mums pašiem, bet ir no Viņa, kā ir rakstīts: **„Pateicoties viņam, jūs esat vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums no Dieva dots par gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un par pestīšanu, lai būtu, kā ir rakstīts: kas lielās, tas lai lielās ar to Kungu” (1.Kor.1:30-31).** Un tātad, kur vien mēs mūsu pašu nepietiekamības vidū mēs vēršamies pie visām mūsos esošām Kristus pilnībām, tā tās uzreiz sāk darboties caur mums – pavisam praktiski un reāli miesā. Mūsu vienīgais pienākums ir nemeklēt neko sevī pašos, bet smelties visu tieši no Viņa pilnības.

Kas ir iegājis mierā šajā realitātē un balstās uz Dieva apsolījumiem, tas šajā mierā arī piedzīvos uzvaru. Pasaule lauž ceļu sev uz augšu, uz mieru, caur “cīņām un uzvarām”. Mēs toties darbojamies caur ticības mieru no Kristus triumfa lejā, un tādā ceļā ienesam pasaulē uzvaru. Tā ir patiesa misionāru kalpošana. Kas šai nemierīgajai pasaulei būtu vēl vairāk vajadzīgs, kā liecināšana par karalisku mieru? Ja mēs, Dieva bērni, uzvedamies kā vistas, tad mēs nebūsim palīgi nevienai

noklīdušai dvēselei. Cik bieži gadās, ka tieši kristieši ir pašas nemierīgākās dvēseles. Mūsu pienākums ir, pamatojoties uz pārliecību par Dieva uzticību, majestātiski soļot cauri visām pasaules problēmām, un atrodoties tajās, izplatīt sev apkārt debesu mieru.

Svarīgs miera pamatprincips skan tā: katrai situācijai mūsu dzīvē ir garīgs un uzvarošs risinājums. Ne vienmēr un obligāti tas ir loģisks, bet vienmēr efektīvs. Tas ne vienmēr ir saistīts ar izdevīgumu pasaulē, bet noteikti ar debesu izdevīgumu. Garīgie lēmumi ne vienmēr izmaina mūsu apstākļus, bet izmaina vismaz mūsu sirdis.

Bērnišķīgais ticības miers

Vai tu jau pazīsti miera valodu? Tā nav sapratnes valoda, bet tā ir bērnišķīgas paļāvības valoda. Tai vienmēr pietiek ar to, ko ir *apsolījis* Debesu Tēvs, bet papildus tam nevēlas zināt neko noteiktāku. Ja mēs neatrodam ieeju viņa apsolītajā atdusā, tad lielākoties tas ir tāpēc, ka mēs pārāk tālu meklējam. Mēs sajūtam Dieva balsi kā „pārlieku nesasniedzamu”, pie tam Dievs ir runājis būtībā “pārāk vienkārši”. Mums nepietiek ar Viņa solījumiem! Mēs, pieaugušie, vienmēr meklējam zinātniskus izskaidrojumus un visā vēlamies pieslēgt mūsu intelektu. Bet Dievs Bībelē ir runājis uz bērniem, kas paļaujas. Tāpēc Viņš bieži nesniedz garus paskaidrojumus, un tomēr runā ar mums nepārprotami. Mums vajag no jauna iemācīties šo valodu. Tāpēc vislabāk mēs izskatīsim dažus piemērus:

Lielākoties Dievs mums nesaka, **kā** Viņš kaut ko darīs, bet gan, ka Viņš noteikti to darīs (**2 Pēt:2,9¹; Ps.33:20 ²**).

Lielākoties Dievs mums nesaka, **kad** Viņš mums palīdzēs, bet Viņš saka, ka tā atnāks **pareizajā laikā** (**Ebr:4,16³ / 13:5-6⁴**).

Lielākoties Dievs mums nesaka, **cik daudz Viņš dos**, bet Viņš saka, ka tas mums **būs pietiekami** (**Ps.37:19⁵; 2.Kor.9:8⁶**).

Lielākoties Dievs nesaka, **uz kuriem** Viņš mūs vadīs, bet skaidri pasaka, ka Viņš mūs **vadīs pareizi** (**Ps.22:3⁷; Jes.42:16⁸**).

Lielākoties Dievs mums nesaka, **kāpēc** Viņš kaut ko pielaiž, bet Viņš apsola, ka **visām lietām ir jākalpo**

¹„Tā tas Kungs prot izglābt dievbijīgos no kārdinājuma, bet netaisnos paturēt mokām soda dienā.”

²„Mūsu dvēsele gaida (vāc. – dažādas ir taisnā nelaimes) uz to KUNGU, Viņš ir mūsu palīgs un vairogs.”

³„Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību kā palīdzību īstā laikā.”

⁴„Jūsu dzīvē lai nav mantkārtības! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo viņš pats ir sacījis: es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu. Tā kā mēs droši varam sacīt: tas Kungs ir mans palīgs, es nebīšos! Ko cilvēks man darīs?”

⁵„Tie neies bojā (vāc. – nenokļūs kaunā) ļaunā dienā, un bada laikā tie būs paēduši.”

⁶„Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvien ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši (vāc. – pārbagāti) paliek pāri labiem darbiem.”

⁷„...Viņš ved mani pa taisnības ceļiem.”

⁸„Es vadīšu aklus pa ceļiem, ko tie agrāk nepazina, pa tekām, kas tiem bija svešas; Es darīšu tumsību viņu acīm par gaismu un nelīdzenumu par līdzenu ceļu. To visu Es darīšu un no tā neatkāpšos.”

mūsu labumam (Rom.8:28)¹ un, ka Viņš nekļūdās **(Ij:40,2)²**.

Lielākoties Dievs nesaka mums, ***cik daudz*** Viņš mums uzliks, bet saka, ka ***nekas nepārsniegs mūsu spēkus (1.Kor.10:13a)³***.

Lielākoties Dievs nesaka mums, ***cik ilgi*** turpināsies tāds stāvoklis vai ciešanas, bet Viņš saka, ka tas būs tā, ***“ka mēs varēsim to pārciest” (1.Kor.10:13b)⁴***.

Lielākoties Dievs mums nesaka, ***kā*** Viņu meklēt, bet viņš apsola, ka ***atrast*** Viņu ***var ātri***, it sevišķi bēdās ***(Ps.46:2)⁵***.

Zinot to visu, mums jābūt mierīgiem – “jāatdusas” Dieva mierā.

Pirmās publikācijas datums: 1987. gada augusts

¹„Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc, ka tie pēc viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.”

²„Vai pēlējs grib būt pastāvīgā nesaskaņā ar Visuvareno? Tas, kas apsūdz Dievu, lai sataisās atbildēt!”

³„Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcis pārbaidījums; Dievs ir uzticīgs, viņš neļaus jūs pārbaidīt pāri par jūsu spējām,”

⁴„... bet darīs pārbaidījumam tādu galu, ka varat panest.”

⁵„Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, īsti varens palīgs bēdu laikā.”

Uzvara un pārvarēšana

Šodien daudzviet tiek runāts par „pārvarēšanu” un „pārvarētājiem”. Šie temati ir tipiski pēdējam laikam un tie atbilst **2. un 3. Atklāsmes** grāmatas nodaļās rakstītajām vēstulēm septiņām draudzēm. Lasot šīs nodaļas, mēs varam konstatēt, ka pārvarētāja statuss (stāvoklis) ir jāņem īpaši nopietni, jo Jēzus savus apsoliņumus ik reizi saistīja tikai ar vienu noteikumu: „**Kas uzvar...**”.

Ko mēs saprotam ar *pārvarēšanu*? Vai mēs esam pārvarētāji? Vai arī mēs atkal un atkal savā dzīvē konstatējam faktu, ka mēs atkal bezspēcīgi un nevarīgi guļam zemē un tikai brīžiem, aiz mums neizskaidrojamiem apstākļiem, kaut kā atkal esam nokļuvuši uz kājām? Vai tu zini, kā veiksmīgi atvairīt garīgos uzbrukumus, kā uzvaroši sagaidīt visāda veida pretestības un paturēt savās rokās vadības grožus?

Izredzētie, beidzas laiks, kad mēs varējām atļauties dzīvot, pateicoties Dieva bezgalīgi pārplūstošajai aizgādniecībai, tas ir, regulāri bez pašu līdzdalības tikt atbrīvotiem no sakāves mūklājiem. Šo loku jau Izraēls reiz pārspriegoja sev par nelaimi. Dievs simtiem gadu centās tos vest uz stabilu vīra briedumu, bet šī tauta pie katra jauna pārbaudījuma atkal gulēja zemē, zobiem klabot. Viņi nesaprata ne to, kādēļ tie no viena zaudējuma gāja uz citu, ne to, Kas viņus no sakāves stāvokļa atkal piecēla kājās. Viņi visu laiku palika mazgadīgu bērnu līmenī līdz brīdim, kad Dievam kļuva

pretīgi viņus, savās pārplūstošajās rūpēs, atkal un atkal pacelt kājās. Un tā viņi tur guļ līdz pat šodienai!

Līdzīgā veidā Dievs tagad grib vest Savu baznīcu uz briedumu, atvērt tai acis uz neredzamajām kopsakarībām un beidzot tiem galīgi iemācīt, kā pārvarēt saskaņā ar Garu. Viņai ir jāasniedz pilnīgas zināšanas par to, kā pārvarēt un kā to izdzīvot praksē.

Baznīcas vēsture liecina par to, ka vienmēr ir bijuši laiki, kad devīze ir bijusi: „Pastāvi vai aizej bojā!” Pietiek tik atcerēties pastāvīgi atkārtojušos kristiešu vajāšanu, kristīgos mocekļus, sākot ar Stefanu, apustuļiem, praviešiem un citiem. Vai arī tu labprāt arī būtu “pārvarētājs”, tikai nezini, kā par to kļūt? Vai visi tavi līdzšinējie centieni pārvarēt vienu vai otru grēku, izvairīties no viena vai otra kārdinājuma, līdz šim ir bijuši neveiksmīgi? Esi drošs, katram no mums pastāv kāds ejams ceļš uz praktisko pārvarētāja dzīvi!

Taču vispirms, pavisam satriektiem, mums ir jākonstatē, ka starp Dieva bērniem pastāv pilnīgi nepareiza izpratne par to, kas ir „*pārvarēšana*” - vai nu šeit runa ir par grēku vai miesaskārību, par rūpēm un problēmām, vai par bailēm un dēmoniemi un tā tālāk. Gandrīz bez izņēmuma visi kristieši ar pārvarēšanu saprot šo sasprindzinājuma, grūtību un tiešu cietsirdīgu pastāvēšanu pret ienaidnieku, pret grēcīgo miesu vai pret rūpju kalniem, bailēm un šaubām. Personīgie centieni sniedzas pat tik tālu, ka Dieva bērni, pēc savu dvēseles aizgādņu un sludinātāju padoma, lēkā pa mežu ar

lecamauklām, lai „izdzītu” savas seksuālās iegribas. Kur tad Bībelē stāv rakstīts, ka mūsu neapmierinātās iekāres mums ir jāpārvērš kulturālos sasniegumos? Ja mēs par pārvarēšanas jautājumu uzmanīgi lasām Bībeli, tad mēs nonākam pie pilnīgi pretēja rezultāta: Gars nepazīst nekādu piepūli, nekādu „izstrādāt un izsvīst”, nekādas spēkus izsmeļošus centienus. Ar to nav domāts teikt neko pret garīgo centību un „dzīšanos pēc svētuma”. Tāpat nekas netiek iebilsts pret to, ka mēs ik dienas “sitam sev sānos piešus”, lai cīnītos ar miesas miegainību un gurdenumu. Tas gan ir neatraujami saistīts ar sevis uzpurināšanas procesu, taču tam sevī nav nekāda paliekoša atbrīvojoša spēka; jo tad jau mēs paši varētu sevi atpestīt.

Nekāda veida paliekoša atbrīvošanās nesakņojas cilvēka pūlēs. Vai tu spētu iedomāties nosvīdušu, traki kliezdošu un smagi nopūlējušos Jēzu? Vai Viņš nav pārvarējis visus Viņa priekšā esošos traucējošos apstākļus, slimības, dēmonus un tā tālāk – acīmredzamā lēnprātībā un mierīgā pārliecinātībā?

Vai Viņš vienmēr nebāra savus skolniekus, kad tie jebkādā veidā atkal saspringa vai kaut ko neatlaidīgi vēlējās sasniegt vai iekarot? Atcerēsimies tikai notikumu ar laivu vētras laikā: **„Kam esat tik bailīgi, jūs mazticīgie?” (Mat 8:26)**. Vai arī Pēteri, kas cērt ar zobenu: **„Bāz zobenu makstī!” (Jņ 18:10-11)**. Vai nopūlējušos mācekļus, kas ar pašu spēkiem centās izdzīt dēmonu: **„Ak, tu neticīgā un samaitātā cilts, cik ilgi es būšu pie jums? Cik ilgi es jūs panesīšu? Vediet man**

to šurp!” (Mat 17:17-19). Tādā veidā, bībeliskais un veiksmīgais ceļš uz uzvaru un pārvarēšanu neslēpjas cilvēcīgo spēku cīņā vai tiešā strīdā ar pārvaramo objektu.

Tādēļ no sākuma uzmanīgi izlasīsim mūžīgo pārvarēšanas pamatprincipu, kā tas rakstīts Galatiešos: **„Bet es saku: staigājiēt garā, tad jūs miesas tieksmes savaldīsiet** (vāc. – nepildīsiet). **Jo miesas tieksmes ir pret garu, bet gara tieksmes ir pret miesu, jo šie divi stāv pretī, ka jūs nedarāt to ko gribat” (Gal 5:16-17).** Mēs ļoti labi zinām, ka miesa vienmēr vēlas pretējo Garam. Ar šo nomācošo patiesību mēs saskaramies ikdienā savā ķermenī. No visas sirds gribas „būt Garā”, taču šī samaitātā miesa vienmēr spītīgi stāv mums ceļā. Bet tas, ko lasot **Gal 5:16-17** tikai nedaudzi pietiekami ņem vērā, ir daudz svarīgākais fakts, ka, no otras puses, arī *Gars dedzīgi cīnās pret miesu un sacelšas pret to. Pievērš uzmanību tam, ka ar to tiek izcelta mūsos dzīvojošā Gara pozitīvi dinamiskā spēka darbība*, un nevis tikai *negatīvi norājoša nostāja*. Bet Gara spēks ir tik daudz pārāks par miesas spēku, cik debesis ir augstākas par zemi. Tas, kurš šo daudz svarīgāko Gara spēka dimensiju neņem pietiekami vērā, un ar Gara “protestēšanu jeb sacelšanos” saprot tikai sava veida “pretošanos ar norāšanu”, tas būs spiests pastāvīgi no jauna “kļūdīties” pret paša miesu un tamlīdzīgi.

Gluži tāpat, kā tas, kurš no paša miesas pūlēm izsaucas, kā reiz Ābrahams: **„Ka tik Ismaēls tavā priekšā paliktu pie dzīvības” (1 Moz 17:18)**, lai nebrīnās, ja arī

pēc nopietnu lūgšanu desmitgadēm Dievs vēl nebūs uzklaušījis viņa lūgšanas. Cik daudzi vēl pēc daudzu gadu neveiksmīgiem centieniem joprojām spītīgi cenšas pārvarēt savu miesu, čakli un tieši ielaizdamies cīņā ar to. Un tāpat viņi dara arī ar grūtiem apstākļiem, ar savām rūpēm, bailēm un ar tā saucamo „dēmonisko apgrūtinājumu” un tā tālāk. Pēc Svētajiem rakstiem visam ir jānotiek pilnīgi pretēji: mūsu pienākums nav vispirms uzvarēt miesu un pārējo, lai *pēc tam* netraucēti varētu staigāt Garā, bet gan – mums vienīgi ir jāstaigā Garā, jo tieši caur to jau ir atcelts miesas, grēka un velna ietekmes spēks. Tāpēc ir teikts: „**Staigājiet Garā, un tā jūs nepildīsiet miesas kārības.**” Tātad nekāda plosošā spēku cīnīšanās, bet gan novēršanās no tās un “iekārošana Dievā iekšā” – tāda ir uzvaras formula: Vāc. “**Nolikdami visu grēku, kas ap mums tinas, skatīdamies prom no visa pārējā, skatīsimies uz Jēzu, kas mūsos ir ticību iesācis, un to arī piepildīs.** (Ebr 12:2) Līdz ar to mēs nekādā gadījumā tieši nestrīdēsimies ne ar miesu, ne ar ienaidnieku vai kaut kādu citu šķēršli. Bībeliskā pārvarēšana vienmēr vispirms sākas ar to, ka mēs iebēgam Garā.

Kurš vispirms nav iemācījies ticībā novērst skatu no savām problēmām, tas nekad ticībā arī neiemācīsies skatīties uz tām. Šis princips ir jāņem vērā katru reizi no jauna, sastopoties ar dažāda veida nepatikšanām. Pārvarēšana bez izņēmumiem vienmēr notiek netieši. Mēs nevaram un nedrīkstam paši cīnīties pret kaut kādu naidīgu pretestību. Tāpēc kapitulēs visi, kas ielaidīsies

tuvcīņā ar savu miesu, ar ienaidnieku vai ar kaut kādām citām rūpēm.

Mēs esam un paliekam tā iekārtoti, ka paši nevaram nevienu matu pataisīt ne melnu, ne baltu. Un ir labi, ka mēs esam tik vāji, citādi Dievs vispār nevarētu tikt pie vārda. Bet tagad viņš mums katrā atsevišķā gadījumā saka: „Vispirms novērsies no saviem pretīgajiem apstākļiem, no savām bailēm, rūpēm un ienaidniekiem, citādi tu nespēsi viņus pārvarēt, novērsies no savas miesas, no savām problēmām, šķēršļiem un vērsies vispirms pie Manis un Mana Gara”. Dievs vēlas katrā atsevišķā gadījumā, lai mēs vispirms vērojam Viņa lielumu un atzīstam, ka Viņš ir lielāks kā miesa, rūpes un apstākļi.

Mums ir jātop stipriem vienīgi „**VINA stipruma varā**”, kā teikts **Ef 6:10**, bet ne pašiem sevī. Stefans pats sevī nebija spēcīgs, kad viņš kļuva par mocekli-uzvarētāju, bet viņa acis neatraujoties bija vērstas uz Dievu! Viņš neatlaidīgi raudzījās uz debesīm, *uz Dievu*, un tādējādi bija spēcīgs *Viņa stipruma varā* (**Apd 7:55¹**). Kad Elīsa bija Sīrijas karaspēka ielenkumā un viņa kalps Gehazis šausmās iekliedzās: „**Mans Kungs, ko mums darīt?**”, Elīsa uzreiz sāka bēgt Garā un stiprināties Dieva varā, un *tad* Viņš paļāvīgi izsaucās: „**Nebīsties, jo to kas ir ar mums ir vairāk nekā to, kas ir pie viņiem.**” Un Elīsa nomierināts lūdza Dievu: „**Kungs, lūdzams atver**

¹ „Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas.”

viņam acis, ka viņš var redzēt!” Tad tas Kungs atvēra jaunā kalpotāja acis, ka tas redzēja, un kad viņš paraudzījās apkārt, tad, redzi, kalns bija pilns ugunīgu zirgu un ratu visapkārt ap Elīsu (2 Ķēn 6:17).

Šādā un nekādā citā veidā tiek īstenota bībeliskā pārvarēšana. Tai nav nekā kopīga ar cilvēcisku sasprindzināšanos, ar krampjainu saņemšanos vai tiešu kaušanos. No tā brīža, kad Dievs var atvērt mūsu sirds acis, problēma mums jau ir atrisināta – pat tad, ja apstākļi vēl nav mainījušies vai ir kļuvis pat vēl sliktāk. Tāpēc nesaka: „**Mūsu ticība ved mūs uz uzvaru...**”, bet tiek teikts: „**Un šī IR tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli – mūsu TICĪBA**” (1 Jņ 5:4). Tādēļ mēs neieejam ticībā (1.), lai pēc tam (2.) ar šīs ticības palīdzību pārspētu ienaidnieku, bet ticība, ja mums tā ir, jau pati sevī IR šī uzvara! Un līdzīgi ir arī ar mūsu staigāšanu Garā: mēs neieejam Garā, lai mums būtu ierocis, ar ko cīnīties un gala rezultātā pārspēt ienaidnieku. Tikai tas fakts vien, ka mēs esam Garā, jau IR uzvara pār ienaidnieku. Tātad, mēs nestaigājam Garā (1.) lai ieņemtu labāku cīņas pozīciju, pateicoties kurai (2.) mēs sasniedzam uzvaru pār miesas kārēm u. tml. Nē, bet līdzīgi tam, kā ieiešana ūdenī jau IR smaguma spēka likuma atcelšana, un nevis tikai priekšnoteikums tā atcelšanai, tā arī staigāšana Garā jau IR pilnīga iekāres likuma atcelšana. Tādēļ mūsu daļa ir vienīgi ieiešana ticībā un palikšana tajā, pārējo uz sevi uzņemsies Dievs. Šo patiesību es katru dienu izdzīvoju no jauna.

Šajā sakarā es visbiežāk tiku pārbaudīts uz ticības paļāvību par dievišķās apgādāšanas uzticamību. Kad Dievs 1997. gadā mani iesauca garīgajā kalpošanā „uz pilnu slodzi”, tad Viņš kā pirmo manā rokā neiespieda biezu čeku un Bībeli ar zelta izgriezumiem, lai es varētu iespaidīgi sprediķot. Vispirms Viņš man visu atņēma. Kā jau kārtīgam māceklim pienākas, man visam pa priekšu brīvpriātīgi bija jāizdāvina visa sava manta trūkumcietējiem un jāieiet paļāvības skolā. Tā kā starp sējas laiku un ražas ievākšanu vienmēr paiet kaut kāds laika posms, sākās neaizmirstamas lekcijas.

Finansiālā puse – tā ir dzelžaina un neizbēgama dzīves realitāte, to zina katrs. To zināja arī mana miesa, un to zināja arī sātans. Tā viņš gadiem ilgi man neatlaidīgi čukstēja ausī: „Tu iesi bojā! Tu iznīksi!” Mans cilvēcīgais saprāts liecināja man to pašu. Šie čuksti brīžiem noveda mani gandrīz līdz vājprātam. Un tomēr Dievam patika man mācīt staigāšanu Garā un ticībā tieši tādā ceļā.

Notikumu gaita visu laiku bija viena un tā pati. Pirmajos gados es, diemžēl, bieži uzvedos kā spītīgs ēzelis. Es atkal un atkal ārkārtīgi cīnījos ar savu neticīgo miesu un šiem, manā priekšā augošajiem kalniem. Reizēm es tiku novests pat līdz spēku izsīkumam, cenšoties nomierināt savu satracināto saprātu un kaut kā ieskaidrot savam cilvēciskajam prātam, ka Dievs noteikti apgādās mani. Taču nekādi centieni un lūgšanās, nekāda cīņa pret „neticības garu” nelīdzēja, nekas nesanāca. Nekad tas nefunkcionēja... Tas nefunkcionēja līdz pat nervu

sabrukumam! Es varētu pat nomirt, un vienalga tas nefunkcionētu!

Tad Dievs man teica: „Tagad tu visu pārsvītrosi, pārtrauksi beidzot cīnīties un pievērsīsi savu skatu tikai MAN: vai ES esmu stiprs vai Es esmu nespēcīgs? Vai ES to varu, vai ES to nevaru?” Tas bija vienīgais jautājums, ko Viņš man atkal un atkal uzdeva un vēl šodien to uzdod. Neko citu Viņš negrib no manis uzzināt vai man iemācīt. Bet pārbaudījumos es tomēr uzstājīgi centos pārliecināt Dievu, cik ārkārtīgi smaga un neiedomājama ir mana speciālā situācija. Atkal un atkal man bija jāsludina tikai tiesa un grēku izpirkšana, un ar katru atklāto sprediķi mūs atkal pameta kāda noteikta daļa cilvēku. gandrīz vai katru dienu pienāca vēstules no mums mīļiem cilvēkiem, kuri turpmāk atteicās no jebkāda atbalsta mums. Ko te varēja darīt? Katrā gadījumā es stiprināju savu sirdi ar lēmumu, neskatoties ne uz ko, turpināt sludināt tālāk to, ko Dievs man ielicis sirdī. Tā ar gadiem samazinājās draugu pulks, bet rēķins pieauga. Zināmos laika posmos mēs vairs droši nevarējām nosaukt gandrīz nevienu, uz ko varētu balstīties. Tā vientulības stundās es bieži Dievam rēķināju priekšā, cik mums katru mēnesi ir nepieciešams, lai pabarotu tai laikā gandrīz 20 cilvēkus. Praktiskās rūpes mani regulāri bija gatavas vai nospieš, un tomēr es nedrīkstēju nevienam no šiem cilvēkiem to pateikt, jo tas būtu pilnībā sagravis manu ticību. Un, kad es biju nonācis savu spēku izsīkumā un vienlaikus visas manas cerības pašā zemākajā punktā, notika vienmēr viens un

tas pats. Pēc manas neveiksmīgās cīņas ar Dievu, sātanu un ar sevi pašu, Kungs noslēdza manu cīņu un sūkstīšanos ar vienu un to pašu jautājumu: „Kurš lielāks – tavas rūpes vai ES? Varu to ES vai ES to nevaru? Skaties tagad tikai uz MANI!”. Un tikai tad, caur nedalītu skatīšanos uz augšu, caur “taisnības došanu Dievam” un skaļu atzīšanu: “TU to vari, dabiski, ka TU to vari!” vienmēr atkal notika šis ietekmīgais pavērsiens: pēkšņi es stāvēju pašā vidū Garā! Tā ir cena un vienlaikus arī ceļš uz mums dāvāto augšāmcelšanās dzīvi! Tā es ikreiz, gandrīz līdz nāvei izmociņš, kritu Dieva rokās un tikai izsaucos: „Kāds gan es esmu bijis mazticīgais! – TU taču esi šeit, KUNGS! TU jau esi tūkstošreiz lielāks nekā visi un viss!” Un no šī brīža es biju izcelts no neticības, rūpju un baiļu smaguma spēka likuma.

Bet vai arī ārēji kaut kas jau bija izmainījies? Nē, ārēji pat pēc daudzām dienām bieži vien nekas nemainījās; gluži otrādi, bieži vien kļuva vēl daudz neiespējamāk, nekā bija pirms tam. Tikai no tā brīža tas mani vairs nespēja ietekmēt ne mazākajā mērā, jo es turpināju atrasties „Garā” un mana ticība jau pierādījās kā reāla uzvara, un klāt bija augšāmcelšanās spēks!

Īstā ticība „no” Dieva – tā vienmēr ir pilna pārlicība par faktiem, kurus mēs vēl ar saviem cilvēciskajiem prātiem nespējam uztvert. Viņš īsteno lietas, pirms tās ir pasaulē. Un – lai slavēts Dievs: līdz pat šai dienai mums nav bijis neviena vienīga rēķina, kuru mēs nebūtu spējuši

apmaksāt, vienalga vai mūsu priekšā to ir bijis daudz vai maz.

Kamēr mēs atzīstam Dievu, mums nav vairs jārūpējas ne par ko. kamēr mēs redzam TIKAI VIŅU, pasaule var sabrukt, un tas mūs neietekmēs (**Hab 3:17-18**)¹. Dievs nekad nav atnācis par vēlu! Katru reizi tieši tai brīdī, kad es pārtraucu cīnīties un izbeidzu visas personīgās pūles un tā vietā es, atpūšoties ticībā, devu godu Dievam, es bez pūlēm iekļāvos Gara sfērā. Pilnīgi nomierināts un bez vismazākās piepūles es, kā jau **“uzvarējušais”**, atkal un atkal tiku pievests pie pārbaudījumu nobeiguma (**2 Kor 4:8**)², lai kā tāds piedzīvotu, kā Dievs iejaucas un jau saņemto uzvaru tad piepilda arī vēl redzami. Un tieši tāpat notiek Dievam tīkamā pārvarēšana arī visos pārējos mūsu dzīves līmeņos un sfērās.

Mīļotie, tur, kur Bībeles vācu tulkojumā stāv rakstīts: „Tas, kurš pārvar”, grieķu pirmavotā stāv rakstīts „nikon”, kas precīzāk ņemot, nozīmē „uzvarējis esošs”. Tātad “nikon” nenozīmē nekādu vēl priekšā stāvošu pūļu pilnu cīņu vai spēka aktu, ne arī sasprindzinātu pretošanos un izturēšanu; ne arī tiešus strīdus, un ne spēkus izsūcošu aizrakņāšanos līdz uzvarai. Tieši pretēji, šeit runa ir par divdabi, par pabeigto darāmo kārtu.

¹„Ja vīģes koks arī neziedēs un vīna kokam nebūs ogu, un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem, un kūtiis nebūtu arī vairs neviena liellopa, - Tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu.”

²„Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma un tomēr neesam izmisuši”.

„Nikon = uzvarējis esošais” norāda uz stāvokli, kas iepriekš jau ir noticis un tagadnē turpina notikt, - un, proti, caur Jēzu Kristu, un nevis caur mums pašiem! *Pēc aizvietošanas principa mēs saņemam ne tikai mūsu grēku piedošanu, bet tāpat arī mūsu svētošanu un mūsu uzvaru, un tas ir - visos aspektos!* Tātad, precīzi skatoties, „kurš pārvar” nozīmē neko citu kā pamatprasību saglabāt sevi, caur žēlastību jau iegūtā stāvoklī kā “jau uzvarējušu esošu” Jēzu Kristu (tas nozīmē, stūrgalvīgā ticībā sevi par tādu uzskatīt). Un tas savukārt notiek tikai caur paļāvīgu skatu uz šiem svētajiem faktiem. Tātad, mēs neesam nekādi „par uzvarētājiem klūstošie”, bet esam jau „uzvarējuši esošie”! Un tādēļ mēs nekur netiekam aicināti izcīnīt uzvaru “no apakšas uz augšu” (tas ir – miesas ceļā). Mēs tiekam pamudināti vienīgi palikt nesatricināmiem caur Jēzu Kristu jau iegūtajā uzvarā, tas ir – palikt līdz ar Viņu par “jau uzvarējušiem esošiem”.

Tas, un nekas cits, arī ir „ticības labā cīņa”, par ko runā arī Pāvils un Bībele. Un Dieva acs nepārtraukti meklē *tādu* ticību. Dievs vēlas sevi pagodināt vienīgi tādos cilvēkos, kas pastāv *šādā* ticības stāvoklī. Kur vien VIŅŠ ierauga mūs, esošus tādā ticības stāvoklī, VIŅŠ mūsos un caur mums turpina nepārtraukti izveidot tālāk un tālāk caur Jēzu Kristu iegūto uzvaru. Par to runā arī lūgšana „Mūsu Tēvs”, kura pamatos neizsaka neko citu, kā nesatricināmu pastāvēšanu ticībā uz vēl nepabeigto izveidojumu Debesu valstībai, kura jau ir sākusies. Tikai caur šādu ticības pozīciju „uzvarējušajiem” ir jāsaņem

pilnīgi izveidotā uzvara, kādas izredzes ir apsoltas
Atkl. 2 + 3.

Visās mūsu kristīgās dzīves nozarēs šī pārvarēšana notiek tādā pašā veidā, vai tā ir cīņa ar mūsu pašu miesu, ar mūsu grēkiem vai ar īstiem dēmoniem. Pārvarēšana notiek vienā un tai pašā veidā. Cīņa notiek vienmēr un bez izņēmumiem *netieši*. Mēs pārvaram tā, ka vispirms novēršam skatu no pārvaramā objekta un pievēršam to Dievam. Šis ceļš iekšā uz Garu un uz ticību ir vienmēr mums atvērts, un tas ceļš nav ne garš, ne grūts. Vienīgais, kas mums ir jādara – tas ir tas, kas bija jādara arī Latam un viņa ģimenei, kad tiem bija jāpārvar Sodoma. Mums ticībā ir jāizkāpj ārā no „problēmu apla” un pie tam jāskatās *tikai un vienīgi* uz augšu, uz patvēruma kalnu (t.i., uz Jēzu Kristu). Tātad, vienīga mūsu uzvaras cīņa pārvarēšanas procesā ir tas, lai mēs pastāvīgi negrieztos atpakaļ, lai paskatītos uz to nolādēto Sodomu (t.i., uz pasauli, mūsu miesu, dēmoniem, apstākļiem un tam līdzīgi), kā to darīja Lata sieva. Šāda veida pārvarēšana būs ļoti nepieciešama arī pie debesbraukšanas, tāpēc Jēzus savā gala laika runā saka – **Lūk 17:32 „Pieminiet Lata sievu!”** Uzticoties mums vienmēr ir jāpaliek mūžīgajā Dieva apsoltumā, nevis kā Latam jāatsakās no Dieva norīkotās patvēruma vietas **(1 Moz 19:19)¹**.

¹ „Redzi, tavs kalps ir atradis žēlastību tavās acīs, un Tu man esi daudz žēlastības parādījis, ka es saglābju savu dzīvību, bet es nevaru glābties kalnos; es miršu pirms ļaunums mani sasniegs.”

Tātad, no mums tiek prasīta disciplīna un paklausība, bet nekad mūsu pašu spēki un piepūle. Lai neviens nesaka, kā Lats, ka ceļš uz Garu viņam esot par tālu, par stāvu un par bīstamu! Mūsu dabīgai būtībai, protams, visi ceļi un Dieva nosacījumi ir pārmērīgi prasīgi. Taču mūsu dabīgajai būtībai arī nekas netiek jautāts, jo tā nav kritērijs. Dieva ceļi ir staigājami tikai caur Garu un caur uzticēšanos, un tāpēc tie nekad nav par stāviem! Un piedevām, ceļš uz Garu vienmēr ir pavisam īss un vienmēr atvērts priekš mums, ja arī mūsu jūtu un prāta pasaule protestēdama saceļas pret to! **(Ebr 10:19)**¹. Un tāpat neviens lai nesaka, ka viņam, kā Lata sievai, *vajagot* atkal un atkal atskatīties. Tas mums vispār nav jādara! Bībelē nekur nav rakstīts, ka mums būtu jāpaklausa savai miesai, grēkam vai sātānam – pat ne laiku pa laikam! Ir rakstīts tieši pretējais **(Rom 6:12² /8:12³; Jk 4:7-8⁴)**. Jēzus paveiktā pestīšana ir tik pilnīga, ka mums tajā ir dots ejams ceļš, uz kura mēs nepārtraukti varam palikt Garā. Tam ir radīti visi priekšnoteikumi un tie ir dāvināti mums, mums tikai ir jāiemācās staigāt tajos. Bet tā kā mēs vēl esam vāji un, kā Lata sieva, pastāvīgi atkal atskatāmies atpakaļ, tad arī mēs garīgi

¹„Tā kā nu mēs, brāļi, varam (vāc. – brīvi) ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ.”

²„Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausiet vairs viņas iekārēm!”

³„Tātad, brāļi, mūs nekas vairs nesaista ar miesu, ka mums būtu jādzīvo pēc miesas.”

⁴„Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretim velnam, un viņš bēgs no jums; nāciet tuvu pie Dieva, tad viņš tuvosies jums. Šķīstījiet rokas, grēcinieki, un skaidrojiet sirdis, šaubīgie!”

sastingstam - atkal un atkal pārvēršamies par „sālsstabiem”. Taču pretstatā viņai, mēs šajā laikā vēl varam sākt visu no sākuma, un tai pat laikā neatlaidīgi virzīties uz priekšu.

Mīļotie, vienalga, kur mēs arī dotajā brīdī stāvētu: ticīgajam, tas ir – “kas sevi par tādu uzskata” - tam tiks dots vēl, un ar viņu kļūs arvien labāk un labāk līdz pat pilnībai! Āmen!

Mācīties dzirdēt Dieva balsi

I. Dieva balss

Kristietībā mēs tieši attiecībā uz Dieva gribu, uz Viņa balsi un uz Viņa valodu redzam lielu apjukumu. Tikai nedaudzi no Jaunās Derības Dieva bērniem skaidri un tieši saprot Dieva valodu. Tu noteikti pats no savas pieredzes zini, cik reti ir sastopami kristieši, kuriem ir stabils un pārliecinošs un, vispirms jau – funkcionēt spējīgs pamats jautājumā par Dieva balsi. Cik bieži jau tu pats neesi sūdzējies, ka tu vienkārši nepazīsti Dieva balsi? Un cik bieži tu esi dzirdējis, kā citi par to žēlojas? Bet, par spīti visai negatīvajai pieredzei, mēs nekādā gadījumā nedrīkstam tā vienkārši pieņemt skaidrās Dieva atziņas zaudējumu. Kā mums atkal iemācīties dzirdēt Dieva balsi?

Vispirms mums ir jābūt skaidrai nostājai par vienu ļoti neērtu tēmu. Un lai cik sāpīga tā arī būtu, tikpat nedivdomīgi to var pierādīt ar Svētajiem Rakstiem: *katrs Dieva bērns, kurš nepazīst Dieva balsi, nesaprot Viņa valodu un tādēļ nedzird Dieva gribu, Dieva acīs vispār nav Viņa bērns.*

„Kā tu vari izteikt tādus iznīcinošus apgalvojumus ..., vai tu mūs visus gribi pazudināt?” Mīlie, ja jūs gadījumā šo izteicienu arī uztvertu šādi, un vismīlāk noliktu šo grāmatu malā, tad lasiet to tomēr tālāk un ļaujiet jums iedot dziedinošu izbīli. Kā nekad agrāk, mums ir jāmacās skatīties realitātei acīs. Ir vienkārši nepiedienīgi, ka mēs

atkal un atkal no jauna aizstāvam un attaisnojam savu aklumu un Dieva tālumu, kamēr Svētais Gars lielā lēnprātībā cīnās par to, lai mums to atklātu.

Ir kļuvis par masveidīgi aplipinošu ieradumu slēpties kā ierakumos aiz pašu nezināšanas un šķietamas nekompetences. Garīgā neorientēšanās jau sen ir kļuvusi par kristiešu ikdienu. Mēs jau tik ļoti esam pieraduši pie šīs, mums visapkārt valdošās miglas, ka lielākais vairums domā, ka tāds ir pavisam normāls stāvoklis.

Un ja ik pa laikam parādās kāds, kurš kaut nedaudz labāk orientējas un kam ir mazliet vairāk gaismas kā pārējiem, tad to uzreiz pasludina par „ārkārtīgi apdāvinātu”, par „Kunga izredzēto”, un viņi ir cieši pārliecināti par to, ka šis ir sevišķi apžēlots, lai varētu staigāt “augstākā līmenī”. Taču tā vienkārši nav patiesība. Šis viedoklis rodas tikai tāpēc, ka mēs esam pieraduši mērīt sevi pie līdzkristiešu gaismas tā vietā, lai mērītos pie Dieva gaismas, kā ir teikts **1 Jņ 1:7: „Ja mēs dzīvojam gaismā, kā VIŅŠ ir gaismā...”**. Kādā gaismā mēs mēram sevi? Neapskaužamā situācijā ir tas, kurš sevi mēra tikai savu līdzcilvēku gaismā! Šis cilvēks ir iestrēdzis Vecajā derībā. Tajā zināma nesapratne un atkarība no cilvēkiem bija normāla; citādi nebūtu rakstīts: „... gāja, lai meklētu Dieva padomu: “Nāciet, iesim pie pareģa!” (1 Sam 9:9) Bet par mums, Jaunajās derības ticīgajiem, ir teikts: „Un viņi nemācīs katrs savu tuvāko un brālis brāli, sacīdami: atzīsti to Kungu; jo viņi mani pazīst no mazā līdz lielajam viņu starpā” (Ebr 8:11). Tādā veidā Dieva balss skaidra

uztveršana neapstrīdami pieder pie pašiem sākuma pamatiem, pie mūsu ticības “ABC”. Dieva balss saprašana **nepieder** pie svēto pilnveidojuma parādībām, un tā nav arī sirmo galvu goda vainags, un to nedrīkst saprast kā elitāru personu Kristū atšķirības zīmi!

Vienkārši ir teikts: „**Manas avis dzird manu balsi, es tās pazīstu, un viņas man seko**” (Jņ 10:27). Kungs mēra mūsu piederību Viņam pirmkārt pēc tā, vai mēs saprotam Viņa balsi, un, dabiski, arī pēc tā, vai mēs darām to, ko Viņš mums saka. Disputā, kas aprakstīts **Jņ 8** starp Jēzu un dievbijīgiem, bet tomēr pret Kristu naidīgiem jūdiem, runa galvenokārt bija par Dieva *valodas* saprašānu. Jēzus no jūdiem gaidīja, ka tie sapratīs Viņa runas veida jēgu, tiem būtu vajadzējis sajust dziļāko domu saturu (**Jņ 8:37 - 59.**). Un beigās Viņš satriekts iesaucās: „**Kādēļ jūs manu runu nesaprostat? Tāpēc, ka neesat spējīgi klausīties manos vārdos. Jūs esat no sava tēva – velna.**” (Jņ 8:43-44). Un tad Jēzus noteica nepārprotamo patiesās Dieva piederības zīmi: „**Kas no Dieva ir, dzird Dieva vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Dieva**” (Jņ 8:47). Un tieši šo Vārdu arī mēs nedrīkstam apiet, jo tas satur kādu neapgāžamu likumsakarību.

Ir traģiski, ka tas ir jākonstatē. Un tomēr, tas ir kļuvis par vispasaules “trendu” (tendenci), slēpties aiz sava brieduma trūkuma un neziņas attiecībā uz Dieva gribu. Tā kā visapkārt valda visaptveroša neskaidrība, tad katrs uzskata par attaisnojamu savu varēšanu staigāt tumsā. Tāpēc mums steidzami ir jāņem vērā gudrība, ko trāpīgi

izteic jau tautas mute; jo garīgajā ziņā šis izteiciens jo īpaši trāpa mērķī: „Likumu nezināšana neatbrīvo no atbildības!”

Dievs neakceptē nekādu nezināšanu attiecībā uz savu balsi un uz Viņa, laikam atbilstošo, gribu! Tagad viens vai otrs sašutis norādīs uz faktu, ka *arī viņš* ir patiesi centies saprast Dieva balsi, taču viņam tas nekad nav izdevies. Lai neviens nemēģina tādā veidā attaisnoties! Ja Dieva Vārds mums atklāj mūžīgas likumsakarības, tad mums nevajadzētu pret to argumentēt. Ne mūsu subjektīvā pieredze, ne mūsu tuvredzīgie apgalvojumi nevar kaut ko izmainīt pie tik neapgāžamiem pamatlukumiem.

Un, ja arī kāds pretī runātājs kaut simts reizes dienā kādas lietas dēļ sauktu pēc Dieva gribas, tad viņš tomēr nespētu mani ietekmēt. To pašu darīja arī pravietis Bileāms, un, proti, pat vēl **pēc tam**, kad Dievs viņam jau pirmajā reizē skaidri un saprotami bija darījis zināmu Savu gribu (**4 Moz 22:24**). Patiesībā ir tā, ka ir dievbijīgi cilvēki, kuri Dieva balsi **nevar** saprast. Taču izlasi pats, ko viņiem saka Svētie Raksti: „**Ko Es lai uzrunāju, un pie kā sirdsapziņas Es vēl varētu griezties, lai viņi to arī dzird? Redzi, viņu ausis ir neapgraizītas, tā ka tie nevar dzirdēt** (vāc.- būt uzmanīgi)” (**Jer 6:10**). Viņu kurluma dēļ Dievs ļāva pār tiem izgāzties savām dūsmām. Ievēro, ka pie tam šeit runa visu laiku ir par svēto Derības tautu.

Kurš gan *vēl šodien* ir stipri iztrūcies par to, ka Dievs ir burtiski savās dūsmās iznīcinājis miljonus no savas tautas? Vai Tu pret to esi vienaldzīgs? Es nē! Šī iemesla dēļ es varētu skaļi kliegt, jo Dievs to darīja tāpēc, ka viņi nesaprata Viņa valodu un tā iemesla dēļ neizpildīja Viņa gribu!

„...vienmēr viņi maldās savās sirdīs, bet manus ceļus viņi nav atzinuši, tāpēc es esmu zvērējis savās dūsmās: tiem nebūs ieiet manā atdusā” (Ebr 3:10-11).

Tas bija reāls nāves spriedums veselai paaudzei! Un ir teikts, ka tieši šīs lietas ir notikušas mums par paraugu, lai mēs varētu rīkoties labāk, un lai mēs netiktu Dieva tiesas norīti (**1 Kor 10:6/11¹ ; Ebr 12:29²**). Vai mēs domājam, ka esam izbēguši no Dieva tiesas vienīgi tāpēc, ka mūsdienās „nav Gara parādīšanās”, no Sinaja nedārd nekāda balss, un no debesīm nekrīt nekāda uguns? Salīdzinājumā ar tiesu pār Izraēlu, mēs atrodamies vēl daudz sliktākā tiesā, jo Dievs uz mums klusē un ļauj mums grimt mūsu stūrgalvīgajā dievbijīgajā iedomībā. Taču, neskatoties uz visu mūsu maldīšanos, mēs vēl turklāt domājam, ka viss ir vislabākajā kārtībā.

Brāļi un māsas, nepazīt Dieva balsi, nesaprast Viņa valodu un tāpēc dzīvot bez Dieva gribas – tā ir traģiska lieta zemesdzīvē. Dievs neko nav apsolvījis tik noteikti, kā

¹„Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi, lai mēs neiekārojam ļaunu, kā tie darījuši.”

„Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika robežām.”

²„jo arī mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina.”

Savu pašatklāsmi tiem, kas Viņu mīl (**Jņ 14:21**)¹. Kas vien kaut tikai ar pirmajiem soļiem un *atklātu sirdi* pūlas iepazīt Dieva gribu, tas nepaliks bez atbildes. Saprotais, ka ļoti reti mēs saņemam atbildi tādā veidā, *kā mēs to gribam* vai *kā to esam iedomājušies*: „**Jo manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav mani ceļi**”, saka tas Kungs. Par cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir mani ceļi pār jūsu ceļiem un manas domas pār jūsu domām” (**Jes 55:8-9**).

Dievs taču neklusēs, bet skaidri runās ar katru, kas viņu meklē - un turklāt īsā laikā. Bet dažs labs pie tam attaisno sevi ar savu nezināšanu, lai beigās varētu palikt tajā, kur dvēseles dziļumos arī vēlas palikt.

Mums ir jāiemācās no jauna saprast, ka Dievs mūs reiz tiesās ne tikai pēc tā, ko mēs esam sapratuši un aptvēruši. Mūs vērtēs ne tikai pēc tā, kas viss mēs esam bijuši un ko esam zinājuši, bet tāpat arī pēc tā, kas mēs varētu būt bijuši un ko būtu varējuši zināt, ja tikai mēs pietiekami patiesi būtu pēc tā centušies. Kā gan citādi Dievs varētu tiesāt pasauli? Vai tad beigās nebūtu bijis pietiekami, ja mēs būtu vienkārši varējuši pierādīt, ka patiesi neesam zinājuši Dieva gribu? Taču Dievs tiesā pēc pavisam citiem kritērijiem, nekā kādiem no mums būtu patīcis. Saskaņā ar **Rom 1**, pat koki un kalni tiks pieaicināti par lieciniekiem pret „nezinošajiem”. Viņš tiesās bezdievīgos, pamatojoties uz savu redzamo dabu, jo caur

¹ „Kam ir mani baušļi un kas viņus tur, tas mani mīl; bet kas mani mīl, to mans Tēvs mīlēs, un es to mīlēšu un tam parādišos.”

radību viņi pilnīgi būtu varējuši atrast un iepazīt Dievu, ja vien sirdī tie būtu to patiesi vēlējušies. Tas vienkārši ir ļoti ērts attaisnojums bezdievīgajiem, ka viņiem personīgi Dievs nekad nav atklājies. Bet Dievs saka viņiem taisni sejā, ka tie Viņu gan ir pazinusi, bet Viņu vienkārši nav gribējuši (**Rom 1:19**)¹.

Dievs reiz runās uz mūsu sirdīm visās nozīmēs. Jo visu patiesību Viņš nevar mums atklāt tikai tik ilgi, kamēr mēs negribām ielaist sirdīs mīlestību uz patiesību. Tā mēs lasām **2 Tes 2:10 „Kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievil tos, kas pazūd tāpēc, ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību** (vāc. – patiesības mīlestību), **kas tos būtu izglābusi”**. Ja mēs iepriekš esam atraidījuši patiesības mīlestību, tad vēlāk Dieva atklāsmju trūkums mūs Dieva priekšā noteikti neattaisnos! Tieši pretēji, atklāsmes trūkums kļūs par mūsu nosodījumu. Nekas netiks balstīts tikai uz mūsu saprātu. Ak, šī samaitātā un visnotaļ viltīgā sirds! Cik nežēlīgi tā arī mūs, kristiešus, ir pievīlusi! Cik daudzās jomās mēs paši sev attaisnojamies - „mums par to nav skaidras saprašanas”, „Svētie Raksti par to neizsakās skaidri un izsmeļoši”, „tā dzīvo visi pasaules kristieši” u.t.t.!

Tāpēc, atļauj tev pateikt sekojošo: „Cilvēks, vai tas ir ticīgs vai neticīgs, savos sirds dziļumos precīzi zina, ko no viņa grib Radītājs!” Taču jautājums par gribas

¹„Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem nav apslēpts: Dievs pats viņiem to atklājis.”

konkrēto īstenošanu ar šo konstatējumu, dabiski, vēl nekādā veidā nav pat aizskarts. Bet viena patiesība visos laikos ir skaidra un nemainīga: „**Ja kāds grib darīt viņa prātu, tas sapratīs, vai šī mācība ir no Dieva, vai es runāju pats no sevis**” (Jņ 7:17).

Dieva balss saprašana ir atkarīga tikai no tā, vai mēs esam gatavi izpildīt Viņa gribu vai nē. *Dieva mērķis attiecībā uz mums nav vispirms atkarīgs no tā, vai mēs visu saprotam, bet gan no tā, vai mēs ar visu sirdi VĒLAMIES IZPILDĪT Viņa gribu.* Pēc tam mēs soli pa solim iepazīsim dziļākos Dieva gribas slāņus.

Pašlaik, tagad un šodien, mēs varam pildīt Dieva gribu arī tad, ja mēs to vēl nesaprotam pilnībā visos dziļumos vai nevaram atzīt par labu. Vai tu vari būt paklausīgs arī tad, ja neko nesaproti? Avs to dara, un viņa nemaz nevar citādi, jo pats Radītājs nav devis tai loģisko domāšanu. Un tomēr viņa pazīst sava gana balsi un seko tam. Tāpēc ir tikai viena vienīga iespēja palaist garām šo labo, patīkamo un pilnīgo Dieva gribu, bet konkrētāk: ja mēs ***negribam*** un tā vietā dzīvojam pašgribīgu un ***aptraipītu dzīvi*** (Rom 12:2)¹.

Kurš nav gatavs būt par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri, tas agri vai vēl apgānīsies grēkā. Jo ārpus mūsu aicinājuma valda sagandēšana un nepārvaramā iekāre pasaulē. Un te arī ir atbilde dažam

¹ „Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba; to kas ir labs, tīkams un pilnīgs.”

labam saistītajam. Patiesība dara mūs brīvus tikai tik ilgi, kamēr mēs *tajā* dzīvojam un pilnībā atdodamies patiesajiem Dieva ceļiem.

Tādā pat veidā jau kļuvis par paradumu pretoties Dieva noteiktajām kalpošanām. Un tas, kurš pretojas īsta Dieva kalpa vārdiem, tas ar to pašu pretojas Dievam. Nedomājiet, ka jums ir tiesības izvēlēties tikai tāpēc, ka zināmi Dieva kalpi jums varbūt likušies nesimpātiski vai nicināmi, un tādā veidā neiederas jūsu koncepcijā.

Vai tu zināji, ka Dievs tiem, kas pretojas Viņa kalpiem, liedz baudīt piederību Viņam tāpat, kā Viņš to liedz tiem, kas pretojas tieši Viņam? Tāpēc visa apustuļu un pravietiskā kalpošana balstījās uz to, ka ikviens patiess Dieva bērns dzirdēs Dieva balsi caur viņiem. Pievērs uzmanību šiem stingrajiem izteikumiem: „**Mēs esam no Dieva; kas Dievu atzīst, klausā mūs, kas nav no Dieva, neklausā mūs. No tā pazīstam (pat) patiesības garu un maldu garu**” (1 Jņ 4:6). Jānis varēja tik viscaur noteikti uzstāties tādēļ, ka viņa sludinātā patiesība vienmēr parādījās spēcā visās atklātajās sirdīs.

Pāvils to attēlo sekojoši **1 Kor 2:4-5** „Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē, lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, *bet Dieva spēcā*”. „Ikviens, kas ir no patiesības, dzird manu balsi” - teica Jēzus **Jņ 18:37**. Un šis fakts paliek spēcā pat tad,

kad Viņš runā caur parasta kalpotāja balsi! Lasi arī **1 Tes 2:13**¹.

Lai Dievs dāvā mums žēlastību, ka mēs spētu iepazīt visu svarīgo un nozīmīgo teiktajā, lai mēs dzirdētu Viņa balsi un pēc tam arī iedziļinātos Viņa gribā. Jo šī beigu laika dienu balsu sajukumā Kristus sasauks Savu ķermeni kopā caur savu Garu un caur savām, speciāli tam paredzētajām, kalpošanām – un visā pasaulē! Kā visā pasaulē ir iespējams nopietni pieļaut kaut tikai iespēju, ka nav vajadzības precīzi dzirdēt Dieva balsi? Jo mēs taču esam Kristus miesa, Dieva orgāni, kuriem tieši tāpat, kā mūsu miesas locekļiem, ir nepārtraukti jābūt gatavībā paklausībā kalpot. Vai mēs būtu mierā ar orgāniem, ja tie tikpat bieži reaģētu uz mūsu gribu, kā mēs to parasti darām attiecībā pret Dieva gribu? Kristus miesai jātiek ievestai briedumā, *kopīgā* staigāšanā Garā un pilnīgā paklausībā Galvai.

Vai mēs sadzirdēsim Viņa balsi attiecībā uz šīm lietām? Vai mēs, pretēji visām tradīcijām, cilvēku struktūrām un uzskatiem, sekosim gara norādījumiem? Mums jābūt gataviem uz varenām kustībām un tiesām. Kungs pats vēlreiz sakrātīs debesis un zemi šo lietu dēļ. Šur un tur Viņš pielietos arī masīvas vajāšanas, lai atbrīvotu savus jērus no kurlo ganu un aklo skolotāju važām. Noteikti,

¹„Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs uzklausiņā mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā arī ir; jo pats Dievs darbojas ar savu spēku jūsos, kas ticat.”

nonāks arī līdz cietsirdīgām sadursmēm starp patiesajiem un viltus kalpotājiem.

Bet tu mācies apgūt Dieva gribu caur to, ka ik dienas atstāj laiku Dievam visur, kur vien tu esi. Esi nomodā un visos tavos darbības virzienos un *pirms* katra tava pasākuma lai tev ir drosme ļaut Kristum tevi apšaubīt. Esi gatavs šķirties pats no savām vēlmēm.

Jo tikai tas, kurš nepārtraukti ir gatavs **visā** ļaut sevi vadīt arī pavisam citādi, tas bez problēmām pazīs Lielā Gana balsi un sekos *tai*. Kas varētu būt vēl skaistāk kā atstāt visus savus personīgos ceļus tā dēļ, lai tiktu uzņemts labajā, patīkamajā un pilnīgajā Dieva gribā?

Pirmā publikācija: 1990. gada augusts

II. Ja neklūsiet kā bērni

(Psalms 32)

Atkal un atkal satiekam ticīgos, kuri pat apgalvo, ka mūsdienās tādas nepārtrauktas Dieva balss dzirdēšanas vairs vispār neesot. Kāds reiz pat aizgāja tiktāl, ka ikvienu, kas domāja, ka viņš saistošā veidā tiekot Dieva balss vadīts, apzīmēja vienkārši par augstprātīgu. Cik neizsakāmi traģiski!

Es atkārtāju to, kas jau tika pateikts pirmajā daļā: „Var jau būt, ka ir neskaitāmi daudz ticīgu cilvēku, kuri vairs nedzird Gana balsi vai arī nekad pa īstam to nav dzirdējuši. Bet šādu pieredzi nedrīkst pasludināt par normālu un padarīt to par mērogu visiem ticīgajiem! Ja mums, Dieva bērniem, vairs nav nekādu tiesību uz skaidru un tiešu mūsu Debesu Tēva balss saprašanu, tad mēs esam pazuduši, nolemti galīgai bojā ejai!”

Bet lai neviens netiecas gribēt saklausīt Dievu ar savām fiziskajām ausīm. Ja mēs runājam par “Dieva balss dzirdēšanu”, tad ar to mēs domājam garīgu, un nevis juteklisku vai mistisku dimensiju. Dabiski, Dieva ziņā paliek arī citāda sarunāšanās ar mums. Un to viņš dara tā, kā VIŅŠ uzskata par labu.

„Ja jūs neklūsiet kā bērni!”

Šiem vārdiem ir īpaša nozīme attiecībā uz garīgās paklausīšanas un saprašanas mācīšanos. Un šajā plānā neviens nepiedzimst par meistar! Dieva Valstībā viss

notiek caur augšanu un iesākas kā dīglis, tas ir – sēklas formā. Mūsu ticība arī ir augoša (**2 Tes 1:3**)¹, tāpat mūsu zināšanas (**2 Pēt 3:18**)² un mūsu garīgais spēks, pilnvaras un tā tālāk (**Ef 6:10**)³. Un tā arī mēs paši tikām ieņemti caur Dieva Vārda sēklu (**Jēk 1:18**⁴ / **1 Kor 4:15**⁵), un pamatojoties uz šo dzemdināšanu, jūs esat piedzimuši kā “jaundzimušie”, pareizāk sakot – jaunatdzimušie (**1 Pēt 1:23**)⁶. Ja nebūtu nekādu augšanas un gatavības pakāpju, tad Apustulis Jānis nevarētu rakstīt par „bērniem”, „jaunekļiem” un „tēviem” Jēzū Kristū (**1 Jņ 2:2-14**)⁷. Vispirms mums atkal ir svarīgi atpazīt šīs kopsakarības kā neapgāžamas likumsakarības. Šīs likumsakarības mums izsaka to, ka arī garīgā dzirde ir

¹„Mums vienmēr jāpateicas Dievam par jums, brāļi, kā pienākas, jo jūsu ticība aug augumā un jūsu visu savstarpējā mīlestība kļūst pilnīgāka pie ikviena no jums.”

²„Bet audziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atzīšanā!”

³„Beidzot, mani brāļi,- topiet stipri savā Kungā un viņa varenajā spēkā.”

⁴„No brīvas gribas viņš mūs dzemdināja ar patiesības vārdu, lai mēs būtu savā ziņā viņa radījumu pirmēji.”

⁵„... jo es jūs esmu, evaņģēliju sludinādams, dzemdinājis Kristū Jēzū.”

⁶„Jūs, kas esat atdzimuši ne no iznīcīgas sēklas, bet no neiznīcīgas, no dzīvā un paliekamā Dieva vārda.”

⁷„Es rakstu jums, bērniņi, jo grēki jums ir viņa vārda dēļ piedoti. Es rakstu jums, tēvi, jo jūs esat atzinuši to, kas ir no sākuma. Es rakstu jums, jaunekļi, jo jūs esat uzvarējuši ļauno. Es esmu jums rakstījis, bērni, jo jūs esat Tēvu atzinuši. Es esmu jums rakstījis, tēvi, jo jūs esat atzinuši to, kas ir no sākuma. Es esmu jums rakstījis, jaunekļi, jo jūs esat stipri, un Dieva vārds paliek jūsos, un jūs ļauno esat uzvarējuši.”

pakļauta attīstībai: “Lai jūs pārbaudītu, kas ir pareizais, kas (atbilstoši mērķim) ir pareizais no gadījuma uz gadījumu. (Vāc. – Flp 1:9); “Ka jūs svarīgāko pārbaudāt, lai Kristus dienā jūs būtu tīri un nevainojami...” (Latv. – Flp 1:10); „...lai bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, jūs visā pilnībā izprastu viņa gribu (Kol.1,9)

Taču šī izaugsme nenotiek pilnīgi automātiski; tā mūsos netiek izdarīta piespiedu kārtā. Ja agrāk vai vēlāk mēs nenonākam pie tā, ka dzirdam Dieva balsi tā, kā dēls dzird tēvu, tad ar mums kaut kas nav kārtībā. Arī tad ar mums kaut kas nebūtu kārtībā, ja mēs, tikko nākuši pie ticības, jau pēc dažiem mēnešiem domātu, ka Dievs mūs vada nezin kur tādēļ, ka mums ir jāpaveic lieli un mazi uzdevumi.

Ņemsim piemēru no bērniem, lai saprastu, kādā veidā var mācīties „dzirdēt un saprast”. Nekad nebūs tāda jaunatdzimuša kristieša, kurš iemācītos dzirdēt Dieva balsi citādi, jo visa mūsu zemes dzīve ir debesu dzīves attēls un ēna, un tādēļ Rakstos arī ir tik daudz vistrāpīgāko “LĪDZĪBU”.

„Negatīvā audzināšana”

Ar katru no mūsu bērniem mēs ar sievu jau dažas nedēļas pēc piedzimšanas sākām viņiem “dzirdēšanas skolas” pamata vingrinājumus. Pirmo dzīves nedēļu galvenais uzdevums ir mazuļiem ir iedvest pēc iespējas daudz patvēruma un palāvības sajūtas. Mēs ņemam tos rokās, notīrām un apmierinām visas viņu vajadzības.

„Brīnišķīgi”, - domā mazulis, - „Te ir mana visjaukākā vieta, tā tam ir jāpaliek vienmēr!” Viņam vajag tikai kārtīgi iekliegties un viss iet kā pa diedziņu. Nākamais solis ir sākt sataustīt savas robežas un drīz viņš konstatē: „Ja es bļauju vēl skaļāk, tad dabūju pat vairāk, nekā man patiesībā ir vajadzīgs” un tā tālāk. Raugoties no šādas perspektīvas, mēs varam labi saprast, kāpēc mūsu bērniem jau pēc nedaudz nedēļām sākas pirmās „paklausības skolas” nodarbības. Pretējā gadījumā mazuļi nenovēršami sāk dominēt un kļūst izvēlīgi. Viņi vēlas baudīt nakts tikšanās laikus ar mammīti krietni *ilgāk pār dabisko laiku*; viņi pieprasa ēšanu pēc savas laika izjūtas un vēlēšanās, un ar visu to vēl kļūst arvien neapmierinātāki. Tāpat tas ir arī ar mums, ja Debesu Tēvs nevar mums kārtīgi iemācīt būt paklausīgiem.

Pateicoties pirmajam paklausības mācības semestrim, visi mūsu bērni jau pēc dažām nedēļām nogulēja mierīgi visu nakti, un dara to vēl šobrīd. Tas nebūt nenotika, pateicoties Mēs vienmēr vispirms ar viņiem esam “runājuši” slepenajā valodā – un viņi to ir sapratuši, kaut arī nenotika nekādas *saprātīgās* sarunas.

Ar katru nākamo mēnesi tad viss kļūst konkrētāks. Mazuļiem steidzīgi ir jāiemācās „klausīties” vēl labāk. Viņi gan vēl joprojām nesaprot ne vārda, taču tagad tie rāpo pie visām atvilktnēm, rauj lejā galdautus un ķeras pie elektrības kontaktiem un tā tālāk. Mums, kristiešiem, no tā noteikti vajadzētu ko mācīties! Sākumā bērni nemācās *pozitīvā* un *saprātīgā* veidā “dzirdēt”. Viņi vispirms ir jādara uzmanīgi uz to, ko visu viņi

NEDRĪKST un ko nevajag darīt. Tādēļ, ka šis process uz mazuli iedarbojas drīzāk nogurdinoši, es to nosaucu par „*negatīvo audzināšanu*”. Pirms katras saprātīgas paklausības mācīšanas, pa priekšu ir jāiziet “negatīvā audzināšana”. Tas nebūt nenozīmē, ka mazuliem šai laikā nevarētu kaut ko iemācīt arī pozitīvā un atalgojošā veidā. Dabiski, ka tas arī ik pa laikam notiek. Bet šajā lekcijā ir domāts uzrādīt, kur sākumā viennozīmīgi atrodas smagumpunkts: un tas ir – “negatīvajā audzināšanā”.

Vai mēs to jau pazīstam savā garīgajā dzīvē? Vai mēs to labprātīgi un pastāvīgi to arī akceptējam? Lūk, tieši te ir dziļais iemesls, kādēļ mums Dieva valstībā ir tik ļoti daudz „vājdzirdīgo”. Pārāk daudzi ir piekusuši no šī biežā „tev nebūs!” un „tu nedrīksti!” Ar daudz lielāku prieku viņi gribētu pieķerties Dieva apsoliņumiem un piedzīvot ko lielu ar Dievu. Bet, pirms mēs ar Dievu piedzīvosim ko lielu un varēsīm staigāt Viņam blakus kā dēli, mums ir jāiemācās dzirdēt pareizā veidā! Tādēļ pirmajos ticības gados mēs vispirms mācāmies to, kas viss *NEIEDERAS* Dieva valstībā. Nedomā, ka Dievs Tēvs tevi iesvētītu savas valstības dziļākajos noslēpumos, izglītotu tevi un uzticētu tev svarīgas lietas, pirms tu nebūsi kļuvis nevainojams un derīgs šajos svētajos pamatos, tas ir – Dieva Ķēniņvalsts pamatprincipos (**Lūk 16:10-12**)¹.

¹ „Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un kas vismazākā lietā ir (turpinājums nākamajā lappusē)

Un tā arī garīgie bērni sākumā mācās “klausīties” visdažādākajos veidos. Kamēr īstais “dzirdes orgāns” un sapratne vēl nav nobrieduši, arī viņi mācās dzirdēt ar “pēcpusi”, ar “rokām” vai ar “muti” (**Ebr 12:5-11**)¹. Šādu „negatīvo audzināšanu” mēs sastopam visā Bībelē. Tā ir katru atsevišķo Dieva cilvēku novedusi līdz briedumam, un tāpat ir izgājis visai Izraēla tautai tuksnesī. Nekādā citādā veidā Dievs savus dēlus un meitas nevada uz briedumu, kā tikai tā: vienmēr vispirms nāk viss tas, kas briedums NAV vai VĒL NAV. Šī likumsakarība ir novērojama līdz pat Izraēlas ķēniņa izvēlei (**1 Sam 16**).

Kad Samuēlam vajadzēja iesvaidīt jauno ķēniņu, Dievs viņam sākumā deva tikai vienu norādi - ka jaunais ķēniņš būšot no Isaja nama. Kad Samuēls apskatīja Isaja dēlus,

netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns. Ja jūs neesat bijuši uzticami netaisnās mantas lietās, kas jums uzticēs patieso? Un ja jūs svešās lietās neesat bijuši uzticami, kas jums dod jūsu pašu?”

¹„Un esat aizmirsuši pamācību, kas jūs kā bērnus uzrunā: mans bērns, nenicini tā Kunga pārmācību un nepagursti, kad viņš tevi norāj! Jo, ko tas Kungs mīl, to viņš pārmāca un šausta katru bērnu, ko viņš pieņem. Pacietiet pārmācību! Dievs izturas pret jums kā pret bērniem. Jo kur ir bērns, ko tēvs nepārmāca? Bet ja jūs esat bez pārmācības, ko visi ir saņēmuši, tad jūs esat nelikumīgi bērni un neīsti bērni. Tad nu mums mūsu miesīgie tēvi bijuši par pārmācītājiem, un mēs tos esam bijušie. Vai tad lai mēs daudz vairāk nepaklausītu garu Tēvam, lai dzīvotu? Jo tie gan īsu laiku mūs ir pārmācījuši, kā tas viņiem šķita pareizi esam, bet viņš – lai nāktu tas mums par labu, lai mēs kļūtu viņa svētuma dalībnieki. Bet katra pārmācība tai acumirkļi neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli.”

tad Dievs viņam vispirms pieveda visus tos dēlus, kuri NEBIJA paredzēti būt par ķēniņiem. Izlasi pats, kāda svarīga lekcija Samuēlam caur to vēl bija jāapgūst **(1 Sam 16:6-7)**¹.

Līdzīgā veidā Dievs apmācīja arī izmisušo Eliju, kad tam bija vajadzīga papildus mācība “dzirdēšanā” **(1 Ķēn 19:9-14)**. Sākumā bija kalnus apgāzoša vētra, bet šinī vētrā nebija Dieva. Tad nāca varena zemestrīce, bet tā Kunga nebija zemestrīcē. Un pēc tam nāca uguns, bet tajā tā Kunga nebija. Tikai pašās *beigās*, kad nāca mierīgas vēja pūsma, balss, Elija sadzirdēja un saprata. Dievs arī ar mums grib rīkoties tāpat. Viņš grib mūs aizvest tik tālu, ka mēs paklausītu jau vismaigākajai Viņa balss pūsmai, nevis vienmēr reaģētu un saprastu tikai tad, kad jau sper zibeņi un dārdina pērkons, kad mums zūd pamats zem kājām un, kad mēs jau esam krietni apdedzinājuši pirkstus.

Cik tālu Dievs jau ir varējis mūs atvest? Vai Viņš var jau mūs vest caur paļāvību, vai arī mēs joprojām esam kā bērni, kaut arī pēc laika mums jau sen vajadzētu būt skolotājiem? **(Ebr 5:12)**².

¹„Un notika, kad viņi bija atnākuši, tad viņš uzlūkoja Ēliabu un domāja: „Tiešām, šis gan būs tas, kas tā Kunga priekšā ir Viņa svaidītais.” Bet tas Kungs sacīja Samuēlam: „neskaties uz viņa ārējo izskatu nedz uz viņa garumu, nedz uz viņa augumu: viņu Es neesmu izraudzījis, jo Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet tas Kungs uzlūko sirdi.”

²„Jo, lai gan laika ziņā jums pašiem pienākas būt tiem, kas māca, jums atkal vajadzīgs kāds, kas jums māca Dieva vārdu pirmsākumus, un esat tapuši par tādiem, kam vajag pienu, ne cietu barību.”

Brāļi un māsas, mēs nedrīkstam pagurt, nožēlojot grēkus! Dievam visu laiku ir jābūt iespējai iejaukties mūsu plānos. Tāpēc neesiet sarūgtināti, ja jūs visās malās redzat, kas viss Viņam vēl nepatīk. Pacietiet šo „spiedienu” un nevēlieties no tā atbrīvoties, jo tas ir dziedinošs. Un pat tad, ja tāds stāvoklis turpinātos gadiem: *tas ir ceļš!* Neatmetiet nolaidīgi Viņa norādījumus! Mums noteikti ir jānonāk tik tālu, lai mēs paši sāktu meklēt Dieva norādes. Mums kā Dāvidam ir jāslāpst pēc tām dienu un nakti (**Ps 118**) un neko nevajag vēlēt tik stipri, kā to, lai mēs visā saprastu Dieva prasības un iemācītos tās apmierināt. Kamēr mēs vēl lūkojam kaut ko varēt paturēt sev, mēs nekad neiemācīsimies saprast Dievu. Un tā, mēs kā bērni, vispirms tiekam apmācīti tam, kas NAV labs vai arī NAV DERĪGS. Šī „negatīvā audzināšana” ir obligāts nosacījums, lai vēlāk varētu saprast „pozitīvo audzināšanu”.

Aicināti uz mieru

Kā katra māte un tēvs ilgojas pēc harmoniskas un miera pilnas ģimenes dzīves, tā arī Dievs ilgojas dzīvot ar mums. Dieva Valstības pazīmes *ir taisnīgums, miers un prieks Svētajā Garā* (**Rom 14:17**)¹. Kur vien mūsu dzīvi neaptver šie trīs elementi, mēs atrodamies ārpus Dieva gribas. Vai mēs vēl esam bērni vai ticībā jau spēcīgi jaunieši, viss vienmēr noris pēc šī paša pamatprincipa.

¹„Jo Dieva valstība nav ēšana un dzeršana, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā”.

Tēvs mums dāvā Savu sajūtamo mieru un Savu dzīvo klātbūtni tikai tik ilgi, tikmēr mēs dzīvojam saskaņā ar Viņa gribu. Bet, ja šis miers no mums atkāpjas, un nemiers iejaucas mūsu dzīvē, tad vienkārši ir jāapstājas un jāpavēro, ko Tēvs ar to vēlas mums pateikt. Šajā vietā daudzi kļūp un kļūst kā mazi bērni, kuri, par spīti brīdinošiem uzsauzieniem, grib stūrgalvīgi paveikt savu gribu. Viņi vairs nepiedzīvos nekādu iekšējo mieru tik ilgi, kamēr tie nepiekritīs Tēva gribai. Un, ak vai! cik daudz „*neaudzinātu nekauņu*” ir dievbijīgo aprindās! Pārāk daudzi ir tik ietiepīgi un stūrgalvīgi, ka viņi, neskaitot dažas stundas savas ticības sākumos, nekad nespēj liecināt par patieso un paliekošo mieru savā garīgajā dzīvē. Kā tas izskatās pie mums? Vai mēs joprojām pretojamies Dievam? Ja tas ir tā, tad mūsos nevar būt nekāds miers!

Bet kur nav miera, tur nav arī Dieva Valstības, un tur pie tam trūkst arī taisnības (**Rom 14:17**)¹. Mēs izdarām lielu kļūdu, ja visu laiku tik augsti runājam tikai par Jēzus aizvietojošo taisnību, bet mūsu pašu izdzīvoto taisnību uzskatām vienmēr par tik un tā nepietiekošu. Jēzus aizvietojošā taisnība juridiski ir gan mūsu ticības Alfa un Omega. Tā ir mūsu kaujas bruņojuma krūšu bruņas (**Ef 6:14**)²; es domāju - tikai krūšu priekšdaļai. Ja mēs tāpat necentīsimies panākt arī praktiski izdzīvoto Jēzus taisnību caur Viņa Garu mūsos, tad mēs līdzināties

¹„Skatīt iepriekšējo piezīmi.”

²„Tātad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies patiesības bruņās”

karavīriem, kas dodas karā bez krūšu bruņu mugurējās daļas.

Cik daudziem Dieva bērniem ienaidnieks jau ir spējis „iešaut mugurā” tikai tāpēc, ka tie bija devušies cīņā, balstoties tikai uz Jēzus aizvietojošo juridisko taisnību, bet nebija tādā pašā ticībā rēķinājušies ar tās dinamisko pusi, ar praktiski izplūstošo Jēzus taisnību! Neskatoties uz tavu lielīšanos ar Jēzus aizvietojošo taisnību, tu eksistēsi vienā vienīgā nemierā un iesi no vienas sakāves uz otru, ja tu tikpat dedzīgi nedzīvosi svēto damies un neļausi Jēzum tevī aizvietojoši izdzīvot arī praktisko taisnīgumu.

Abas Jēzus aizvietojošā taisnīguma puses ir nepieciešamas un abas ir sasniedzamas tikai caur ticību.

Visur, kur mēs jūtam vajadzību pēc papildinājuma un kļūdu labojuma, bet nereaģējam uz Debesu Tēva runāšanu, tur Viņš, kā pirmo, atvilks mums savu mieru. Tas attiecas vienlīdz kā uz lieliem, tā uz maziem Viņa bērniem. Pavēro šo principu tavā ģimenē. Ja tur trūkst šī miera, tad ir jāiztur “negatīvā audzināšana” tik ilgi, līdz Dievs varēs mūsos izdarīt to, kā mums trūka. Tādēļ gaismas bērni vienmēr ir arī miera bērni. Un tādēļ Dievs var savus nobriedušos dēlus beigās vadīt “tikai ar savām acīm” (**Ps 32:8**)¹. Viņi iemācījās mīlēt Viņa pamācības un nolasīt Tēvam katru vēlmi “no acīm”, kā arī Viņš

¹ „Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā. Es došu tev padomu, un Mana acs pār tevi būs nomodā.”

Mācīties dzirdēt Dieva balsi

tiem. Viņi vairs nav kā nastu nesēji mūļi, kuriem var piekļūt tikai ar iemauktiem un laužņiem (**Ps 32:9**)¹.

**„Jo visi, ko vada Dieva gars ir Dieva bērni”
(Rom 8:14).**

Kaut mēs visi kļūtu par tādiem dēliem!

Pirmās publikācijas datums: 1990. gada augusts

¹ „Neesiet kā zirgi, kā mūļi, kam nav saprašanas, kam iemaukti un laužņi jāliek mutē, kad negrib nākt pie Tevis.”

III. Ievingrinātie prāti (maņas)

„Bet pilnīgajiem pienākas cieta barība, tiem, kam ir piedzīvojumi un kam *prāti vingrināti* (vāc. – ieraduma rezultātā ievingrināti prāti) *izšķirt labu un ļaunu*” (Ebr 5:14).

Līdz šim mēs esam nodarbojušies tikai ar dažām pamata lietām, ar klausīšanās mācības ābeci. Es īsumā atkārtošu svarīgākos punktus: Dieva balss dzirdēšana nav nekādas pārdabiskas spējas, domātas kādai šaurai speciāli izredzēto Kristus Miesas locekļu grupai, daudz drīzāk tā ir katra īsta Jaubās Derības ticīgā tipiska iezīme (**Ebr 8:11**)¹. Svētie Raksti mums nepārprotami pamāca to, ka Dieva balsi nedzird tikai tas, kas Viņu pēc būtības NEGRIB dzirdēt (**Jņ 7:17**)². VISAS labā Gana avis Viņu dzird neatkarīgi no tā, vai Viņš runā tieši caur Garu, ar Rakstu burtu vai caur kāda cilvēka muti (**Jņ 8:37-43**³/**1 Jņ 4:6**)⁴. Kas grib dzirdēt, tas to sadzirdēs pat dabas rosībā, augos, dzīvniekos un citur (**4 Moz 22:27-28**)⁵.

¹„Un viņi nemācīs katrs savu tuvāko un brālis brāli, sacīdami: atzīsti to Kungu; jo visi mani pazīst no maza līdz lielajam viņu starpā.”

²„Ja kāds grib darīt viņa prātu, tas sapratīs, vai šī mācība ir no Dieva, vai es runāju pats no sevis.”

³„... Kādēļ jūs manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties manos vārdos.”

⁴„Mēs esam no Dieva; kas Dievu atzīst, klausā mūs, kas nav no Dieva, neklausā mūs. No tā pazīstam patiesības garu un maldu garu.”

⁵„Un kad ēzelenē ieraudzīja tā Kunga eņģeli stāvam, tad viņa pakrita ceļos zem Bileāma. Un Bileāms saskaitās un sita ēzeleni ar rīkstī. Un tad tas Kungs atvēra ēzelenes muti, un tā sacīja Bileāmam: „Ko es esmu tev darījis, ka tu mani esi trīs reizes sitis?”

Kas savu dzīvi ir nolīcis uz Kristus altāra kā dzīvo upuri, tas ir - kas neuzstāda vairs nekādus noteikumus un neko vairs nemeklē paturēt sev un ir gatavs bez kompromisiem iet jebkuru Kunga ceļu, tas sadzirdēs Dieva balsi pat tad, kad Dievs runās no kādas viņa ienaidnieka, nometnes vai caur viņam “nicināmu cilvēku” (**4 Moz 24:10-11**)¹. Var būt tikai *viens* iemesls, kāpēc mēs nevaram garīgi dzirdēt – ja mēs NEGRIBAM dzirdēt, jo mēs esam savas ausis aizbāzuši ar pasaulīgām kārtībām, ar pašgribīgu dievbijību un grēkiem.

Tālāk mēs izskatījām dievišķās paklausības skolas sekojošu pamatprincipu, tas ir – „negatīvo audzināšanu”. Šī vēsts parādīja to “smaguma punktu”, kas ir neizbēgami nepieciešama visiem Dieva bērniem: pirms mūsu Debesu Tēvs var mūs ievest savas gribas un savas mūžīgās Valstības dziļākos slāņos, Viņam mūs vispirms ir jāpamāca par visām tām lietām, kas *neiederas* Viņa mājas kārtībā. Viņš to dara tieši tā, kā mums arī tas būtu jādara ar saviem bērniem. Šī „negatīvā audzināšana” sākumā gan veido “smaguma punktu”, taču tā nav jāsaprot kā absolūtā konstante. Tātad tas nenozīmē, ka Dievs saviem „mazuļiem” turētu priekšā tikai „aizliegumu tāfelītes” un runātu ar tiem tikai skarbi. Tā pat mēs, grēcīgie cilvēki, nerīkojamies ar saviem

¹ „Tad Balaks iekaisa savās dusmās pret Bileāmu un neapmierināts sasita savas rokas; un Balaks sacīja Bileāmam: „Es tevi esmu aicinājis, lai tu manus ienaidniekus nolādētu, bet tu, lūk, tos nu trīs reizes esi svētīdams svētītis! Bet tagad bēdz uz savu dzimteni! Es gan domāju godādams tevi godināt, bet redzi, tas Kungs ir aizliedzis tevi godināt!”

mazuļiem. Bet blakus visai samīļošanai un draudzīgajai pierunāšanai caur Sv. Garu, šis minētais smaguma punkts paliek: VIŅŠ māca mums garīgi dziļāk saprasties, pastāvīgi ievēdot mūs dziļākā grēku nožēlā, tas ir, arvien nepārtrauktākā Viņam līdzī domāšanā.

Šajā mūsu kļūdu, mūsu *nepietiekamības un vājuma* atzīšanas ceļā Viņš māca mums tālāk savu Dievišķo *taisnību*, kamēr mēs beidzot iegūsim dziļāku ieskatu Viņa tiesu dziļākos *noslēpumos (Jņ 16:9-11)*¹, lai galu galā, stāvot blakus Viņam, mēs kopā ar viņu pat izpildītu šīs tiesas: „**Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli? Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģeļus? (1 Kor 6:2-3/ Atkl 2:26²/ Atkl 20:4³ un tā tālāk).** Nodomātais mērķa formulējums skan tā: Kristus vienmēr valda pār kādu cilvēku tikai tieši līdz laikam, kad Viņš varēs sākt valdīt *caur viņu*. Tāpēc Dievs nemeklē zemē nosistus kalpus, bet gan dzīvus orgānus priekš Sava Kristus.

Cik gan precīzi mums vispirms ir jāiemācās pašiem dzirdēt, pirms mēs blakus Jēzum varēsīm tiesāt pat eņģeļus! Cik tālu Gars jau ir varējis mūs ievest sava taisnīguma dziļumos un atziņā par Viņa Svētajām

¹„Par grēku – jo tie netic man. Par taisnību – jo es noeju pie Tēva, un Jūs mani vairs neredzēsīt. Par tiesu – jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.”

²„Un tam, kas uzvar, kas dara manus darbus līdz galam, es došu varu pār tautām.”

³„Tad es redzēju troņus, uz tiem apsēdās kādi, tiem bija dots tiesu spriest; un redzēju to dvēseles, ka Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ nonāvēti, kas nebija pielūguši zvēru un viņa tēlu un nebija pieņēmuši zīmi uz savas pieres un rokas; tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadus”

tiesām? Tikai tie, kam ir šie, **Ebr 5:14** ¹ pieminētie, ievingrinātie prāti, var uzziņāt šīs dimensijas. Ja mēs tagad pievērsīsimies Viņa balss dziļākai atšķiršanai, un līdz ar to pametīsim šo „klausīšanās skolas ābeci”, tad mums ir jāņem vērā tas, ka arī sekojošā vēsts tāpat nevar būt personīgā nogatavošanās un pārbaudījumu ceļa aizvietotāja. Vispirms šis ceļš ir domāts, lai aiztaupītu mums *nevajadzīgus apkārtceļus* un pievērstu mūsu prātus Garam. Dziļākā Dieva balss atšķiršana ir un paliek ikdienišķās nodarbošanās ar Dievu produkts un mūsu personīgās nobriešanas Viņa darbīgā Gara spēkā – produkts. Mēs iegūstam šo spēku nevis caur to, ko mēs visu ZINĀM, bet caur to, kas mēs tajā brīdī ESAM, ja mēs nonākam saskarē ar darbīgo Dieva valdīšanu.

Ievingrināto prātu „Alfa un omega”

Ietrenēti prāti, skaidra atšķiršanas spēja un garīgais jūtīgums rodas vingrinoties.

Zināmā paruna skan: „Darbs (vāc. – vingrināšanās) darina meistarū”. Bet kā tad trenējas dzirdēt Dieva balsi? **Ps 50:15** mums to pasaka: „**Un piesauc MANI bēdu laikā...**” Šis psalms gan tiek bieži citēts, bet diemžēl tikai reti tiek pietiekami konsekventi praktizēts. Ko mēs piesaucam, kad esam nepatīkšanās? “Dabiski, Kungu Jēzu!” – mēs teiksim. Cits tikpat svarīgs jautājums ir tāds: „Ko vēl?” Tieši kā dvēseļu kopēji, mēs gadu no gada sastopamies ar sāpīgu traģismu. Daudzi kristieši

¹„Bet pilnīgajiem pienākas cieta barība, tiem, kam ir piedzīvojumi un kam prāti vingrināti izšķirt labu un ļaunu.”

savās bēdās gan piesauc Kunga vārdu, bet, ja Viņš tiem vēlamajā laikā laikā nesniedz atbildi, tad viņi uzreiz lec augšā no ceļiem un ķeras pie saviem cilvēkiem. Tā Kunga mīļotie, uz šāda ceļa mums nebūs nekādas svētības un nekādas izaugsmes. Kas vēlas sasniegt saasinātus prātus un atvērtas ausis, tam vispirms ir jāmācās gaidīt uz Dievu.

„Tiešām, mana dvēsele ir klusa (vāc. - un paļaujas tikai) uz Dievu, jo no Viņa nāk mana cerība. Tiešām, (vāc. – tikai) Viņš ir mans akmens kalns un mans palīgs, mans patvērums, es gan nešaubīšos. Dievs ir mana pestīšana un mans gods, mana stiprā klints, mans patvērums ir Dievs. Uzticieties Viņam, visa draudze, izkratait Viņa priekšā savas sirdis. Dievs ir mūsu patvērums” (Ps 62:6-9) .

„Labāk ir paļauties uz to Kungu, nekā cerēt uz cilvēkiem” (Ps 118:8).

„Taisnīgo gaidas izvērtīsies viņiem par prieku, bet bezdievīgo cerība iznīks” (Sak 10:28).

„Bet kas paļaujas uz to Kungu, tie dabū jaunu spēku” (Jes 40:31).

„Tiešām, neviens, kas uz Tevi gaida, nepaliek kaunā. Kaunā paliek tie, kas vieglprātīgi Tevi atstāj” (Ps 25:3).

Tikai tas, kurš pacietīgi gaida, kamēr pats Dievs runās uz viņa sirdi, iemācīsies dziļāk un precīzāk pazīt Dieva balsi. Tādēļ Dieva runas gaidīšana ir viena no

vissvarīgākajām lekcijām mūsu dzīvē vispār. Mūsu rehabilitācijas centra pirmajos darbības gados mums gandrīz nebija iespējams atkauties no tiem, kas meklēja dvēseles garīgo aprūpi. Mēs viņus atbalstījām gan ar padomiem, gan ar darbiem. No rīta līdz vakaram, un beigās arī naktīs, mēs pielikām visus spēkus, līdz bijām nonākuši līdz savu spēku izsīkumam. Kad mēs bijām pie spēku robežas, uzreiz palīdzību meklējošo vajadzības “gāzās pāri malām”. Galu galā mums nācās atzīt, ka mums darba bija tik daudz vispirms tādēļ, ka šie Dieva bērni bieži bija pārāk slinki, lai paši meklētu Dievu, vai tie bija pārāk izlutināti, “ērti”, vai pārāk baidījās no ciešanām, lai gaidītu Dieva atbildi un palīdzību. Un tā es kādu dienu mūsu mājā izsludināju „dvēseļu kopšanas aizliegumu” un paskaidroju visiem, ka Svētais Gars tika izliets speciāli tādēļ, lai VIŅĀ mums būtu aizstāvis, mierinātājs un aizbildnis - protežētājs – tāpat - dvēseļu kopējs (**Jņ 14:16**)¹. Aleluja! Ja iedomājamies, ka visi šie daudzie cilvēki nāca *pie mums* tāpēc, lai no mums sagaidītu palīdzību, tad tas bija sāpīgs trieciens, bet vienlaikus ļoti dziedinošs!

No tā brīža mūsu rehabilitācijas darbā parādījās izteikta augšupattīstība. Protams, nebija viegli redzēt, kā palīdzību meklējošie bieži ilgāku laiku gāja cauri dziļumiem. Mēs paši trenējāmies būt klusumā un apzināti ierobežojāmies uz to, lai meklētājiem parādītu ceļu *pie paša Avota*.

¹ „Un es lūgšu Tēvu, un viņš dos citu Aizstāvi (iepriecinātāju/gr. paraklētu), lai tas būtu pie jums mūžīgi.”

Kādus brīnišķīgus augļus mēs baudām kopš tā laika! Jo Svēto Garu sauc arī par “atbalstam palīgā piesaukto”, un tieši to Viņš arī nepārtraukti dara, ja mēs patiesi paļaujamies uz Viņu. Jau pēc īsa laika mēs savu dalībnieku dzīvēs varējām redzēt dziļākas izmaiņas – un arī mēs paši, beidzot, atkal varējām uzelpot un dzīvot. Dabiski, mēs vēl jo čaklāk kalpojam Vārdam un, kad kāds patiešām bija vārgs, mēs viņam sniedzām visu iedomājamo palīdzību. Bet pirms katras dvēseles aprūpes ir jānoskaidro viena lieta: “Vai tu personīgi jau esi stāvējis Dieva priekšā? Cik ilgi atpakaļ tas bija? Ko Viņš tev jau ir pateicis?”

Ja mēs ar saviem jautājumiem un problēmām vienmēr uzreiz skrienam pie cilvēkiem un garīgajiem aprūpētājiem, tad lielākoties arī palīdzība būs īslaicīga, kā saka, plākssterītis no ārpuses. Taču, ja mēs iemācāmies nogaidīt Dieva priekšā, un Svētais Gars sāk darboties mūsu sirdīs, tad mēs saņemam pamācību no iekšienes un tas visbiežāk daudzkārt pārsniedz visu mūsu problēmu loku tā, ka ne reti ar vienu piegājieni var tikt atjaunotas vairākas mūsu dzīves sfēras. Raksturīgais visā lietā ir tas, ka tiešs Svētā Gara padoms reti kad atšķiras no tā, ko pieredzējis dvēseļu aprūpētājs liek pie sirds tiem, kas meklē palīdzību. Un tomēr, būtiskā atšķirība ir pateiktā atklāsmes saturā. Tieša Gara runa ir tieši iekšējās cīņas ar Dievu un ar patiesību produkts un augstākais punkts; turpretim dvēseļu aprūpētāja (gana) runa lielākoties notiek pirms šī iekšējā procesa, un tādēļ tiek izpostīts atklāsmes spēks.

Es to gribētu paskaidrot ar sekojošu piemēru: reiz kāds jauneklis novēroja divu tauriņu cīņu; tie patlaban atbrīvojās no saviem kokoniem. Pēc varenas piepūles pirmajam izdevās salauzt savu apvalku. Izkļūvis brīvībā viņš uz kādu brītiņu izpleta savus košos spārnus, lai tie apžūtu. Drīz vien tauriņš triumfēdams pacēlās gaisā un aizlidoja. Kad novērotājs redzēja, ka otrs tauriņš joprojām cīnās ar savu apvalku, viņam kļuva šī dzīvnieciņa žēl. Viņš aizgāja, paņēma asu nazi un ļoti uzmanīgi sāka griezt vaļā traucējošo kokonu. Un lūk, nenodarot pāri tauriņam, viņam izdevās atbrīvot tauriņu tā cietuma. Kad dzīvnieciņš savus spārnus bija nožāvējis un instinktīvi gribēja pacelties spārnos, viņam tas neizdevās. Izrādījās, ka viņa spārni bija paralizēti. Cilvēka apžēlošanās bija laupījusi tauriņam dzīvībai svarīgo vingrināšanos: caur spārnu spiešanu pret kūniņas cieto apvalku dabīgā ceļā vajadzēja izveidoties viņa lidošanas muskuļiem.

Tas, ka šim tauriņam ilgāk kā otram vajadzēja izturēt savā cietumā, tikai norādīja uz to, ka tas vēl nebija gatavs lidošanai, jo viņam vēl pietrūka dažu “treniņa stundu”. Līdz ar to “palīgs” ar savu nazi gan izdarīja tikai to pašu, kas jau bija paredzēts radības plānā. Un tomēr pietrūka būtiskā: Dieva iepriekš sagatavotā laika punkta! Tieši trūkstošās izturības, cīņas un ciešanu stundas tauriņam beigās maksāja dzīvību.

Līdzīgā veidā mēs sev ar nesavlaicīgu “dvēseles aprūpi” varam izpostīt garīgo eksistenci un “lidotspēju”. Pacietīga gaidīšana Dieva priekšā ir viens no dzīvībai

vissvarīgākajiem vingrinājumiem, lai gan tā ir arī nepatīkamas ciešanas. Šajā sakarā cilvēciskā žēlsirdība jau ir daudz izpostījusi. Ja mēs dzīsimies pēc Dieva padoma *priekšlaicīgi, pirms* Dieva pieļautās ciešanas mūsos ir varējušas paveikt savu dziedinošo spārnu stiprināšanas darbību, tad šis padoms beigās būs mums nederīgs. Pat tad, ja izskatītos, ka šis padoms tik ļoti trāpīgi varētu atrisināt mūsu problēmu; bet tādēļ, ka tas vēl ir priekšlaicīgs, mēs to vēl nevaram ne noturēt, ne pielietot. Tāpēc katru reizi, kad mēs bēgam pie cilvēkiem, bet ne pie Dieva, mēs kļūstam vainīgi divkārsā grēkā: pirmkārt, mēs paši nemācamies klausīties un tāpēc paliekam nenobrieduši un, otrkārt, tā mēs darām savus garīgos aprūpētājus par mūsu elkiem.

Vai tas nav pārlietu skarbi? Vai tad arī Svētie raksti nesaka, ka mums savstarpēji ir jānes citam cita nastas? **(Gal 6:2)**¹ Tas gan, taču šajā pašā sakarībā ir teikts, ka ikvienam pašam ir jānes arī sava nasta **(Gal 6:5)**². Vispirms mums jāuzmanās, lai mēs neiejauktos Svētā Gara uzdevumos. Kaut arī šis ceļš ir skarbs, bet tas ir pierādīts Bībelē, un tāpēc tas ir dziedinošs un ļoti auglīgs. Tāpēc **Jes 50:10** mēs neko nelasām par cilvēcisko palīdzību, kad runa ir par noklīdušo izpalīdzēšanu ārā no aptumšojuma un tumsas: „... **kas staigāja visdziļākā tumsā, kur nebija neviena gaismas stara, bet viņš tomēr (vāc. – lai piesauc) piesauca tā Kunga vārdu un paļāvās uz savu Dievu!**” (**Jes. 50,10**).

¹ „Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsīt Kristus bauslību.”

² „Jo ikkatram jānes sava paša nasta.”

(Nevis uz savu tuvāko vai dvēseles aizgādni!) Tātad, iziesim šo izturēšanas un gaidīšanas skolu ar visu sirds nopietnību, jo Dievs mums savu palīdzību ir stingri apsolījis. Pie tam, kas var būt vēl vērtīgāks, kā būt Debesu Palīga apmācītam un nostādītam uz kājām? Cik brīnišķīgi ir, kad Viņš runā uz mūsu sirdīm! Viņa mierinājums nav salīdzināms ne ar ko, Viņa patiesība ir nevainojama. Cik drīz mēs iemācītos dzirdēt! Bet vai daudzi cietēji nemeklē palīdzību pie cilvēkiem tāpēc, ka agrāk viņi, gluži kā Sauls, bija izvairījušies no patiesības, un tādēļ Dievam tagad ir jāatbild tiem ar klusēšanu? **(1 Sam 28:6-7 + 16)**¹. Ak, dārgie brāļi un māsas, cik daudz melīgu padomu mums dvēseļu parūpē tiek atkal un atkal dots tāpēc, ka mēs nepazīstam patiesās kopsakarības. No piemēra ar taureņiem mēs varam secināt, ka nepareizā laikā dots padoms – tas ir nepareizs padoms! Svētais Gars ir vienīgais, kas zina Dieva visaptverošos lēmumus un Viņa noteiktos laikus. Tāpēc Viņš arī ir vienīgais, kuru nav iespējams apmānīt. Tāpēc arī Viņš liek mums daudz gaidīt un izturēt, un tas ir svarīgi mūsu dzīvībai! Viņš ņem vērā visus apstākļus, un pie tam Viņš nav uzpērkams – kāds brīnišķīgs Dvēseles

¹ „Un Sauls jautāja to Kungu, bet tas Kungs viņam neatbildēja nedz ar sapnu, nedz ar priesteru-orākulu, nedz ar praviešu starpniecību. Tad Sauls sacīja saviem kalpiem: „Atrodiet man kādu sievu, kurai ir vara pār mirušo gariem, es gribu pie tās doties un ar viņas starpniecību izjautāt likteni”. Un viņa kalpi tam atbildēja: „Redzi Endorā dzīvo kāda sieva, kas ir šāda mirušo garu izsaucēja.”

„Tad Samuēls sacīja: „Kāpēc tad tu mani vaicā, kad tas Kungs ir jau no tevis novērsies un ir kļuvis tavš ienaidnieks?”

Aprūpētājs! Protams, tas nenozīmē, ka cilvēciskā garīgā aprūpe būtu katrā gadījumā nebībeliska un var atnest tikai postu. Te mums tiek tikai parādīts, cik neizsakāmi svarīga arī dvēseļu aprūpē ir precīza Dieva balss dzirdēšana. Tāpēc esiet taupīgi ar ātru garīgo padomu došanu, citādi jūs cilvēkus tikai ievēdīsiet vēl dziļākā postā!

Šis ceļš, katrā ziņā, var funkcionēt tikai tad, ja mēs par to ejam ar ticību. Bez ticības mēs nevaram patikt Dievam (**Ebr 11:6**)¹, un, līdz ar to, arī nevaram neko no Viņa saņemt (**Jēk 1:6-8**)². Dziļākas dzirdēšanas un sapratnes apmācības noslēpums un prāta trenētības noslēpums, tātad, nav tajā, ka mēs tiktu pamesti “savā vaļā”, bet gan tajā, ka mēs tiekam “mesti uz Dievu”.

Vārds un Dieva Valstība

Bet ir vēl viens daudz auglīgāks ceļš, uz kura sasniegt ietrenētus prātus, tas ir – lai iemācītos labāk dzirdēt un dziļāk saprast Dievu. Šo ceļu var salīdzināt ar divām blakus esošām sliedēm. Viena sliede – tā ir intensīva *Dieva vārda studēšana*, un otra sliede – intensīva Dieva Valstības studēšana. Vispirms pievērsīsimies pirmajai “sliedei”. Bībeli mums vajadzētu lasīt, cik bieži vien

¹„Bet bez ticības nevar Dievam patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka viņš ir, un ka viņš tiem, kas viņu meklē, atmaksā (vāc. – atalgo).”

²„Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies, jo kas šaubās, līdzinās vēja dzītam un mētātam jūras vilnim, jo tāds cilvēks, vīrs ar dalītu dvēseli, nepastāvēs visos savos ceļos, lai nedomā, ka viņš no tā Kunga ko saņems.”

iespējams. Mums tā čakli jālasa arī tad, ja mēs vēl nesaprotam tuvākas kopsakarības, un tieši lasīšanas procesā mums arī “nekas neatklājas”. Dieva Vārds ir Svētā Gara darba materiāls! Mēs esam kā dzīvās labības klētis. Lasot Svētos rakstus, mūsos uzkrājas šī Dievišķā sēkla. Bet Svētais Gars **„iemācīs jums visu un atgādinās visu”**, to mums ir teicis Tēvs caur Kristu Svētajos Rakstos (**Jņ 14:26**). Šo realitāti mēs piedzīvojam ik dienu no jauna: dienas apstākļu vidū mums pēkšņi atveras Dieva vārda noslēpumi tāpēc, ka Svētais Gars reiz izlasīto Vārdu saista ar aktuālo dzīves situāciju un to apgaismo. Šajā lietā pastāvīgi ir kaut kas brīnišķīgs, un tas ir tas, ka Svētais Gars visdziļākās lietas mums atklāj tieši visgrūtākajos apstākļos un vistumšākajās stundās.

Šajā vietā mēs pieskarsimies, iepriekš jau minētajai, otrajai sliedeī. Otrā sliede – tā ir *mūsu identifikācija ar Dieva Valstību un ar mūsu tuvāko jeb līdzcilvēku dzīvi*. Šeit nu runa ir par to, ka mums ir jānes līdzī Dieva Valstības slogs un arī tuvāko nastas. Nekur citur Dieva Gars neizved tik netraucēti, kā tieši tur, kur mēs līdzdalām savu likteni ar saviem brāļiem un Debesu Valstību.

Kāpēc es visu laiku pieminu līdzī Debesu Valstību? Tāpēc, ka runa ir tieši par to, lai **„Viņu mēs sludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu visā gudrībā, lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristū”** (**Kol 1:28**). Tas nozīmē, mums ir jāuzņem savu līdzcilvēku grūtības un problēmas caur Dieva Valstības

skatījumu, nevis tikai dvēseliski – cilvēciskā veidā. Cilvēkam patiešām ir palīdzēts tikai tad, kad viņš ir atradis savu stāvokli Debesu Valstībā. Lielākā daļa grūtību izriet tikai no tā, ka cilvēki šajā Valstībā darbojas ārpus sava aicinājuma un stāvokļa.

Tāpēc radiostacijā “Dieva valstība” Dieva balsi var dzirdēt dienu un nakti. Kamēr mēs nepārtraukti grozāmies tikai ap savām interesēm, perspektīvām un plāniem, nav jābrīnās, ja mēs nedzirdam, kā Dievs ar runā. Tad mēs vienkārši esam noskaņojušies uz nepareizo frekvenci! Bet kolīdz mēs sāksim pūlēties katru cilvēku vest uz Dieva valstību, sāk runāt Dieva Gars. *Mēs neizmantojam Dieva Valstību, lai caur to izvestu cilvēkus ārā no viņu grūtībām, bet Dievs izmanto cilvēku grūtības, lai caur tām cilvēkus ievestu savā Valstībā.*

Caur pastāvīgu orientāciju uz Dieva valdīšanu un caur biežu Dieva vārda uzņemšanu mēs iemācāmies arvien skaidrāk pazīt Viņa prātu: kas Viņam ir pa prātam un kas nav.

Ar laiku mēs arī atklājam sev arvien skaidrāk Dieva valstības galvenos aspektus, Viņa *principus, vadlīnijas un likumsakarības*. Tā, piemēram, mēs arvien skaidrāk iepazīstam, ka bez iepriekšējas dziļākas nomiršanas nevar rasties nekāda dziļāka dzīve (**Jņ 12:4**)¹; tāpat kā nevar notikt arī nekāds paaugstinājums bez iepriekšēja pazemojuma (**Mat 23:12**)². Ja kāds, pieņemsim, ir

¹„Patiesi, patiesi, es jums saku, ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu.”

²„Un kas pats paaugstināsies, tas tiks pazemots, bet kas pats pazemosies, tiks paaugstināts.”

aptvēris kaut tikai šo vienu pamatprincipu, tas turpmāk vairīsies dvēseliski-cilvēciskā veidā uzreiz mesties palīgā tikai tādēļ, ka viņš redz līdzcilvēku grūtībās. Viņš vispirms uzmanīgi vēros, ko Svētais Gars ar viņu dara, un tad svētā rūpībā un apdomībā viņš centīsies netraucēt Svētā gara darbību ar savu nepareizo mierinājumu vai padomu.

Lai kā tur arī nebūtu, dziļākas saprast- un -dzirdēt mācīšanās noslēpums ir atrodams arī *līdzī domāšanā, līdzī dzīvošanā un sevis identificēšanā* ar valstības kārtībām un ar mūsu tuvāko trūkumiem šajā sakarā. Ja mēs šīs rūpes nepadarīsim par savējām, kamēr tās nekļūst par mūsu pašu eksistences jautājumu, mēs nekad nevarēsim nokļūt dziļāk!

Vai tu nodod sevi tādā veidā, vai arī pastāvīgi grozies tikai pats ap sevi? Tas, kas grozās tikai ap sevi, pieder pie visnabadzīgākajiem starp cilvēkiem! Viņš nekad dziļāk neiepazīs ne Dieva balsi, ne Viņa nolūkus un arī nekad nevarēs atrisināt sev ļoti svarīgās personīgās problēmas.

Bet tas, kas atdodas, novēršoties no sevis, lai ieraudzītu mūžīgās Valstības un savu tuvāko vajadzības un tās pārvērstu par savējām, tas kļūs ārkārtīgi bagāts. Viņš dzirdēs Dieva balsi dienu un nakti un nekad nepārstās iespieties dziļāk Dieva valstības noslēpumos.

Tāda nepārtraukta vingrināšanās tad rada šos trenētos prātus un šo Dieva balss, vārda un gribas dziļāko sapratni.

IV. Balsu atšķiršana

„Svešam turpretim tās nesešas, bet bēgs no tā, jo viņas nepazīst svešinieku balsi” (Jņ 10:5).

„Vērsis pazīst savu īpašnieku, un ēzelis sava kunga sili, bet Israēls tādas lietas nepazīst, manai tautai nav par to nekādas izpratnes!” (Jes 1:3).

„Ka kāda tauta būtu mainījusi savus dievus – un tie nav pat dievi! Bet mana tauta ir pārmainījusi savu vareno Dievu pret bezspēcīgiem elkiem!” (Jer 2:11).

Tagad mēs nedaudz dziļāk apskatīsim jautājumu par Dieva balss atšķiršanu. Iepriekš minētie Bībeles citāti paver mūsu skatienam bēdīgu faktu, ka Dieva tauta vienmēr ir izjutusi vājību pret viltus gariem un balsīm. Ārī labākajos Jaunās Derības apstākļos, kuriem tieši vajadzētu darīt iespējamu dziļāku Kunga iepazīšanu **(Jer 31:31-34)**¹, šis traģiskais stāvoklis nav kaut cik mainījies. Tā jau Jaunās Derības sākuma laikos Pāvilam

¹ „Redzi, nāks dienas”,- saka tas KUNGS- „kad Es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un Jūdādas namu: ne tādu derību, kādu es citkārt slēdzu ar jūsu tēviem, kad es tos ņēmu pie rokas un izvedu no Ēģiptes zemes. Šo derību tie ir pārkāpuši, kaut gan Man bija noteikšana pār tiem!”- tā saka tas KUNGS. Nē, šāda būs derība, ko es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām”, - tā saka tas KUNGS: „Es iedēstīšu savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs mana tauta. Tad nemācīs vairs draugs draugu un brālis brāli, sacīdams: „Atzīstiet to KUNGU! Jo visi Mani pazīs, lielie un mazie”, - tā saka tas KUNGS, - „Jo es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs viņu grēkus!”

vajadzēja norāt draudzi: „**Jo ja kāds nāk un pasludina citu Jēzu ne kā to, ko mēs esam sludinājuši, jeb ja jūs dabūjat citu garu, ne kā ko esat saņēmuši, jeb citu evaņģēliju, ne kā ko esat pieņēmuši, tad jūs to labprāt paciešat (2 Kor 11:4).** Bet Dieva uzskats ir stingrs: „Kas seko svešai balsij tā vietā, lai sekotu pazīstamajai Gana balsij, tas Viņa acīs ir nesaprātīgāks par vērsi un ietiepīgāks par ēzeli. **(Jes 1:3)**¹. Līdz pat šai dienai Viņš ir spiets ar sāpēm skatīties uz tādiem, kuri sevi sauc ar Viņa tautu, bet paši bariem dzenas pēc sakariem ar svešiem gariem, un to vēl piedevām – *Jēzus vārdā*. Kas tik šodien netiek deklarēts par „Dieva runāšanu”. Katrs domā, ka viņš seko Gana balsij, un tomēr visapkārt valda vislielākais juceklis un maldi. Tāpēc mēs tālāk apskatīsim Dieva balss būtiskās pazīmes un pēc tam tās salīdzināsim ar svešo balsu pazīmēm.

Kā tad tomēr notiek, ka tik daudzi Dieva bērni seko svešām balsīm, nepamanot to, ka tie atrodas uz maldu ceļa? Viens no galvenajiem šīs samainīšanas iemesliem slēpjas pašu sirds stāvoklī. Ir viena likumsakarība, kuru es nosaukšu par „*spoguļa likumu*”. Vispirms tas izpaužas cilvēku savstarpējo attiecību līmenī, pēc tam arī cilvēku attiecībās ar Dievu. Šī “spoguļa likuma” darbības veida klasisks piemērs ir līdzībā par „skabargu un baļķi”

¹ „Vērsis pazīst savu īpašnieku, un ēzelis sava kunga sili, bet Israēls tādas lietas nepazīst, manai tautai nav par to nekādas izpratnes!”

(Mat 7:1-5)¹. Tev liekas, ka tu visā skaidrībā redzi sava tuvākā acī skabargu, bet patiesībā tas, ko tu domā, ka redzi, ir baļķis tavā paša acī.

Reiz, kad ķēniņa Saula neieredzētais Dāvids neieradās pie galda, Sauls uzreiz nokļuva „spoguļa likuma” ietekmē, un viņš sev izveidoja atbilstošu slēdzienu. Savas paša sirds atspoguļojuma ietekmēts, viņš iesaucās: **„...tas nav šķīsts, viņš vēl nebūs licis šķīstīt sevi!” (1 Sam 20:26)**. Taču nevis Dāvids, bet gan viņš pats bija tas, kas Dieva priekšā bija kļuvis nešķīsts. Šī paša iemesla dēļ daudzi Dieva bērni ir sīkstī pieķērušies saviem spriedumiem par citiem, pavisam neievērojot, ka tas, kas tiem šķiet esam Dieva balss iedvesums, patiesībā ir tikai viņu pašu būtība un problēmas, kas tikai atspoguļojas viņu tuvākā sirdī, kā ir rakstīts: **„Cik ūdens atspoguļo cilvēka īsto seju, tik viena sirds atspoguļo otru” (Sak 27:19)**, vai kā ir rakstīts **Tit 1:15 „Šķīstajiem viss ir šķīsts, bet aptraipītajiem un neticīgajiem nekas nav šķīsts; aptraipīts ir viņu prāts un sirdsapziņa”**.

Kā jau iepriekš tika minēts, šis pats princips darbojas arī starp cilvēku un Dievu. Tā mēs lasām **Ps 50:20-21 „Tu**

¹„Netiesājiet, lai jūs netaptu tiesāti. Jo ar kādu tiesu jūs tiesāsi, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un ar kādu mēru jūs mērojat ar tādu jums taps atmērots. Bet tu redzi skabargu (gruzīti) sava brāļa acī, bet baļķi savā acī nenomani? Jeb kā tu varētu sacīt uz savu brāli: - Ļauj, es izvilksu skabargu no tavas acs, un redzi, baļķis tavā paša acī? Liekuli, izvelc vispirms baļķi no savas acs un tad lūko izvilkt skabargu no brāļa acs.”

sēdi un runā pret savu brāli, savas mātes dēlu tu aprunā. Tā tu dari, un kas Es ciešu klusu, tu domā, ka Es tāds pats esmu kā tu.” Vai mēs šeit aptveram „spoguļa likumu”?

Ticiet man, tieši tāpēc dvēseļu aprūpē nonāk gandrīz tik pat daudz „dažādu Kristus tēlu”, cik ir dvēseļu aizgādības meklētāju. Palīdzības meklētājiem lielākoties ir tāds sava Dieva veidols, kā tas atbilst viņu pašu sirds nostājai.

Mums reiz, pārbaudot sevi, būtu jāuzdod sev jautājums: „Kāds ir tas Dievs, kas ir pār mani?”

Vai, saskaņā ar mūsu tēmu: „Kāda veida balsij es patiesībā sekoju?”

Šādā nozīmē mēs arī drīkstam saprast **Ps 18:27 „Sirdsskaidrajiem Tu rādies skaidrs, bet no tiem, kas novērsušies, arī Tu novērsies** (vāc. – bet pret sagrozītajiem – sagrozīts) ”.

Saki, kāds ir Dievs, kas ir pār Tevi? Vai tu nopietni tici, ka Dievs ir sagrozīts? Vai patiešām Dievs no tevis tikai visu ko pieprasa un tevi ekspluatē, vienmēr ir stingrs pret tevi un bez žēlastības? Vai Viņš tev pastāvīgi liek tikai vilties? H. Menge šī panta otro daļu tulko tā: „...**bet pret neīsto Tu rādies kā tāds, kas liek vilties**”. Citiem vārdiem sakot, Tu neesi nekas cits, kā nepatiesais, ja pār tevi valda Dievs, kurš liek tev vienīgi vilties!

Tieši uz pašatspoguļošanās pamata izaug arī lielākā daļa maldu un sajaukšanas kļūdu attiecībā pret Dieva balsi.

Īsāk sakot: *mums ir tieksme visu to, kas esam mēs paši, nolasīt arī Dievā un mūsu tuvākajos.*

Svētlaimīgs tas, pār kuru ir maigi mīlošs, bet arī visu aprijoši svēts, pieprasošs, bet arī visu dāvinošs Dievs!

Pirms mēs dziļāk apskatīsim viltus balsu būtību, man ir jānorāda uz vēl vienu fundamentālu kopsakarību attiecībā uz Dieva balsi.

Dieva balss darbības veids

Veids, kādā Dieva balss mūs sasniedz un uz mums iedarbojas, ir zīmīgā kārtā vislīdzīgākais mūsu pašu sirds impulsiem. Citiem vārdiem runājot, pastāv liela radniecība starp to, ko mēs sajūtam, kad gribam kaut ko paši no sevis un starp to, ko mēs sajūtam, kad Dievs dara mums kaut ko zināmu un liek to mums “uz sirds”.

Dieva balss savā izveidotā formā iedarbojas uz mums aizraujoši un iedvesmojoši, tā ir pilna gaismas un spēka, vilinoša un atdzīvinoša un vienkārši pārlicinoša. Un tieši tāpat ir arī ar vēlmēm, kuras rodas mūsu pašu sirdī. Cik bieži es esmu jau bijis kaut kādu alku pārņemts un sajūsmā par tām, un nereti tās ir bijušas pat dievbijīgas, un beigās es biju spiests atzīt, ka tās nemaz nav saskanējušas ar Dieva gribu un balsi.

Kāpēc Dievs ar Saviem bērniem sazinās tieši uz tāda „viļņa garuma”, kurš ir tik viegli sajaucams un pārprotams? Tam ir dažādi iemesli:

Vispirms, runa ir par *mūsu identifikāciju* ar Kristu kā *Galvu*. Galu galā, mēs taču esam Viņa Ķermeņa locekļi.

Tādēļ ir skaidri redzams, ka Dievs līdz ar to ieliek mūsos savas izjūtas un savu gatavību pakļauties Viņa norādījumiem, un tā arī Viņa griba ar prieku var kļūt par mūsu gribu. Arī mūsu ķermenī ir tāpat: arī mums pirms katra soļa nav jāuzsāk diskusija ar savām kājām. Kājas pastāvīgi tiek piepildītas ar gatavību paklausīt galvai ievestas saskaņā ar to; izņēmums ir tad, ja tās ir slimas. Un otrkārt, šī impulsu līdzība spiež mums skaidri izšķirties: vai nu mēs dzīvojam paši savu dzīvi, vai nu Dievs dzīvo caur mums. Abas dzīves vienlaicīgi nav iespējamās!

Šīs sakarības dēļ mēs atkal redzam nepieciešamību – kā **(Rom 12:1-2)**¹, kur runa ir par to, ka mums ir jāatdod pašiem sevi par dzīvu, svētu un Dievam tīkamu upuri, ja mēs gribam iepazīt Viņa pilnīgo gribu.

Tāpēc mums ļoti svarīga ir „tuksneša skola” **(5 Mozus 8)**. Tur Dievs soli pa solim mūs atbrīvo no mūsu personīgās dzīves tā, ka rodas dziļa atšķirība starp dvēseliskajiem un gara izcelsmes impulsiem, starp cilvēcisko un dievišķo dzīvi. Šis process notiek tik ilgi, kamēr visa mūsu cilvēcīgā daba nav atdalīta no

¹„Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlastības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri, tas lai ir jūsu garīgais dievkalpojums. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba; to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.”

dievišķās, un dievišķā daba mūsos nav izspiedusies par vienīgo valdnieci (**Ebr 4:12**)¹.

Kā tad var atšķirt, vai dotā doma nāk tikai no paša sirds vai no Dieva sirds? Vai šo atšķirību vispār ir iespējams kaut kad iepazīt, ja jau tikpat labi Dieva balss, kā arī mūsu pašu iekšējā balss – abas ir aizkustinošas, gaismas pilnas un aizgrābjošas dabas? Jā, to var ļoti labi. Ir viena ļoti vienkārša un fundamentāla atšķirības zīme, un tās pamatā ir aizkustinājuma veids. Viss, ko paveic Dieva Gars, ievēd mūs dziļākā brīvībā, neatkarīgi no tā, vai mums ir dots maigs vai stingrs, patīkams vai sāpīgs norādījums: **„...kur nu tā Kunga Gars, tur ir brīvība” (2 Kor 3:17; Jņ 8:32²)**. Turpretim viss, kas nāk no mums pašiem vai no tumsas valstības, ievēd mūs verdzībā un sasien saitēs (**Rom 6:16**)³.

Praksē tas izskatās šādi – kad runā Dievs, mūs uzreiz piepilda miers un drošība. Tad no vienas puses, mēs pavisam skaidri zinām, ko Dievs grib; un no otras puses, tieši tāpēc mēs pilnīgi mierīgi varam visu nodot Viņa rokās, un nekas mums nav ne krampjaini jānotur, ne jāaizstāv, un pat tad ne, ja no kādas puses tas tiek apšaubīts. Bet, ja ienaidnieks vai mēs paši būsim kaut kur iemanēvrējuši iekšā, tad pēc tam mēs to nevarēsim

¹„Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs grieztīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.”

²„un jūs iepazīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.”

³„Vai zināt, ka tam, kam jūs sevi nododiet par paklausīgiem kalpiem, jums arī kā kalpiem jāklausa – vai nu grēkam uz nāvi, vai paklausībai Dievam – uz taisnību?”

tik mierīgi atlaist. Tad mēs ņemsimies ap to līdz izsīkumam, mums vajadzēs to krampjaini aizstāvēt un par to cīnīties. Dieva balss, tāpat, mūs atbrīvo, jo mēs zinām, ka aiz mums stāv Dievs un Viņš pats rūpējas par sava mērķa sasniegšanu (**Fil 1:6**)¹.

Svešās balsis

Lai sekojošais spogulis ir jums praktisks palīgs, kā labāk atšķirt Dieva balsi. Tas, protams, būtu lieks, ja mēs uzticīgi turētos pie šīs Dieva balss pazīšanas pamatpazīmes. Dieva balss, tāpat kā vispār visa Viņa darbība, vienmēr pie Viņa bērniem nonāk *mierā*! **Kol 3:15 „Bet Kristus miers (atšķir!) lai valda** (vāc. – ir tiesnesis) **jūsu sirdīs, uz ko jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet patiesi”**. Tikko šis Kristus miers no mums atkāpjas, Dievs ar to mums uzrāda, ka mēs jau esam ceļā iziet no Viņa gribas un gatavojamies sekot „svešam garam” (ar “svešo garu” es katrreiz nedomāju burtiski kādu „dēmonu”, bet drīzāk tas ir nepareizi noskaņots sirds – prāts vai sapratnes apmaldīšanās. Un tas, katrā ziņā, nereti notiek caur dēmonisku iedvesumu).

Šeit man vēl ir jānorāda uz to, ka šī vēsts ir adresēta tiem Dieva bērniem, kuri, saskaņā ar savu stāvokli, jau dzīvo Dieva priekšā gaismā, un tāpēc tie mācās saglabāt no tā izrietošo miera stāvokli. Tos ienaidnieks pārbaudīs visos iedomājamajos veidos, lai tikai tie Kristus miera svēto guvumu atkal atmestu un pazaudētu. Kas, turpretim,

¹„Būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.”

joprojām dzīvo, saistīts pretestībā un grēkos, tas šo mieru vēl nemaz nepazīst. Tādam, pirms viņš vispār var orientēties pēc Dieva miera, vispirms ir jāizcīnās līdz Kristus mieram caur nožēlu, “salūšanu” un caur grēku nožēlu. Šis atgriešanās process zināmos laikos var viņam atgādināt visu citu, bet tikai ne mieru, „jo arī mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina” (Ebr 12:29). Taču Dievs ir un paliek pacietības, žēlastības un taisnības Dievs. Pat tad, kad Viņam ir mums “jāpiesaka karš”, Viņš to dara mierīgā veidā **(5 Moz 2:10)**¹.

Notiesāšanas gars: Draudzes dēļ, kura arvien vairāk novirzās no Dieva ceļa, tieši mūsdienās ir bieži jāsprediķo par grēku nožēlošanu un par tiesu, un proti – Kunga uzdevumā. Taču šajā uzdevumā var ielikt tik daudz sirds un mīlestības, cik gribas: un tomēr pēc tam noteikti atkal daži Dieva bērni, kāda *nosodoša* gara spiediena ietekmē, atstās šo sanāksmju telpu. Klausies, Dieva bērns: Jēzū Kristū vairs nav nekādas notiesāšanas **(Rom 8:1)**²! Katru reizi, kad tu nokļūsti zem notiesājoša spiediena, tas nav Labā Gana balss norīkojums.

Velns ir apmelotājs un maldinātājs **(Atkl 12:10)**³! Tikai viņš mums iedveš nomākuma un nosodījuma sajūtu, bet

¹„Un kad tu nonāc pie kādas pilsētas, lai to ielenktu, tad piedāvā tai miera noteikumus.”

²„Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas.”

³„Tad es dzirdēju stipru balsi debesīs saucam: tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas to apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm”.

Kungs – nekad. *Zem nosodījuma nokļūst tikai tie cilvēki, kuri nav gatavi nožēlot grēkus vai tie, kuriem vēl ir pārāk maigs prāts vai sirdsapziņa, un tādēļ tie nosoda paši sevi (1 Jņ 3:20)*¹. Kamēr sirds caur ticību nav nostiprinājusies žēlastībā, ienaidnieks var tajā katru stingrāku vārdu pārvērst nosodošos draudos. Nepakļaujies vairs šai balsij, tev nav nekāda pienākuma tai klausīt! Kungs var gan runāt uz mums ar stingriem tiesas vārdiem, un šajā nozīmē Viņš var mums sūtīt pat nosodījumu! Bet ikvienā atsevišķā gadījumā šie Vārdi radīs mūsos tādu brīvību, ka mēs atradīsim ceļu uz atgriešanos. Iespējams, ka tieši šis atbrīvojošais elements varēja izraēliešus atkal un atkal pamudināt uz pretošanos, jo ne jau reti viņi teica: „Dieva vārds ir labs” – bet paši grēkoja tālāk.

Steigas (dīdītājs) gars: uz šo viltus balsi bieži vien labprāt iekrīt, piemēram, mūsu dalībnieki. Pavadot kādu zināmu laiku pie mums rehabilitācijā, daži no viņiem pēkšņi sāk domāt, ka viņiem pēc iespējas ātrāk būtu jāpamet rehabilitācija un jāsāk plānot sava nākotne. Bet Svētais Gars nekad nav bijis pārsteidzības gars.

Un arī tā balss, kas tevi draudzē vai tavos klusajos laikos ir kūdījusi no vienas dievbijīgas aktivitātes pie otras, nav bijusi Dieva balss! Tā bija cita balss, kas tevi mudināja prom no tavas, jau tā ierobežotās, Bībeles lasīšanas: „Vispirms tev tomēr vajadzētu palūgt Dievu”, bet, kad tu gribēji izmantot laiku lūgšanai, tā tev darīja smagu sirdi:

¹ „Ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visas lietas”.

„Cik ilgi tu vēl taisies atstāt novārtā Bībeles lasīšanu?”
Nē, Dieva balss tevi nekad tā “nedancinās”.

Gadās tādas reizes, kad Dievs, kā reiz Latu Sodomā, mūs spiež uz steidzīgu rīcību, bet tad arī Viņš, tāpat kā toreiz eņģelis, ņem mūs pie rokas un velk sev līdzi **(1 Moz 19:16)**¹. Viņš nekad neiedzīs mūs panikā un nepārslogos. Jo steidzamāka ir Dievam lieta, jo Viņš vairāk mūs uzmodina **(Lūk 19:5-6)**² un atbrīvo **(Apd 12:7)**³.

Bailu gars: cik bieži no rītiem mostoties, mēs sākam atcerēties par šodienas grūtajiem apstākļiem un vispār par nākotni? Iepazīsti šo balsi pēc tās augļiem! Tas ir *bailu gars*, bet ne Svētā gara balss, „*kas mums visu atgādina...*”. Ir Dieva bērni, kas baidās no visiem un no katra. Iekšējā balss tiem nepārtraukti atgādina – tikai neizdarīt kādu kļūdu, nepateikt kaut ko nepareizi, tikai nezaudēt “savu seju” un tā tālāk. Kāpēc mēs atkal un atkal iekrītam uz šo balsi, kaut gan Dievs **(2 Tim 1:7)**⁴

¹„Bet viņš vēl kavējās. Tad tie vīri to satvēra pie rokas, tāpat viņa sievu un abas viņu meitas, tāpēc, ka tas Kungs gribēja viņus pataupīt, un tie to izveda un atstāja ārpus pilsētas.”

²„Bet Jēzus tai vietā nonācis, paskatījās uz augšu un uzrunāja viņu: - Čaķej, kāp steigšus zemē, jo man šodien pie tevis mājas vieta jāņem. Un tas steigšus nokāpa zemē un viņu uzņēma pie sevis ar prieku.”

³„Un redzi, tā Kunga eņģelis piestājās un gaisma apspīdēja cietuma istabu; viņš pieskārās Pētera sāniem un to modināja sacīdams: celies ātri augšā! Un važas nokrita no viņa rokām.”

⁴„Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.”

mums skaidri pasaka, ka mēs neesam saņēmuši bailības garu?

Kas vien vēlas iegūt patiesu Dieva mīlestību, tas lai to pierāda, izmezdams no sevis ārā šo mokošo baiļu garu, kā ir rakstīts: „**Baiļu nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestība aizdzen bailes, jo bailēm ir mokas; kas baiļojas, nav sasniedzis pilnību mīlestībā (1 Jņ 4:18).** Mums būtu jāievēro: mums nevajadzētu paklausīt nevienai balsij, kura mums iedveš bailes. Tie ir tikai ļauni meli un nekas cits.

Aizdomu gars: arvien vairāk pieaug to Dieva bērnu skaits, kuriem šķiet, ka caur Svēto Garu viņiem tiek dots iepazīt, ka ar noteiktām personām kaut kas nav kārtībā. Šī joma ir ļoti daudzpusīga, un tāpēc nevar būt pietiekami atspoguļota šīs grāmatas ietvaros. Bet mums vispirms ir svarīgi turēties pie tā, ka Dieva Gars ir realitātes un patiesības Gars (**Jņ 16:13**) ¹, bet nekad tas nav apvairošanas un aizdomu gars.

Jebkurai patiesībai ir jāvar tikt apstiprinātai un tai ir jātiek *konkrēti* apstiprinātai vismaz ar divu vai triju liecinieku palīdzību (**5 Moz 19:15²; 2 Kor 13:1³**).

¹„Bet kad nāks viņš, Patiesības Gars, tas jūs vadīs visā patiesībā; jo viņš nerunās no sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs un darīs jums zināmas nākamās lietas.”

²„Viens vienīgs liecinieks vien nevar uzstāties pret kādu cilvēku, kas apvainots kādā noziegumā vai pārkāpumā, ko tas būtu izdarījis kā grēku darbu; bet uz divu vai triju liecinieku izteicienu pamata lai lieta tiek pacelta.”

³„Jau trešo reizi es nāku pie jums. Katra lieta pamatojas uz liecības no divu vai triju liecinieku mutes.”

Cik bieži tu jau esi domājis, ka tu zini, ko cits cilvēks domā par tevi? Vai arī, cik bieži mums jau ir šķitis, ka zinām, ko tūlīt kāds varētu par mums *padomāt, ar mums izdarīt vai pateikt pret mums?*

Pēc kā mēs tagad varētu atšķirt, vai šāds iedvesums nāk no Dieva, no mums pašiem vai no sveša avota? (Jo Dievs tiešām reizēm dod tādas atklāsmes!) *Katra iedvesma, kas mūs šķir no mūsu tuvākajiem vai arī sarīda mūs pret tiem, ir sveša balss.* Tātad, iepazīsti to pēc augļiem. Brāļi un māsas, viss, kas ir radies no iebiedējoši, autoritatīvi apgalvojoši vai kā citādi ļauni lādēta gara, tam nav nekā kopīga ar Dieva balsi – un pat tad, ja saturs būtu vai cik patiesi!

Patiešām, tieši mūsu gala laika dienās arvien biežāk notiek tas, ka mūsos dzīvojošais gars, satiekoties ar kādiem konkrētiem cilvēkiem, atkāpjas. Tā Jēzus ir atkārtoti apliecinājis, ka Viņš neuzticas dievbijīgajiem jūdiem u.c., jo Viņš pazina visus un zināja, kas cilvēkā ir. Ja Svētais Gars pretojas augstprātīgajiem, tad Viņš pretojas arī mūsos, tiklīdz mēs satiekamies ar tādiem cilvēkiem. Ja Jēzus ir nācis, lai atnestu nevis mieru, bet daudz drīzāk šķelšanos pasaulē, tad arī Dieva balss mūs atkal un atkal aicinās nošķirties, kā ir rakstīts: **„Tāpēc izeita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka tas Kungs, un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad es jūs pieņemšu” (2 Kor 6:17).** Bet pat tad, ja Kungs liek mums nopurināt putekļus no kājām pret tiem, kas pretojas, Viņš runā maigā, noteiktības pilnā Garā, kā ir rakstīts: **„Bet mūsu Kunga kalpam nepienākas**

ķildoties, bet būt laipnam pret visiem, izveicīgam mācīt un ļaunumu panest, tāpat, kas ar lēnprātību pamāca pretiniekus, varbūt Dievs kādreiz dotu viņiem atgriezties pie patiesības atziņas” (2 Tim 2:24-25). Dieva balss vienmēr dod atbrīvojošu pārliecību, un jo nopietnāk tā runā, jo vairāk!

Un tā, Dievs ir vienmēr par mums un ir pilns līdzjūtības, un pat arī tad, ja Viņam nākas mūs sodīt un izslēgt! „**Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, es tevi izsplāšu no savas mutes. ... Jo ko es mīlu, tos es pārmācu un pamācu, tad nu topi dedzīgs un atgriezies. ... Redzi, es stāvu durvju priekšā un kladzīnu” (Atkl 3:15-21).**

Verdzības gars: Šī viltus balss īpaši mīl iezagties sanāksmju, sprediķu un semināru laikā, kā arī lasot grāmatas. Te es minēšu piemērus, kā es to vēl un vēlreiz esmu novērojis: te kāds sprediķotājs kārtējo reizi nokaitē atmosfēru, stāstot kristiešiem, kā pasaule iet bojā un cik maz procentuāli ir misionāru, lai to glābtu. Un jau viens un otrs domā, ka dzird Dieva balsi, kas viņam neatlaidīgi jautā: „Vai tu esi gatavs Manis dēļ doties līdz pasaules galam...!? Vai tu esi gatavs nest vienu vai otru upuri!? Vai tu esi gatavs ... !?” Tā kā šādu traģisku brīžu priekšā tu justos gandrīz kā nodevējs, ja atteiktos nodoties, tad tai pašā brīdī kristieši nododas ārkārtējiem darbiem: tad notiek tas, ka viens vai otrs drīzumā gatavojas doties uz tālām zemēm... (tikai ne „tagad un šodien” - tur, kur mēs patlaban atrodamies); cits, „kā Daniēls”, sāk gavēt tīrs nedēļas. Cits ir gatavs sprediķot „kā Apollos”, bet vēl

cits stingri apsolās līdz gada beigām atgriezt pie Kristus tik un tik daudz cilvēku. un tā tālāk un tam līdzīgi. Un tas viss notiek ar lielām vaimanām un nopūtām, pie tam, lai neaizbēgtu no „Dieva” skolas, mēs izturam līdz pilnīgam spēku izsīkumam.

Bet mīļotie, **ne katra vajadzība vienlaikus ir arī personīgs aicinājums!** Ja tu šādu ceļu esi uzņēmis sev par pienākumu un ej pa to tīri verdziskā veidā, jo tu domā, ka esi dzirdējis Dievu tik stingri uz tevi runājam, tad es tev teikšu: *Dieva balss nav paverdzināšanas balss!* Vai nu tu esi to dzirdējis stingru tādēļ, ka pats esi nelokāms un patvaļīgs, vai arī tā nemaz nebija Dieva balss! Tā vai citādi, tu tikpat nekalpo Dievam, kamēr dari to verdziski un bez prieka (**Jes 58:5¹; Ps 100:2²**). Šajā Dieva balss frekvencē ir īpaši jāmāk atšķirt verdzisko no saistošā. Daudzi uzskata, ka būt saistībā ir tas pats, kas darboties verdziski. Taču Dievam vissvešākais stāvoklis ir neatrašanās saistībās jeb bez pienākumu stāvoklī. Pāvils Dieva balsi uztvēra tik saistoši, ka par savu aicinājumu viņš varēja teikt: „**Jo, kad es sludinu evaņģēliju, tad man nav ar ko lepoties; jo man tas jādara** (vāc. – uz manis gulstas spiediens). **Vai man, ja es nesludinātu evaņģēliju!**” (**1 Kor 9:16**). Bet šis “spiediens” izpaudās kā karstākā sirds vēlēšanās, kā mēs

¹„Vai tāda gavēšana lai Man patiktu, vai tā ir tāda diena, kad cilvēks sagādā savai miesai ciešanas? Kad cilvēks nokar galvu kā niedri, kad apvelk maisu un sēd pelnos, - vai tu to vari saukt par gavēšanu un par tādu dienu, kas tam Kungam patīk?”

²„Kalpojiet tam Kungam ar prieku, nāciet Viņa vaiga priekšā ar gaviļēm!”

to lasām: „**Man ir lielas skumjas un nepārtrauktas sāpes sirdī**” (Rom 9:2) un visās citās viņa vēstulēs. Arī man pašam ir līdzīga veida svētais pienākums, tāds svētais “spiediens”, un tieši tas ir mans vismotivējošākais dzinējspēks – un bez verdzinoša spiediena!

Kliedzošais gars: Ir tādi ticīgie, kuri domā, ka šajā laikā Svētajam Garam vairs tikai jāklie dz uz viņiem, jo viņi tik bieži klūp un tiem ir grūti ar saprašanu. Nedodiet sevī vietu šim garam! Debesu Tēvs uz mums neklie dz, kad mēs Viņam neklausām. Viņš neklūst arvien skaļāks, kā tas, diemžēl, tik ātri gadās ar dažiem vecākiem, kad bērni tos neklausā. Tieši otrādi, Dieva balss ar katru mūsu nepaklausību klūst arvien klusāka, tāpēc apustulis Pāvils pamāca mūs: „**Neapslāpējiet Garu**” (1 Tes 5:19).

Un tādēļ arī par Samuēla laiku ir teikts: “**...tā Kunga atklāsme bija retums Izraēlā**” (1 Sam 3:1). Dieva arvien pieaugošā klusēšana ir viens no iemesliem, kādēļ daudz ticīgo pastāvīgi velkas apkārt ar neskaidru grēka atziņu. Viņi atkal un atkal krīt vienā un tajā pašā grēkā un pie tam nepamana arvien klusāko Dieva balsi. Un lūk, Dievs ar viņiem klusē, kamēr viņi atgriezīsies no visas sirds un ar visiem spēkiem nesāks meklēt patiesību.

Mēs vienmēr no jauna satiekam arī ļoti apzinīgus un godīgus kristiešus, kuri tāpat cieš „neskaidras grēka atziņas” dēļ. Viņi gan neapzinās nekādu savu vainu vai parādu, bet, neskatoties uz to, visu laiku jūtas vainīgi un apsūdzēti. Tā sakne ir pārāk vājā sirdsapziņā un neveselīgā un pārspīlētā precizitātē. Par tādiem cilvēkiem

Salamans saka: „**Neesi pārliecīgi taisns un neturi pats sevi par pārliecīgi gudru, jo kāpēc tu gribi pats sev kaitēt?**” (Māc 7:16). Viņiem ir jāmācās nebūt pret sevi pārmērīgi prasīgiem. Viņi zaudē svētību, vēloties izpatikt Dievam miesā. Un bēdas tiem, ja viņi tad patiesi izdara rupjāku grēku; tad viņi gandrīz nespēj to pārdzīvot. Taču tā nav labā Gana balss, kas kliež uz viņiem! Dievs nekliež ne uz vieniem, ne uz otriem! Kaut arī Viņš nesaudzīgi atsedz mūsu grēkus, taču tikai tādēļ, lai mūs atbrīvotu un tā darītu mums labu (5 Moz 8:16)¹.

Tiesājošais gars: Ar grūtībām var noticēt, bet tā ir tiesa, ka daži tā saucamie pravietiskie izteicieni faktiski un patiesībā nav nekas cits kā ļauna kritika. (Tas pats, protams, būtu jāsaka arī par tiem, kuri arī īstos pravietiskos izteicienus vēlāk „recenzē”). Starp tiesas garu un praviešu garu ir būtiska atšķirība, kaut arī satura ziņā abi izteikumi var skanēt pilnīgi vienādi. Kaut arī šajā nozarē varētu valdīt miera liecība! Un tā viss, kas tiek darīts un runāts, bet nenāk no līdzjūtīgas sirds un, līdz ar to, nav mūsu tuvākajam *par labu*, ir destruktīvs un atmetams. Šādā nozīmē jau dažs labs ir pateicis patiesību par savu tuvāko un tomēr tas nenotika no praviešu Gara, bet gan no ļaunas un uzbrūkošas sirds kritikas. Taču mums ir pavisam skaidri jāpieņem tas, ka Svētais Gars mūsos aicina mūs arī uz tiesāšanu. Pāvils to māca mums dažādās Bībeles vietās (1 Kor 5:7-13/6:1-4). Dieva balss

¹„Kas ēdināja tevi tuksnesī ar mannu, ko tavi tēvi nebija pazinuši, lai viņš tevi pazemotu un tevi pārbaudītu, un tad lai tev tavās tālākās dienās darītu labu.”

atšķiršanu attiecībā uz tiesāšanu īsi formulējot vienā teikumā: *Dieva balss vienmēr tiesā tikai ar mērķi izglābt, bet tā neglābj ar mērķi tiesāt.*

Šis pasaules gars: Varētu nosaukt jeb savilkt kopā daudzas lietas, kas attiecas uz šo balsi. Tā liek mums daudz ko atpazīt, kā nākušu „no Kunga”, kas izrādās, galu galā nav nekas cits kā miesīga kārība. Diemžēl neskaitāmi Dieva bērni gadu no gada ļauj sevi vadīt šai balsij. Tā atbalsta visu, kas kaut kādā veidā “ir miesa”, kas sola panākumus vai peļņu un visam pāri - veicina individuālismu. Visskaidrāk šīs šķietamās “Dieva balss” krāpnieciskumu un spītību es laikam varēju piedzīvot manas Bībeles skolas laikos skolā un draudzē: tas notika vairāk kā vienu reizi: vienlaikus divi vai pat trīs vīrieši nāca klāt kādai meitenei un svinīgi paziņoja: „*Dievs man teica, ka tev ir jākļūst par manu sievu*”. Te nav vajadzīgas nekādas nobriedušās Bībeles zināšanas, lai varētu atpazīt, ka Dievs tā nekad nedara. Vismaz divos no trijiem nav runājusi Dieva balss, bet ir runājis šīs pasaules gars.

Dieva balss atpazīšanas likumsakarības var satvert kopā ar pantu no **1 Kor 8:1 „...bet mīlestība ceļ”**. Dievs ir mīlestība, un tāpēc viss, kas iziet no Viņa, pēc rakstura ir VIENMĒR STIPRINOŠS, un pat vēl tad, ja tā ir „satriecoša ziņa”. Arī par Svētā Gara dāvanām Pāvils pavisam vispārīgi saka: „**viss lai notiek ticības stiprināšanai**” (1 Kor 14:26).

Kristietim, kas savu dzīvi pašos pamatos ir nodevis Dievam un kuram vairs nav nekādu personīgu pretenziju, visā darbojas tikai viens likums: visu, kas viņam dod dzīvi Dievā, gara brīvību un priecinošu spēku, viņš drīkst iztulkot kā Dieva balsi, bet viss tas, kas nospiež lejup, ierobežo un uzdzen bailes - nav no Dieva. Staigāšana Garā un sekošana Dieva balsij iet pat tik tālu, ka mēs visā, ko darām vai nedarām, varam atpazīt, vai tas ir Dieva vai paša izdarīts: viss, *ko mēs darām vai nedarām kopsolī ar Viņu, paaugstina mūsu dzīves kvalitāti*. Dzīves līmeņa kvalitāte nekrītas un arī nepaliek iepriekšējā līmenī – bet tā pastāvīgi visā paaugstinās, ja mēs paliekam Dieva balsī. Šis pastāvīgās dzīves pastiprināšanās likums darbojas visās mūsu dzīves jomās! Tas darbojas mūsu nomoda laikā, mūsu klusajās stundās, lūgšanās, kad ēdam, dzeram, runājam, klusējam, piekāpjamies, klausāmies, lasām, darbojamies vai pārstājam darboties ... Ja pēc kaut kādas darbības, piemēram pēc ēšanas, mēs nejūtamies stiprināti, bet jūtamies smagi vai tāpat kā iepriekš, tad tas nav bijis no Dieva. Jēzus ir atnācis, lai mums būtu dzīvība pārpilnībā (**Jņ 10:10**). Tādēļ Viņa balss pavēl pār visu darīšanu un nedarīšanu: „Dzīvo! Dzīvo vairāk kā iepriekš! Esi spēcīgāks!”

Mīļotie, mums visiem priekšā ir vēl tāls ceļš. Pastāvēsim lūgšanās cits par citu, lai mēs atlikušo īso

laiku varētu labi izpirkt (**Kol 4:5**)¹ un nesekosim “svešiniekiem” (**Jņ 10:5**)², ja tagad pār šo pasauli nāktu lielu kārdināšanu un garu šķiršanu laiks (**Mat 13:30**)³.

Pirmās publikācijas datums 1990. gada oktobris

¹„Izturieties gudri pret tiem, kas nepieder pie draudzes, izmantojiet šo laiku.”

²„Svešam turpretim tās nesekos, bet bēgs no tā, jo viņas nepazīst svešinieku balsi.”

³„Lai aug abi kopā līdz pļaujai un pļaujas laikā es sacīšu pļāvējiem: salasiet vispirms nezāli un sasieniet to kūlīšos, lai to sadedzina, bet kviešu sakrājiet manā šķūnī”.

Domu kontrole

Mr 7:20-23: „Kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku. Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet launas domas....”

Ef 2:3 „Kopā ar tiem arī mēs visi reiz dzīvojām savas miesas kārībās, izpildīdami miesas un miesas prāta iegribas, pēc savas dabas būdami Dieva dusmības bērni, kā visi pārējie”.

Māc 10:20: „Pat savā sirdī (vāc. – domās) nelādi kēninu un par kādu augsti stāvošu personu nezobojies pat savā guļamā istabā, jo debesu putni varētu aiznest skaņu tālāk un kāds spārnots vēstnesis vārdus, kam vajag, zināmus darīt.”

2 Kor 10:3-6: „Mēs dzīvojam gan pasaulē (vāc. – miesā), bet necīnāmies pasaulīgi. Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet Dieva stiprināti cietokšņu noārdīšanai. Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus (vāc. – domas), lai tie ir Kristum paklausīgi. Un esam gatavi nosodīt visu nepaklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi pilnīga.”

Bībeles ievadpanti atklāj mums disciplinētas Dieva bērnu domu kontroles pamatus un neatliekamo nepieciešamību. Vēl kā sākumskolas skolnieciņi mēs bieži dziedājām dziesmu „Domas ir brīvas”. Šī dziesma man deva sava veida iekšēju brīvību un drošību, tāpēc tā man vienmēr

Īpaši patika. Tad es vēl nevarēju zināt, ka ar šo dziesmu mēs izdziedam vienus no visbīstamākajiem meliem, kādi vispār pastāv. Mūsu domas it nekad nav bijušas brīvas! Vispirms jau ir Dievs, kurš pazīst katru atsevišķo no mūsu domām, un piedevām Viņš uztver arī katru, lai vai cik apslēptu sirds noskaņojumu. Tad arī **Māc 10:20** liecina par to, ka arī Dieva pretiniekam mūsu domas nav mazsvarīgas.

Gluži otrādi, tās pat pieder pie sātana stratēģiski visvarīgākajiem ieročiem. Mūsu domas ir viņa galvenie atbalsta punkti. Domāšanas sfēra ir viņa kaujas lauks Nr.1!

Vai mēs apzināmies to, ka lielākajā daļā gadījumu jautājums par svētību vai lāstu, par uzvaru vai zaudējumu tiek izšķirts jau domu līmenī? Jau viena vienīga iznīcinoša, netīra vai ļauna doma var iekustināt veselu zaudējumu lavīnu. Taču traģiskākais ir tas, ka cilvēka uzmanības centrs atkal un atkal atrodas nepareizajā vietā. Viņš dzīves lielākās briesmas gaida no pavisam citas puses. Tāpēc visbiežāk viņš pievērš uzmanību tikai ārējām kopsakarībām un ir nomodā tikai par sev uztveramiem līmeņiem un briesmām.

Mēs vēl par daudz vāji caurskatām un atpazīstam negatīvo un destruktīvo domu varu! Un tomēr mēs gandrīz ik dienas piedzīvojam to sāpīgi uz savas ādas. Kam gan nav pazīstams šis process? Viss sākās tikai ar vienu vienīgu negatīvu domu! Tā bija šķietami apslēpta un niecīgi maza, un tomēr beigās tā lika sabrukt visai

iekšējai dzīvei kā kāršu namiņam. Vai mēs katru reizi pēc tādiem griezīgi sāpīgiem gadījumiem izdarām vajadzīgos secinājumus?

Vai pēc tam mēs kļuvām uzmanīgāki attiecībā uz mūsu domu pasauli? Brīnumainā kārtā, tikai nedaudzi mācās kaut ko no šīm norisēm, kuras pastāvīgi atkārtojas. Ir nopietni jāņem vērā šī likumsakarība: arī mūsu domas nes augļus! Tās, tāpat kā mūsu darbi, ir pakļautas “Sēšanas un pļaušanas” likumam. Tāpēc **Jer 6:19** ir teikts: „**Klausies, tu zeme! Tagad Es sūtīšu nelaimi pār šo tautu, tā ir viņu ļauno nodomu alga (vāc. – domu auglis)!**”

Kamēr mēs bieži neapdomīgi dodam pilnu vaļu mūsu domām un sirds impulsiem, sātans savus „spārnotos sūtņus” mērķtiecīgi virza tieši uz tiem. Katra nepiedienīga doma ieliek ieroci viņa rokās. Kolīdz mēs kādā lietā domājam nekontrolētas, ļaunas vai netīras domas, uzreiz jau ceļā ir kāds „spārnotais debesu sūtnis”, lai uzrādītu šo vārdu: **(Māc 10:20) „Pat savā sirdī nelādi ķēniņu un par kādu augsti stāvošu personu nezobojies pat savā guļamā istabā, jo debesu putni varētu aiznest skaņu tālāk un kāds spārnots vēstnesis vārdus, kam vajag, zināmus darīt.”**

Saskaņā ar **(Atkl 12:10)**¹ sātans dienu un nakti stāv Dieva troņa priekšā, lai apsūdzētu mūs Dieva priekšā. Viņš ļoti labi zina, ka Dievam „apzināta doma” ir tādā

¹ „... jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm.”

pašā svarā, kā padarīts darbs: „... **ikviens, kas uzskata sievieti, to iekārodams, jau ir laulību ar viņu pārkāpis savā sirdī**”; „**Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mežonīgo dzīvību**” (Mt 5:28/ 1 Jņ 3:15).

Tā viņš pastāvīgi meklē iespēju apvainot mūs *slepkavībā, laulības pārkāpšanā, dzīrošanā, dzeršanā* un tam līdzīgi, lai iegūtu tiesības sasaistīt mūs, paverdzināt un traucēt mūsu pilnveidošanās procesu. Dievs pie tam mūs gan aizstāv, taču Savas taisnības labad, Viņš ir spiests atzīt noteiktas lietas līdz tam laikam, kamēr mēs arī savu domu līmenī nebūsim „reāli svētoti”, tas ir – nebūsim izsītušies līdz uzvarošajai virsroka. Jēzus ne reizi vien ir ļoti nopietni uzsvēris, ka katra ļaunā doma, kas nāk no cilvēka sirds, apgāna cilvēku (Mk 7:20-23)¹. Bet katra apgānīšanās ir grēks; grēks ir „**nepatiesības ierocis**” ienaidnieka rokā (Rom 6:13)².

Un tā, garīgajā cīņā galvenās nav tās lietas, kuras *mēs* sajūtam kā bīstamas un smagu seku pilnas, bet gan tās, kuras ir svarīgas *Dieva acīs*. Vai tu joprojām brīnies par savu sakāvju biežumu? Vai tu nekad neesi varējis

¹ „Bet viņš sacīja: Kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku. Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas, netiklības, zādžības, slepkavības, laulības pārkāpšana, mantkārtība, blēdības, viltība, ienaidība, skaudība, Dieva zaimošana, lepība, vieglprātība. Viss tāds ļaunums iziet no iekšienes un apgāna cilvēku.”

² „Nenododiet arī savus locekļus par netaisnības ieročiem grēkam, bet nododiet sevi pašus Dievam kā tādi, kas no mirušiem kļuvuši dzīvi, un savus locekļus par taisnības ieročiem Dievam.”

saprast, kādēļ tavā dzīvē ienaidnieks patur tavas dzīves vadības grožus, neskatoties uz to, ka tu esi tik daudz pūlējies un esi centies izvairīties no visa tipiski pasaulīgā? Ak, cik daudzi gan ārēji atturas un ārēji - tīri veiksmīgi „valda pār sevi”, bet iekšēji viņi ir kā nesavaldāmi ūdeņi. Viņu domu pasaulē valda tikai nevaldāmība, haoss un vētra!

Tāpēc daudzas Rakstu vietas mūs aicina un pamāca kontrolēt mūsu domas un nedod tām brīvu vaļu. Pati tiešākā vieta varētu būt **2 Kor 10:3-5**. To lasot, pievērs uzmanību tam, cik absolūti un centrāli Pāvils piekomandē domu kontroli “Garīgajai karošanai”. Tāpat arī ņem vērā cik tālu viņš te iet: saskaņā ar šo tekstu, *ne viena vienīga doma* nevar palikt nekontrolēta:

„Mēs dzīvojam gan pasaulē, bet necināmies pasaulīgi. Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet Dieva stiprināti cietokšņu noārdīšanai. Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus (vāc. – sagūstām ikvienu domu), lai tie ir Kristum paklausīgi. Un esam gatavi nosodīt visu nepaklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi pilnīga (2 Kor 10:3-6).

Domu kontroles ceļš

Šeit mēs saskaramies ar vienu problēmu. Arvien biežāk uz konsultāciju nāk palīdzību meklējoši cilvēki, kuri vairs netiek galā ar savu domu dzīvi. Šajā situācijā vissliktākais ir tas, ka viņi jau sen zina par

nepieciešamību disciplinēti kontrolēt domas. „Tikai”, kā viņi liecina, „pie viņiem tas vienkārši nefunkcionē”.

Tipiskākie jautājumi un konstatējumi no viņu puses vienmēr skan šādi: „Kā kontrolēt savas domas?” Vai: „Es atkal un atkal mēģināju darīt to, bet pie manis tas vienkārši nedarbojas”. Vai arī: „Jo nopietnāk es pie tā pieķeros, jo sliktāk kļūst ar mani!” “Kopš es mēģinu kontrolēt savas domas, manī velns ir vaļā!” Var būt tie ir arī tavi jautājumi un piedzīvojumi? Tad lai Dievs tagad dod tev gaismu. No šīs situācijas ir izeja!

Vispirms mēs vienkārši ar skaidru galvu dosim godu Dievam un stingri paturēsim prātā principu, ka Viņš nekad neliek mums staigāt tādus ceļus, kādi mums būtu necaurejami. Viņš arī nekad neprasa no mums neko tādu, ko mēs nevarētu izpildīt. Tas, ko Viņš mums liek, arī funkcionē, pateicoties Viņa žēlastībai. Tādā veidā domu kontrole principā ir iespējama katram no mums. Tikai mums ir jāiepazīst likumīgās kopsakarības, kā teikt - “garīgie mehānismi”, lai mēs tos varētu pielietot ar labiem panākumiem.

Tas ir kā botānikā. Pamatā iznīcināt nezāles nav nekāds mākslas darbs. Taču nespeciālistam nezāļu iznīdēšana var sagādāt lielas mokas. Pirms dažiem gadiem mēs cīnījāmies ar kāda parka apstādīšanu. Mēs ar visiem spēkiem centāmies to atbrīvot no nezālēm. Bet visi mūsu centieni un pieliktie spēki bija veltīgi, jo mēs nebijām iztīrījuši tās ar visām saknēm.

Un arī pie domu kontroles mēs saskaramies ar tieši tādām pašām problēmām. Ja mēs uzmanīgi izpētīsim sekojošos tekstus, tad uzdursimies uz ļoti būtisku Jēzus izteikumu par to, ka mūsu domas vienmēr ir auglis, un nevis mūsu būtības cēlonis vai sakne: „**Kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku. Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunās domas, netiklība, zādzības, slepkavības, un laulības pārkāpšana ... Viss tāds ļaunums iziet no iekšienes un apgāna cilvēku**”/ “**Jo no sirds pārpilnības mute runā**”. (Mk 7:20-23/ Mat 12:34)

Tātad, tā vienmēr ir sirds, kura pirmā formulē domas, un nevis domas veido sirdi! Visā sirds ir vispirms: „**Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!**” (Sak 4:23). Un tieši šī realitāte ir izšķirošā atslēga sekmīgai domu kontrolei. Sirds ir līdzīga saknenim, no kura izaug visādas cilvēcīgās domas. Tādēļ domas un vārdi vienmēr ir jau augļi, bet nevis sakne! Šim norādījumam, kā jau teikts, ir izšķiroša nozīme priekš mums!

Ja mēs kādu augli vairs nevēlamies, tad mums tas ir jāiznīcina ar visu sakni, bet nevis tikai pats auglis. Aizej reiz pats uz lauku un pacīnies ar nezālēm. Nogriez tās no augšas un atnāc atkal pēc pāris dienām! Ko tu ieraudzīsi? Nezāles, protams, būs paaugušās un turklāt tām klāt būs nākuši jauni dzinumi.

Tas ir cēloņu un sekų likums, augšanas un vairošanās likums. Tāpēc galvenajam principam cīņā ar domu

kontroli jāskan tā: „Nekad necīnies ar savām domām tieši!” vai: „Nekad necenties tās kontrolēt tiešā veidā!” Jo kamēr mēs vēl tikai ķeramies domai klāt un paši mēģinām to izraut, noliekt, pārvaldīt vai nospiest, mēs nedarām neko citu, kā tikai bezjēdzīgi apgraizām tām galotnītes.

Tāpēc Svētie Raksti jau no paša sākuma mums māca ievērot pareizo secību. Tie absolūti pareizi saliek prioritātes, pastāvīgi iesākot ar sirdi: „**Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!**” (Sak 4:23) Vairāk par visu citu sargi savu sirdi – tātad, arī vairāk par savām domām!

Tieši sirds ir mūsu būtības centrs un rezidence. Mūsu būt vienmērība bija ir un vienmēr būs *pirms* mūsu domām! Mūsu domas rodas no mūsu būtības, bet ne mūsu būtība no domām. Tātad, ja mēs esam noformulējuši kaut kādu domu, respektīvi - esam izrunājuši kaut kādu vārdu, tad jebkurā gadījumā, īsi pirms tam mūsu sirds jau ir būtiski sakustējusies. Tāpēc jau kopš senseņiem laikiem sirds ir Dieva interešu centrs, un tai joprojām ir jābūt dzīvības avotam. Dievs pielieto visus, lai tikai mūsu sirdis ievestu stabilā miera pamata stāvoklī. Ja sirds ir mierā, tad tādas ir arī no tās izrietošās domas, vārdi un darbi.

Atbilstoši Radības kārtībai ir tā, ka viss ļaunais un negatīvais tikai tad var iegūt iedarbīgu pārsvaru pār mums, ja tam izdodas pārsniegt mūsu pirmo sirds sakustēšanos (stimulu) un varētu nonākt līdz pārdomāšanai domās vai līdz vārdiem. Pirmās tiešās

konfrontācijas laikā ar vai nu miesisku iekāri vai acu iekāri, ar dusmām, greizsirdību vai vienalga ko citu, mēs vienmēr, bez izņēmuma, esam spējīgi, bez pūlēm noturēties labajā. Tāpat kā starp katru domu un vārdu vienmēr ir noteikta distance, tāpat arī starp katru sirds sakustēšanos un pirmo, no tās augšup ceļošos domu, likumsakarīgi atrodas bezdibenis, noteikts laika sprīdis. Otrādi tas nekad nav iespējams! Gluži tāpat kā pļauja nekad nevar būt pirms sējas.

Tikai tās domas, kas jau paceļas augšup no sirds, ir tās, kas mūs apgāna un caur to tās sasniedz varu pār mūsu gribu un būtību. Pirms kļūšanas nešķīstiem mums vienmēr ir vara rīkoties brīvi. Tāpēc **Rom 6:12 ir teikts: „Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausiet vairs viņas iekārēm!”** Un tā, kaut kādas iekāres var mūsos atkal rasties, bet, ja mēs uzreiz izkārtosim savu sirdi un izvairīsimies no ikvienas ar šo iekāri saistītas domas, tad mums būs pastāvīga pavēlēšanas vara pār visu ļauno.

Tāču lielākā daļa cieš sakāvi tieši šajā punktā tāpēc, ka viņi nav pietiekami modri, un, protams, tādēļ reaģē par lēnu.

Tā kā **Usija** nenoieģēja uzreiz, kad viņa sirds pacēlās lepnumā un augstprātībā, viņš padevās šim ļaunumam un krita (**2 L 26:16**)¹.

¹„Bet kad viņš bija kļuvis varens, tad viņš sirdsprātā kļuva augstprātīgs, lai tiktu iznīcināts, (turpinājums nākamajā lappusē)

Tādēļ, ka **Nābals** uzreiz nedeva liecību patiesībai, kad viņa skopā sirds pamira, tad viņā augšupkāpjošās domas noveda viņa sirdi līdz pilnīgam pagurumam un nogalināja viņu (**1 Sam 25:37**)¹.

Tādēļ, ka **12 izlūki** Mozus laikā uzreiz nenostājās pretī savām bailpilnajām sirdīm ar patiesību, tad tie arī izjuka savu augšupkāpjošo domu augļu iespaidā. Īsu laiku viņiem visiem būtu bijusi vara pār šīm domām, bet viņi to uzreiz neizmantoja. (**4 Moz 13**).

Arī **Dāvids** neizmantoja īso laika sprīdi, kad viņam bija nodrošināta virsroka toreiz, kad viņa sirds bija iedegusies uz Batsebu. Tādēļ, ka pirmajā mirklī viņš vilcinājās, uzreiz sekoja ļaunas un viņu nešķīstu darošas domas. Tieši šīs īsās vilcināšanās dēļ iekāre varēja viņu satvert un tā viņam vajadzēja radīt grēku un tam sekojošo nāvi (**Jēk 1:14-15**)².

Pavēro pats sevi, vai tas nenotiek arī ar Tevi? Pirmajā brīdī tev vienmēr ir nepieciešamās pilnvaras. Bet ja tu tās nepielietosi uzreiz, tad augšupkāpjošās ļaunās domas tev tās atņems. Kā tu esi piedzīvojis satikšanos ar kārdinājumu? Tu staigāji kaut kur pa pilsētu, tava sirds

jo viņš sacēlās pret to Kungu, savu Dievu, ar to, ka viņš iegāja tā Kunga namā, lai uz kvēpināmā upura altāra nestu kvēpināmo upuri.

¹„Bet kad nākamā rītā Nābals bija savu dzēruma reibumu izgulējis, viņa sieva tam izstāstīja visus šos notikumus. Tad viņa sirds miesās pamira, un viņš kļuva kā akmens.”

²„Bet katru kārdina viņa paša iekāre, to vilinādama un kārdinādama. Pēc tam iekāre, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts, dzemdē nāvi.”

bija skaidra un mierpilna, un pēkšņi tavas acis ieraudzīja kaut ko tādu, ko tu iekāroji. Kas tevī sakustējās vispirms? Vai tā bija tava sirds vai domas? Un pat, ja runa ir tikai par sekundes daļām, tad tomēr sirds bija pirmā. Šajā brīdī tiek brīdināts no “otrā skatiena”, un ar to ir domāts sekojošais: „Kad tevi kaut kā pārsteidz ļauna iekāre, tad nekad neskaties uz to otro reizi. „Otrais skatiens vienmēr nes nāvi”, jo runa ir tieši par tām domām, kuras kāpj augšup no sirds, kas tevi apgāna un tādā veidā pārņem tevi savā varā. Noteikti mēs visi jau esam šo piedzīvojuši šo realitāti.

Kamēr sirds ļauj sevi pasargāt un uz vietas koriģēt, ļaunās un jau netīrās domas neļauj teikt vairāk neko. Tādēļ veiksmīga domu kontrole var notikt tikai caur pamatīgu sirds kontroli. Un te mēs nonākam pie izšķirošā punkta. Izlasīsim vēlreiz, kas tieši ir rakstīts **Sak 4:23 „Pāri visam, kas jāsargā** (ebr. – “mischma`r”), **sargi savu sirdi”**. Tātad, ar sirds kontroli mēs saprotam sevis ***pasargāšanu*** no ļaunuma, un nevis jau sabojātā ***vēršanu par labu***! Tā patieso domu kontroli var veikt tikai patstāvīgi nomodā esoši cilvēki un tādi, kas ir gatavi un ir ievingrinājušies un nevis garīgi klaidoņi un sapņotāji!

Pirmā acumirkļi var rasties iespaids, ka šeit ir runa pa sava veida pieminekļu kopšanu, it kā sirds, līdzīgi Akropolei, būtu jāpasargā tikai no noputēšanas un sabrukšanas. Protams, arī šis faktors zināmā veidā te pieder. Taču šeit mēs netiekam aicināti būt par „puteķļu slaucīšanas kalpotājiem”, bet drīzāk par „smagi apbruņotiem apsargiem”. Jo ebreju vārds „mischma`r” ir

Ļoti spēcīgs izteiciens un tas sevī ietver daudz vairāk kā „saglabāt”. Par „Mischma'r” austrumos tika sauktas speciālas vienības, kuras bija paredzētas ārkārtīgi bīstamām apsardzēm, piemēram, noķerto slepkavu, ļaunā gara apsēsto, monstu un tiem līdzīgo apsargāšanai. Un šo jēdzienu lieto Svētais Gars, kad Viņš runā par mūsu sirds nosargāšanu. „Mischma'r” turēja savus objektus nepārtrauktā aplenkumā kā niknie asinssuņi. Pie mazākās nepareizās kustības noziedznieku vai briesmoņu deguna priekšā uzreiz bija ass šķēpa gals, zibošs duncis vai abpusēji griezīgs zobens. Tā pār viņiem valdīja nepārtraukti un tos turēja pastāvīgā “šaha” stāvoklī. Šādā izpratnē arī **2 Kor 10:5¹**, Pāvils runā, ka viņš satver jau ikvienu vismazāko uztveri (bet nevis jau izaugušu domu!). Kaut gan grieķu vārdu „noaema” var tulkot arī kā „doma”, tomēr vārds „*uztvere*” ir būtiski tuvāks gan garīgai īstenībai, gan arī kontekstam. *Uztvere*, kā bija teikts, sākas jau ar pirmo sirds impulsu un ir visu domu sakne.

Tālāk, kā teikts **Sak 4:23 „Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi”**. Tātad, arī šis „sargi” nav domāts kā „bērna pieskatīšana vai aitu vai govju ganīšana”. Faktiski sargi ieslodzītos nevis „pieskatīja”, bet drīzāk tos ierobežoja un viņus ielika klintīs. Tā arī ebreju tekstā ir rakstīts burtiski - nevis „pasargāt”, bet „ietvert ar

¹„Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi (vāc. – un satveram ciet katru domu (uztveri) zem paklausības Kristum).”

klintīm”. Tātad nekāda auklēšanās – iebetonēt! Ja runa ir par mūsu sirds nosargāšanu, tad absolūti nepieciešami katrai lutināšanas tendencei no pašiem pamatiem ir jāpazūd no mūsu priekšstatiem. Tā vietā daudz drīzāk ir jānodrošina totāla modrība ik minūti; bezkompromisa ielenkums, asa novērošana, zibenīga reaģēšana un nekautrīga pakļaušanās. Kad „mischma'r” bija neuzmanīgi kaut tikai vienu vienīgu mirkli, tas varēja viņiem maksāt dzīvību. Kamēr mēs ar pārliecību vēl nevaram atzīt savu sirdi par visbīstamāko briesmoni, es baidos, ka arī no mūsu domu kontroles nesanāks nekas. Bībele neizpušķojot atklāj cilvēcisko sirdi kā šausmu, indes un slepkavu bedri, kas katru mirkli ir ārkārtīgs drauds dzīvībai. Kādēļ mums šo patiesību vajadzētu sašaurināt, iztēlot kā nekaitīgu un novērtēt par zemu?

Ar to, protams, nav gribēts teikt, ka tagad mums visa uzmanība nepārtraukti būtu jāpievērš tikai “vecajam cilvēkam” un tā impulsiem. Praksē tas funkcionē tieši pretēji: novēršot skatu prom no visa cita, mēs skatāmies uz Jēzu – uz mūsu jauno Sirdi.

Viņa debesu dzīvības plūsmas ir tās, kuras mums ir jāsaņem no mūsu sirds pēkšņām iedomām. Katrs impulss, kas apduļķo šo Dievišķo straumi, šo Debesu mieru, tiek samīts un turēts nāves apcietinājumā. Dieva greisirdīgā Gara vara mūsos ir neierobežota, tā ir pret visu, kas vēlas mūs novērst no Kristus skatīšanas. Vienmēr visā skaidri redzēt Viņu – tā ir patiesa dzīve. Pateicoties Svētajam Garam un Dieva žēlastībai, mums laimīgā kārtā ir iespējams nepārtraukti staigāt šīs dzīves Kristū aktualitātē. Aleluja!

Taču ļoti daudz kristiešu joprojām dzīvo dalītu dzīvi. Jūs, no visiem avotiem dzerošie un vēl divās kāzās dejojošie, nebrīnieties ne mirkli, ja jūsu domas nepārtraukti skrien Amoka (nāves) skrējienā, bet jūsu sirdis raujas uz visām pusēm! Jo tādos apstākļos tas nemaz nevar būt citādi! Īsts kristietis jebkurā laikā pieliks visus spēkus, lai nosargātu („Mischma'r”) pilnīgu Dieva mieru un nepārtraukti pasargātu dzīvības plūsmu (ielikt klintī). Ja viņa sirds rosās grēcīgā veidā, tad pašā pirmajā mirklī tā spiež viņam patiesības šķēpu zem deguna. Tā pavēl tev uzreiz apstāties, vēl pirms var izveidoties kaut viena vienīga ļaunā doma un izdarīt savu sagandējošo ietekmi uz to (sirdi). Ar Gara zibošā zobena un ar patiesības palīdzību tā paliek brīva (**Jņ 8:32**)¹. Bet ja tā tomēr kritīs grēcīgās domās, tad tā necentīsies uzlikt dažus "jaunus pozitīvās domāšanas ielāpus" "vecā cilvēka apgērbam", lai to salabotu. Tā vietā, lai ar piepūli censtos savaldīt savu ļauno domu spēku, tā visā pilnībā atkal vēršas pie savas Jaunās sirds un ticībā satver piedošanu un, no jauna attīrās un atbrīvojošās, Jēzus asinis. Pēc tam, atjaunotā sirds mierā, viņš no jauna pasargā savas domas pastāvīgi visā, „**kas vien patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kam laba slava**”, (**Fil 4:8**). Tikai tādā veidā katram no mums ir iespējams dzīvot nepārtrauktā kopībā ar Tēvu. Patiesajam Dievs dāvās izdošanos!

„Tikko (vāc. - taisnā) ceļš vairās no ļaunuma, un kas savu ceļu ietur pareizi (vāc. – kas uzmana savu ceļu, tas pasargā savu dvēseli), iegūst dzīvību” (Sak 16:17).

Pirmās publikācijas datums: 1993. gada jūnijs

¹„un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.”

Pārveidošanās Viņa tēlā

(1. daļa)

„Jo kurus viņš sākumā nozīmējis, tos viņš nolēmis darīt līdzīgus sava Dēla tēlam” (Rom 8:29).

„Tad nu mēs visi, atsegtu vaigu spoguļodamies tā Kunga spožumā, topam pārvērsti viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu.” (2 Kor 3:18).

„Ar to viņš mums ir dāvinājis dārgus un visai lielus apsolījumus, lai jūs ar tiem kļūtu dievišķās dabas dalībnieki” (2 Pēt.1:4).

Marka evaņģēlijs sākas ar piezīmi: **„Jēzus Kristus, Dieva Dēla evaņģēlija sākums” (Mk 1:1).** Ar to Svētais Gars norāda, ka sekojošās 16 nodaļas, kuras liecina par Jēzus Kristus tapšanu, Viņa brīnišķīgajiem darbiem un par pestīšanas darbu, vēl nekādā ziņā nebija viss Jēzus Kristus Evaņģēlijs, bet tās tikai apraksta tā *sākumu*. Lielākai daļai kristiešu grēku piedošana un mūžīgas dzīves saņemšana ir jau viss Evaņģēlijs. Bet citiem bez svētīšanas-glābšanas piedzīvojuma „Evaņģēlija paketē” obligāti ieiet arī tā saucamie „kristības Svētajā Garā”, „izdziedināšana” un „atbrīvošana no dēmonu apsēstības”. Tad viņi to sauc par „pilno Evaņģēliju”. Taču priecīgā vēsts par Jēzu Kristu tālu pārsniedz *abas* šīs dimensijas, kuras parasti tiek uzskatītas par pašu Evaņģēliju! Un faktiski: tikko Jēzus bija paaugstināts debesīs, Debesu Tēvs jau sūtīja Svēto Garu, kas uzreiz ķērās pie darba un sāka atvērt mācekļiem Jēzus Kristus

Evaņģēlija dziļākās dimensijas. Tā drīz vien visa pasaule tika piepildīta ar šiem varenajiem pasludinājumiem, kas daudzkārt pārspēja fundamentālās vēstis par izglābšanas piedzīvojumu, par kristīšanu Svētajā Garā, par dziedināšanām, zīmēm un brīnumiem! Diemžēl, tie ir saglabājušies tikai fragmentāri, pateicoties Jaunās Derības pamācošajām vēstulēm. Te apustuļi vairs nerunā tikai par mūsu grēku *piedošanu*, bet pāri tam – arī par pilnīgas *attīrīšanās, svētīšanās un pestīšanas ceļu*: „**Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcauri, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai**” (1Tes 5:23).

Bet arī ar šo Jēzus Kristus Evaņģēlijs vēl nav aptverts pilnā apjomā, jo tas tālāk mums vēl arī apsola cerību uz pilnīgu radošo pārveidošanos (grieķ. – “metamorphose”), kurai ir jānotiek pie mums, jau jaunatdzimušajiem ticīgajiem (**2 Kor 3:18**)¹. Ar to nav domāta vienīgi mūsu miesīgā augšāmcelšanās, jo tā ir tikai mūsu pārveidošanās redzams kļūstošais vainagojums. Mūsu miesas atpestīšana un pārveidošana, pēc apustuļu vēstuļu izteikumiem, ir jau "trešais pārveidošanās process", kuram ir jānotiek šeit lejā uz zemes *pēc* mūsu *gara* atjaunināšanās un *pēc visas mūsu personības* (dvēseles) *pārveidošanas*.

Taču ar šo “metamorfozi” mēs nedrīkstam saprast tikai ārējās manieres, formu vai uzvedības ieradumus. Tas viss

¹„Tad nu mēs visi, atsegtu vaigu spoguļojamies tā Kunga spožumā, topat pārvērsti viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara tā Kunga Gars.”

būtu bijis tikai kā jauni ielāpi uz veca apgērba. Lai gan pārveidošanās iziet no mūsu vecās un kritušās būtības, tomēr tai nav nekā kopīga ar „mūsu vecās būtības remontēšanu”. Nē, apsolutā pārveidošana runā par kaut ko pilnīgi jaunu un vēl nebijušu – par jaunu radījumu (**2 Kor 5:17¹/Gal 6:15²**).

Zooloģijā jēdziens metamorfoze nozīmē pārvēršanos no olas par dzimumnobriedušu dzīvnieku vai no kāpura par tauriņu; ģeoloģijā – no ogļu akmens par dimantu un tā tālāk. Kā tauriņš izceļas no kāpura, tāpat reiz arī mūsu augšāmcelšanās ķermenis celsies no mūsu zemes ķermeņa sēklas (**1Kor 15:35-38**)³. Tieši tāpat arī Kristus veidolam vēl mūsu zemes dzīves laikā ir jāiziet no visas mūsu personības! Taču pat ar šo mūsu pilnīgo pārvērtību pēc gara, dvēseles un miesas Jēzus Kristus Evaņģēlijs vēl ne tuvu nav izsmelts; bez visa tā arī visam kosmosam vēl ir jātiek atbrīvotam no pagājības verdzības un jātiek izmainītam (**Rom 8:21⁴/Ebr 12:26-27⁵**).

¹„Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.”

²„Jo Kristū Jēzū nedz jūdaisms ir kas, nedz pagānisms, bet tikai jauns radījums.”

³„Bet varbūt kāds sacīs: kā tad mirušie uzcelsies, kādā miesā tie nāks? Tu nesapraša! Ko tu sēj, tas netop dzīvs, ja tas nav miris. Tu nesēj miesu, kas vēl taps, bet tikai graudu, vai tas būtu kviešu vai kādas citas sēklas grauds. Bet Dievs tam dod miesu kādu gribēdams, un ikkatrai sēklai savu īpatnību.”

⁴„Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu godību un svabadību.”

⁵„Viņa balss toreiz satricināja zemi, bet tagad viņš pasludinājis, sacīdams: vēl vienreiz es (turpinājums nākamajā lappusē)

Cerība uz radošo transformāciju Viņa tēlā (ne tikai Viņa atdarināšana!) līdz ar to ir ļoti centrāls aspekts neizsmeļamajā Evaņģēlijā, kas mums ir dots Jēzū Kristū. Mīļie, vai mēs ikdienā rēķināmies ar šiem ārkārtīgi dārgajiem solījumiem un realitātēm? Vai mēs vispār esam atzinuši, ka Jēzus asinīs ir spēks ne tikai piedot grēkus, bet vēl vairāk – reāls spēks mūsu kritušās būtības pilnīgai atbrīvošanai caur Gara veikto, radošo pārveidošanos?

Kā mēs tiekam pārveidoti?

„Un kā Mozus paaugstinājies čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, viņā iegūtu mūžīgo dzīvību” (Jņ 3:14-15).

Kad izraēlieši grēkoja pret Dievu tuksnesī, tad Viņš sūtīja viņiem kā sodu indīgas čūskas (**4 Moz 21:4-9**). Tiem, kurus bija sakodušas šīs čūskas, bija tikai viena vienīga iespēja izdzīvot šajā tiesā: viņiem *ticībā* bija jāuzlūko vara čūska, kuru Mozus, viņu glābšanas labā, bija piestiprinājis pie koka nūjas. **Jņ 3:14-15¹** – te Jēzus atklāj, ka arī mums nav cita glābšanās *un* atbrīvošanas ceļa. Ne kaut kādi pašu pūliņi, ne nožēlas asaras, ne vislūdzošākās lūgšanas, ne dvēseļu aprūpētāju palīdzība, ne labās apņemšanās, ne bēgšana u.tml. - nekas nevar

kustināšu ne tikai zemi, bet arī debesis. Bet vārdi „vēl vienreiz” norāda uz satricināmā pārvēršanu, tāpēc, ka tas ir radīts, lai paliktu nesatricināmais.”

¹“Un kā Mozus paaugstinājies čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.”

aizstāt *ticīgu uzlūkošanu*. Bet kas vientiesīgā ticībā uzlūko paaugstināto Jēzu un Viņa izlietās asinis, tas bez problēmām būs glābts no saviem grēkiem. Ir nepieciešama tikai nesatricināma pastāvēšana ticībā.

Par nožēlu, ienaidniekam ir izdevies ierobežot šo ticīgās uzlūkošanas principu tikai uz *grēku piedošanu un izlīgšanu ar Dievu*. Līdz ar to lielākā daļa kristiešu lieto šo „paaugstinātās čūskas zīmi” tikai savas evaņģelizācijas ietvaros vai arī tad, kad viņiem pašiem ir nepieciešama grēku piedošana. Bet kur ir rakstīts, ka šis izglābšanas princips darbojas vienīgi grēku piedošanas sakarā? Cik traģiski, ka tik daudz Dieva bērnu, no vienas puses, atkal un atkal *ar ticību* iegūst piedošanu, kamēr, no otras puses - visu savu dzīvi viņiem ir *smagi jānomokās*, kad runa ir par viņu “ādamiskās būtības” atpestīšanu un pārveidošanu. Pirmajā gadījumā tie staigā ticībā, bet otrā – paši savās pūlēs.

Viņi no visa spēka cenšas dzīvot svētāk un labāk, un tai pat laikā neievēro, ka viņi pastāvīgi vingrina tikai ārējās uzvedības manieres, kas nekādā ziņā neiziet no viņos dzīvojošā gara spēka un uzskatiem. Tā neskaitāmi kristieši kļūst par „ticīgiem aktieriem”, kas ar vislielākajām pūlēm „tēlo svētos”, bet patiesībā tie tādi nemaz nav.

Citi, diemžēl, jau no paša sākuma netic pārveidojošai svētībai. *Brāļi un māsas, ja mēs iemācāmies bērnišķīgā naivumā saņemt mūsu grēku piedošanu, tad tādā pašā veidā arī bērnišķīgi sagaidīsim, ka mūsu ticīgā*

paaugstinātā Kristus uzlūkošana un Viņa pestījošās asinis ir pietiekamas, lai atbrīvotu mūs arī no vislaunākajiem mūsu netikumiem un atkarībām!

Jo arī visa mūsu kopējā pārveidošanās notiek tikai no žēlastības, kas caur bērnišķīgu paļāvību kļūst par iedarbīgu radošo spēku. Cita ceļa nav! **„Bet bez ticības nevar Dievam patikt” (Ebr 11:6).**

Mēs staigājam *ticībā* un, *kā mūsu tēvs Ābrahāms*, gaidām apsolīto pārveidošanos vienīgi *ticībā*. Pateicoties mūsu pirmajam skatienam uz paaugstināto Kristu, mēs esam kļuvuši par taisniem cilvēkiem un caur ticību esam sevī saņēmuši jaunā radījuma sēklu (2 Kor 5:7)¹. Tad nu ar tādu pašu ticības uzlūkošanu sagaidīsim arī pilnīgu šī jaunā radījuma noformēšanos mūsos! *Vai tad Jēzus asins spēks tam būtu par nepietiekamu; vai tad Dievam kaut kas būtu par brīnumainu?* Viņam taču ir vienalga, vai paveikt mazu vai lielu brīnumu. Brīnums ir brīnums! Mums Dievs atkal ir jāsāk godāt pilnīgi pa jaunam un jāpaļaujas, ka to, ko Viņš mums ir apsolījis savā Dēlā, Viņš spēj arī reāli izpildīt.

Pārveidošanās Viņa tēlā nekādā gadījumā nenotiek „automātiski”. Tas mums vienmēr no jauna kļūst skaidrs tad, kad mūsu mājā atnāk kristieši, kuri jau dažus gadu desmitus dzīvo „ticībā”, un kuros nav manāmas ne mazākās pārveidošanās pazīmes. Un, no otras puses, mēs atkal esam redzējuši pilnīgi jaunus kristiešus, kuri

¹ „Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.”

visīsākajā laika pārdzīvo neiedomājamas metamorfozes. Ārī radošā pārveidošanās notiek pēc šī paša principa: „**Lai tev notiek pēc tavas ticības**”, bet nevis pēc vienkāršas „laika atsēdēšanas”! Tāpēc mēs vienmēr saņemsim no Dieva to, ko mēs ticībā no Viņa gaidām. Svētlaimīgs ir tas, kas kā bērns spēj ticēt Jēzus Kristus Asins un Gara iedarbīgajam jaunradīšanas spēkam savā iekšējā cilvēkā (**Gal 5:16**)¹.

Ticības peldēšanas vingrinājumi

Kamēr mēs, no vienas puses, (kā Pāvils) nespējam vien pietiekami uzsvērt, ka arī *mūsu pārveidošana* notiek no ticības un *tikai* un vienīgi caur ticību, - no otras puses, mēs (tāpat kā Jēkabs) arī nespējam vien pietiekami uzsvērt, ka šai mūsu ticībai nav mūs jāpavedina ieslīgt dievbijīgā pasivitātē. Tāpat kā viduslaikos „**miesas darbi**” izspieda „vientiesīgo, naivo ticību”, tā arī mūsu dienās valda spēcīga tendence nolikt „vientiesīgo ticību” „**ticības darbu**” vietā. Un tas vienkārši noved mūs pie sapņošanas un misticisma. Patiesai ticībai vienmēr seko arī „ticības darbi”, tāpat kā Ābrahāms sasniedza lielo apsolījumu, pateicoties „ticības darbiem”, bet nevis caur „mistisku” ticību. Ābrahamam, piemēram, neskatoties uz savu un Sāras lielo vecumu, ilgus gadus vajadzēja *ticībā* nākt kopā ar Sāru. Un tas bija „*ticības darbs*”! Par to, ka tas notika tikai ticībā, mēs lasām (**1 Moz 18:11-12**)². It

¹„Bet es saku: staigājiēt garā, tad jūs miesas tieksmes savaldīsiet.”

²„Bet Ābrahāms un Sāra bija jau padzīvojuši, gados veci, un Dievs Sārai jau bija pārtraucis tās norises, kas sievām mēdz būt. Un tādēļ Sāra smējās pie sevis, (turpinājums nākamajā lappusē)

Īpaši Sārai savā cienījamajā vecumā nebija vairs ne mazākās mīlestības iekāres. Tāpēc viņi - tikai apsoltījuma dēļ - “ticībā” neizvairījās nākt kopā.

Un tāpat kā mūsu ticības tēvs, tā arī mums mūsu praktiskajā ikdienā ir jādara vienkārši “ticībā” viss tas, kas mums reiz ir labprāt paticis, nemaz neskatoties uz mūsu nespēju vai nevēlēšanos. Tāpēc ir teikts: **„Uzlūkojiet to klinti, no kuras esat cirsti un to akas dzīli, no kuras esat izrakti. Uzlūkojiet Ābrahamu, savu tēvu, un Sāru, kas jūs ar sāpēm dzemdējusi” (Jes 51:1-2).** Tādus „ticības darbus” mēs pie sevis saucam par „ticības peldēšanas vingrinājumiem”. Ja mēs gribam iemācīties peldēt, tad sākumā mums „paļāvīgi” ir jākustas tā, it kā mēs jau prastu peldēt! Un pat tad, ja mēs simtreiz nogrimtu, tad vienalga mēs sākam atkal no jauna darīt tās pašas peldēšanas kustības, kamēr esam iemācījušies peldēt! Pēc tāda paša likuma mēs rīkojamies arī tad, kad gribam iemācīties spēlēt kādu instrumentu vai kādu citu mākslu. Dieva acis pie tam visu laiku meklē mūsos ticību, lai apbalvotu mūs, ja mēs rīkojamies, *pirms mēs mākam to darīt*, un satveram lietas, *pirms mums tās pieder*. (Mk 11:23)¹.

Lai neviens tagad nedomā, ka no viņa tiek prasīts pārāk daudz. Jo tieši tajā ir apslēpta godības cerība, ka mēs

domādama: „Pēc tam, kad es esmu sākusi novecot, lai es vēl iedegtos? Bez tam mans kungs ir jau sirmgalvis”.

¹„Un patiesi es jums saku: Ja kas šim kalnam sacīs: Celies un meties jūrā! Un nešaubīsies savā sirdī, bet ticēs, ka notiks, ko viņš saka, tad viņam tas notiks.”

caur Kristu mūsos *varam iegūt* mūsu pārvēršanu - vai arī vienalga ko citu, kas mums ir nepieciešams – pirms *mums tas jau ir*. Mūsu Dievs vērsas pie vēl neesošā, it kā viņš jau eksistētu. Un tieši tādā veidā ir jāsaprot **(Kol 3:5+8)**¹, kad mēs tik pašsaprotami tiekam uzaicināti nolikt visu ļauno un ietēpties visos brīnišķajos Kristus tikumos **(Kol 3:12)**².

Agrāk es dažreiz strīdējos ar Pāvilu, pie sevis domājot: „Ja tas būtu tik viegli, kā tu te pieprasi, es noteikti būtu pirmais, kas to izpildītu”. Sev pašam par sliktu es biju fiksējis savu skatu uz redzamo realitāti un tāpēc biju pārliecināts: „Tik viegli tas man nenotiks, jo beigu beigās, es reiz daudzus gadus esmu dzīvojis grēka muklājā u.t.t.”. Jebkāda tāda prātošana un lemšana ir no ļauna un nevar Dievam patikt.”

Vai tad arī tas vīrs ar izžuvušo (cerebrālā paralīze) roku nebūtu varējis argumentēt tāpat, kad Jēzus viņam vienkārši lika, lai viņš izstiepj savu roku? Vai viņš ar vēl lielāku pamatu nebūtu varējis argumentēt tāpat kā es: „Tev viegli runāt... izstiepj savu roku ... Vai tad tu neredzi, ka es vēl nekad neesmu varējis to izdarīt?!” Un tas no dzimšanas paralizētais nabags? Vai *viņš* tā argumentēja, kad Pēteris palūdza viņam piecelties? Nē,

¹„Tāpēc nonāvējiet sevī to, kas pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaisli, ļauno iekāri un mantkārību; tā ir elku kalpība”. „Bet tagad visu to atmetiet: dusmību, bardzību, ļaunprātību, zaimus, un nekaunīgas runas, kas ir jūsu mutē.”

²„Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā.”

viņš vienkārši pieleca kājās, tā ir teikts! Un cilvēks ar izkaltušo roku vienkārši izstiepa savu roku! Tā viņi abi aiz prieka lēkāja un nebeidza slavēt un godināt Dievu!

Tādā veidā ir jāatpazīst, ka galu galā katrs atsevišķais uzaicinājums Jaunajā Derībā ir *Dievišķais apsolījums* mums. Katrs bauslis – ir netieša brīvības pasludināšana, jo - ja Jēzus kaut kādā punktā mums saka: „Negrēko vairs”, tad Viņam tas ir pats par sevi saprotams, ka tajā pašā brīdī Viņš mums piešķir arī visu savu atpestīšanas spēku. Tāpēc „Dieva bauslība”, kurai mēs esam pakļauti, starp citu tiek saukta arī par “Brīvības likumu”, (**Jēk 1:25¹ + 2:12²**), jo katrs bauslis galu galā ir nekas cits kā paziņojums par brīvību no grēka varas, un nekādā gadījumā tas nav nepanesams jūgs. Tāpēc mēs varam paklausīt visam, ko mums pavēl Dievs, kaut arī sākumā nereti tas ir jādara “tikai ticībā”, kā tas bija jādara Ābrahamam ar Sāru. Tikai pie tam mēs nedrīkstam ņemt vērā paši sevi. *Dievs lieliski zina, ka mēs paši no sevis esam nespējīgi kaut ko paveikt nevienā punktā. Taču, kurš uz šo zināšanu pamata jūtas tiesīgs “mest plinti krūmos”, tas Dieva priekšā izdara noziegumu.*

Tāpēc mēs varam tikt efektīvi pārveidoti tikai tad, ja mēs vispirms ļaujam atjaunot savu domāšanas prātu - **„pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi**

¹„Bet kas ieskatīsies un paliks pilnīgajā svabadības likumā nebūdamas aizmāršīgs klausītājs, bet darba darītājs, tas būs svētīgs savā darbībā.”

²„Tā runājiet un tā darait kā tādi, ko tiesās svabadības likums.”

saprastu, kas ir Dieva griba” (Rom 12:2)¹! Šī ir Vārda “ūdens pelde”, tas ir mazgāšanās trauks pie ieejas Saiešanas teltī (skat. Moz grām.). Tikai attīrīti mēs nokļūsim pārdabiskajā esībā. Citiem vārdiem runājot, vispirms mums visa mūsu uztveres spēja ir jāļauj vienveidot ar Rakstu apsolījumiem un ceļiem neatkarīgi no tā, vai tie mums ir saprotami vai nē. Tas tiešā veidā notiek tā, ka mēs *ticībā* sākam izpildīt šos “peldēt mācīšanās” vingrinājumus. Mēs neatlaidīgi turpinām to darīt pat tad, ja tas notiek pilnīgi pret mūsu dabiskajām sajūtām un spējām. Saskaņā ar **Kol 3:12²**, es sāku, piemēram, ietērpties sirsnīgā žēlsirdībā caur to, ka vispirms es ticībā savu roku un plecu sniedzu tam, pret kuru man pašam nav nekādu žēlsirdības jūtu. Tāpat es, tikai aiz ticības, sāku arī piedot, labumā reaģēt, kļūstu lēnprātīgs un tā tālāk, jo man ir teikts, ka visi Dieva tikumi dzīvo manī caur Kristu un vēlas tikt izdzīvoti manā dzīvē (**2Pēt 1:3-4³**). Bet, ja manī paceļas naids, dusmas, niknums, miesas kāre un tam līdzīgas lietas, tad es atkal pievēršu savas acis paaugstinātajam Kristum un stingri turos pie patiesības, kas saka: „**Mūs vairs nekas nesaista ar miesu, ka mums būtu jādzīvo pēc miesas**” (**Rom 8:12**).

Mūsu izdevumu labākai apstrādei es nesen saņēmu jaunu datorprogrammu, kas mani, līdzībā izsakoties, uzrunāja. Šai jaunajai programmai ir dučiem funkciju, kuru nebija

¹„Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba; to kas ir labs tīkams un pilnīgs.”

²„Tad nu tā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā.”

³„Mums jau dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai, atzīt to, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un brīnuma spēku. Ar to viņš mums ir dāvinājis dārgus un visai lielus apsolījumus, lai jūs ar tiem kļūtu dievišķās dabas dalībnieki, kas esat izbēguši no tā posta, kurš kārtību dēļ ir pasaulē.”

vecajai. Ar šo man tagad vairs nav jāveic daudzas apgrūtināšas operācijas, kā tas bija agrāk. Taču, jaunās programmas apkalpošana bija kļuvusi daudzkārt prasīgāka un it viegli varēja atņemt drosmi. Bet, tiklīdz radās problēma, es, daudz nedomājot, vispirms varēju pamatoties uz to, ka, izveidojot šo programmu, arī par šādu situāciju bija padomāts. Un tiešām, lielākoties jau ātri vien es atkal zināju: nav nevienas operācijas, kuru šī programma nevarētu ātri un viegli izpildīt, man tikai vajadzīgajā brīdī bija jānospiež pareizais taustiņš.

Tieši tāpat, tikai pilnīgākā veidā, ir ar apsolīto dzīvi brīvībā. Ja mēs ar to netiekam galā, tad iemesls nav „programmā”, bet gan mūsos. *Kristum mūsos* ir visas spējas un spēks, lai ļautu mums triumfēt pār jebkuru ļaunumu, pār jebkuru miesas kārību un grēku. Un **Ef 4:22-25**¹ Dievs apliecina garīgo realitāti, ka mans vecais cilvēks jau ir no manis atmests un es jau esmu pārvērstis par jauno cilvēku. Datorvalodā runājot: „*Jaunā programma ir pilnībā uzstādīta un darbojas*”.

Kāds man varētu būt labums no tā, ja es savu subjektīvo sajūtu dēļ neticētu Dieva Vārdam? Tādēļ es tūkstoš reižu labāk palieku *ticībā* šajās, Dieva apliecinātajās realitātēs, un nevienu mirkli neļaušu sevi no tām atraut - kad es atkal kārtējo reizi nožēlojami ieslīgšu apstākļu un šaubu viļņos! „Kad es nokrītu, es atkal ceļos kājās”, - mēs dziedam vienā no mūsu dziesmām. Ko Dievs ir apsolījis, to Viņš spēj arī izdarīt! Viņš manu pārveidošanu ir saistījis vienīgi ar ticību, tāpēc es gribu ticēt un izrādīt

¹ „Tad nu jums ar agrākās dzīves veidu jāatmet vecais cilvēks, kas, savu kārību pievilts, iet bojā un jāatjauno savā sirdsprātā un garā un jāapgērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā. Tāpēc atmetiet melus un runājiet patiesību ikviens ar savu tuvāko, jo mēs savā starpā esam locekļi”.

ticību Dievam ar augstu paceltu zizli (**2 Moz 14:16**)¹, lai parādītu, ka es ticībā sāku likt savu kāju uz ūdens un, pat ja šodien tas vēl varētu neizdoties, tad rīt tas izdosies noteikti.

Taču zini vienu: *Dievs un cilvēks vienmēr darbojas kopā! Vienmēr var nokrist no zirga no divām pusēm! Ne Dievs, ne cilvēks nedarbojas atsevišķi viens no otra.* Ja cilvēks darbojas viens (tas ir - bez ticības), tad mēs to saucam par „pašu pūlēm” vai par „miesas darbiem”. Bet ja mēs mēģinām ļaut Dievam vienam pašam izdarīt visu, tad to sauc par „sapņošanu” vai par „mistisko ticību”.

Kamēr mēs ticībā veicam savus „peldēšanas vingrinājumus”, mēs nevaram novērst to, ka daži ļaudis tāpēc nosauks mūs par „likuma kalpiem”. Nepieļaujiet līdzīgām balsīm jūs vest apjukumā.

Pirms katras gara izraisītas izmaiņas ir jānotiek ārējās uzvedības izmaiņai. Tādēļ mums ir rūpīgi jāiemācās atšķirt „ticības darbus” no „likuma darbiem”. Abi šie veidi, kā teikt, sākas „miesā”, atšķirība ir tikai tā, ka neticīgais (likumnieks) miesā arī nobeidz. Viņš savos „vingrinājumos uz sauszemes” tā arī nenonāk līdz metamorfozei, jo viņš to dara tikai pēc likuma (tas ir – bez ticības). Bet kas šos pašus „sauzemes vingrinājumus” dara kā „ticības darbus”, tas pabeigs garā, jo savas dzīvās cerības, gaidīšanas dēļ viņš tiek pārvērstš Tā miesīgajā veidolā, kuru viņš pirms tam spēja izpaust tikai ar “ārēju stāju un rīcību”.

Pirmās publikācijas datums: 1992. gada augusts

¹ „Bet tu pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru un sašķel to, lai Israēla bērni var iziet caur jūras vidū sausām kājām”.

Pārveidošanās Viņa tēlā

(2.daļa)

1. Transformācija caur atspoguļošanu

„Tad nu mēs visi, atsegtu vaigu spoguļodamies (vāc. – *atspoguļodami* tā Kunga spožumu) tā Kunga spožumā, topam (vāc. – *caur to* topam) pārvērsti viņa paša līdībā no spožuma uz spožumu. To dara tā Kunga Gars” (2 Kor 3:18).

Kā ikkatru vietu Svētajos rakstos, minēto pantu var tulkot dažādā dziļumā. Tāpēc gandrīz katrs Bībeles tulkojums (es izmantoju savā darbā kā minimums divpadsmit tulkojumus) sniedz citu dziļumu. Johannis Piscazoris (1736) tulkoja šo vietu tā: „Mēs visi *skatām* Kunga skaidrību *kā spoguļi...*”. Ernsts Dietzfelbringers (1986) pievienojās šim uzskatam, un tulkoja tā: „Bet mēs visi ... kas redzam Kunga godību *kā spoguļi...*”. Citi savukārt ieskatījās dziļāk un tulkoja līdīgi Hermanim Mengem: „Mēs visi, kas mēs... *atspoguļojam* Kunga godību...”. Ir taču ļoti liela atšķirība starp to, vai mēs Dieva godību atzīstam tikai kā spoguļi vai mēs paši atstarojam Dieva godību ar savu ārējo veidolu: vai mēs tikai skatāmies spoguļi vai arī - paši esam spoguļis! Bet lai neliktu pretī vienu dziļumu otram, mums ir jāizprot, ka mūsu garīgā dzīve attīstās tieši tāpat, ka sākumā mēs visu vēl redzam mīklaini kā spoguļi (Dieva Vārdu), taču vēlāk iegūstam arvien vairāk un vairāk Garu, un ar Svētā Gara palīdzību mācāmies skatīties tieši Garā, kamēr galu

galā mēs būsīm līdz tādai stadijai piesātināti ar Dieva skaidrību, ka Viņa godība sāks atspoguļoties no mums pašiem.

2. Transformācija caur Dieva Vārdu

Taču šajā nobriešanas procesā mums ir skaidri jāsaprot, ka atspulgs spogulī vēl nav pati īstenība, bet tikai pēc formas līdzīgs tās atspulgs. Citiem vārdiem sakot, mēs sākam ar “līdzīguma tīri pēc formas” - līmeni, bet noslēdzam ar „vienādās būtības” līmeni. Taču tikai tik tālu, cik mēs ar atsegtu seju (tas nozīmē, ar tīru sirdsapziņu, ticību un pilnu nodošanos) skatāmies Dieva sejā. Bet kā un kur sākumā skatās uz Kunga godību? Es domāju, ka šeit, kā jau bija teikts, vispirms ir runa par Svēto Rakstu ticīgu lasīšanu. Bībelē mums tiek atklāta Dieva skaidrība kā spogulī. Vai visi Svētie Raksti nerunā par Kristu un Viņa **godību (Lk 24:27¹/ Jņ 5:39²)**? Brāļi un māsas, cik bieži es dzirdu, kā Dieva bērni žēlojas par ticības izaugsmes trūkumu! Ja es tad papētu tā precīzākus iemeslus, tad man gandrīz bez izņēmumiem nākas secināt, ka šie mīļie gandrīz vai nelasa savas Bībeles! No rītiem tie mīļāk vēlreiz pagriežas gultā uz otriem sāniem, bet vakaros tie ir pārāk uzbudināti, lai vaļas brīdī uzņemtu Dieva Vārdu. Tā viņu sejas visbiežāk ir aizklātas vai nu ar laiskuma pārklāju vai ar uzmanības novēršanas pārklāju. Un ja viņi reizēm arī

¹„Un iesākdams no Mozus un no visiem praviešiem, viņš tiem izskaidroja visus Rakstus, kas par viņu rakstīti.”

²„Pētiēt Rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība; un tie ir, kas dod liecību par mani!”

atrod nedaudz laika, tad aizņemības pārklājs viņiem laupa jebkādu brīvu skatu. Cik daudzu veidu pārklāji gan pastāv! Kā gan varētu nonākt līdz ilgotajai metamorfozei, ja mēs nekādi nevaram atrast laiku Dievam un savai Bībelei?

Vienreiz es apciemoju slimnīcā ar vēzi slimu kaimiņieni. Uz plāksnītes pie ieejas viņas palātā bija rakstīts: „Bērniem ieeja aizliegta”. Kad es viņai pajautāju, kāpēc bērni nedrīkst ienākt pie viņas, viņa atbildēja: „**Mēs apstarotie, izstarojam**”. Es nekad neaizmirsīšu šo teikumu. Viņi „izstaro” tāpēc, ka viņus pastāvīgi apstaro. Tieši tāpat vajadzētu būt arī ar mums godības sakarā. Kaut gan ar pašu spēkiem mēs neesam spējīgi izmainīt savu “ādas krāsu” (dabīgās spējas), bet mēs varam neatlaidīgi sevi rādīt Dieva Vārda saules brūninošajiem stariem. Ja tu gribi tā tikt pārveidots Dieva līdzībā, tad vispirms sāc čakli lasīt savu Bībeli.

3. Pārveidošanās caur ticības identifikāciju

Nav nekā, kas būtu tik principiāli svarīgs mūsu Dievam, kā ticība. „**Bet bez ticības nevar Dievam patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka VIŅŠ ir, un ka viņš tiem, kas viņu meklē, atmaksā**” (Ebr 11:6). Līdz ar to, pārveidošanās Viņa līdzībā visdziļākais noslēpums ir tajā, ka mēs gaidām Dieva godību miesīgi MŪSOS, un nevis kā kādu saldu vēlmju sapni tālā nākotnē. Patiesa bībeliskā ticība vienmēr ir tūlītēja izpilde uzreiz un šodien. Ticība – tā ir iekšēja iepriekšēja tā realizācija, ko mēs sagaidām, iekšēja vispildnākā

pārliecība par faktiem, kurus nevar aptvert ar cilvēciskiem prātiem. Teksts no **2 Kor 3:18** atklāj mums tik neticamu garīgās realitātes dziļumu, ka tikai vienam vienīgam tulkotājam bija drosme šo godības atklāsmju virsotni atzīmēt vismaz kā lappuses malas piezīmi. Par ko es runāju? Es pamēģināšu tagad šo virsotni atklāt ar viena no maniem tulkojumiem palīdzību. Vispirms pievērs uzmanību vārdiem iekavās: „Bet mēs visi ļaujam Kunga, mums atklājošos, godību neaizklāti (dzīvi, tieši) atspoguļot mūsu ārējam veidolam (caur savu dzīvo darbošanos), mēs (taču) tiekam (esam!) līdzī pārveidoti tajā pašā attēlā no godības uz godību atbilstoši tam, kā Kungs, Gars (tieši darbojas).” Kad Raksti runā par mūsu pārveidošanos dievišķā attēlā, tad tie vienmēr pamatojas uz faktu, ka caur Kristu mēs tādi jau esam! **(Ebr 10:10+14)**¹. Viņš Pats Sevī ir pilnīgs mūžīgi. Mums turpretim, vēl ir jātiek pielāgotiem Viņa pilnībai. Bet tas notiek “dzīvi (life)”, un nevis “pa daļām”. Citiem vārdiem, Viņš mums nedemonstrē priekšā, un mēs, savā ziņā, mācāmies, atkārtojot pēc Viņa. Nē! Viņš rāda mums sevi un darbojas ar Savu Garu mūsos tā, ka mēs, tieši līdzī plūstot, varam būt tas, kas ir Viņš. Citiem vārdiem runājot, mēs mācāmies tikai to, kā arvien labāk plūst līdzī Viņa jau esošajai pilnībai. Paši no sevis mēs nekad neko tam nepiemācīsimies klāt, tam mēs esam pārāk dumji, pārāk grēcīgi un pārāk miruši: tas ir –

¹„Pēc šīs gribas mēs esam ar Jēzus Kristus miesas upuri padarīti svēti pavisam”. „Jo ar vienu upuri viņš uz visiem laikiem padarījis pilnīgus tos, kas tiek darīti svēti.”

nosodītā miesa! Bet caur ticību mēs arvien vairāk apvienojamies ar Viņa perfekto Personību mūsos. Tā kā caur ticību mēs nepārtraukti identificējamies ar to, kuru mums Svētais Gars atklāj godībā, tad mēs ar Viņu saaugam. Šajā ziņā mēs tiekam tikai līdzī izmainīti, kad mēs ticībā satveram šo godības atklāšanās virsotni: „Mēs atstarojam godību neaizsegti un tieši (dzīvi) caur mūsu miesu, jo mēs taču esam līdzī augšāmcēlušies un līdzī pārveidotie KRISTŪ un CAUR KRISTU MŪSOS.

Tādā veidā, mūsu esība neizriet no tapšanas, bet tapšana izriet no mūsu esības (Ef 2:6¹; Kol 2:12²).

“Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, UN MĒS TĀDI ARĪ ESAM.” (1 Jņ 3:1)

4. Pārveidošanās caur piemēriem

Un līdz ar to mēs redzam Dieva godību arī īpaši mūsu ticības brāļos un māsās. Un nekad neaizmirsīsim, ka tikšanās ar kādu brāli vai māsu vienmēr ir arī daļa no dzīvas tikšanās ar Kungu (Mt 25:40³;

¹„VIŅŠ IEKŠ KRISTUS JĒZUS un līdz ar viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs, lai VIŅŠ nākamajos laikmetos Kristū Jēzū MUMS PARĀDĪTU savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību.”

²„Kristībā līdz ar viņu aprakti un viņā līdzī uzmodināti, ticēdami Dieva spēkam, kas viņu uzmodinājis no miroņiem.”

³„Tad ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: - Patiesi es jums saku: ko jūs darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darījuši.”

Lk 10:16¹). Svētais Gars ar šāda veida “tiešas satikšanās”, ar garīgo dāvanu un piemēru palīdzību mūsos vēlas pārveidot daudz vairāk, nekā lielākā daļa no mums spēj iedomāties. Nekas nav manu dzīvi tā aizkustinājis un tik ātri izmainījis, kā patiesi piemēri. Mēs multiplicējamies daudz vairāk caur to, kas mēs esam, nekā caur to, ko mēs runājam. Kāds reiz ļoti precīzi ir teicis: „Ja es saku, ka man ir masalas, bet īstenībā man ir cūciņas, tad es tevi aplipināšu ar cūciņām, un nevis ar masalām”.

Gadiem ilgi mana māte centās mani piedabūt iemācīties spēlēt kādu mūzikas instrumentu, bet viss bija velti, tas man neizraisīja ne mazāko interesi. Taču pēc tam, kad kādu vakaru viņa paņēma mani līdzī uz restorānu, kur es dzirdēju kādu “super – muzikantu”, jau pēc dažiem mēnešiem es pats biju muzikants! To pašu es esmu piedzīvojis dažādās garīgās dzīves jomās. Piemēri vienmēr manī ir izraisījuši visātrākos pārmaiņu un progresā procesus. Tāpēc lūdzieties pēc šādiem piemēriem un esiet paši šādi piemēri! Mūsu pārveidošanās līdz ar to ir būtiski atkarīga no atklātas un cerību pilnas satikšanās ar Kristus Miesas locekļiem.

Tādēļ Pāvils savās vēstulēs bieži aicina atdarināt viņu pašu vai arī priekšzīmīgas draudzes (**1Kor 4:16²/11:1³**;

¹ „Kas jūs klausā, klausā mani, un kas mani nicina, tas nicina mani. Bet kas mani nicina, tas nicina to, kas mani sūtījis.”

² „Tagad es jūs pamācu: sekojiet manai priekšzīmei!”

³ Dzenieties man pakaļ tā, kā es Kristum!”

1Tes 1:6¹ /2:14²; Fil 3:17³ u. t. t.). Vienmēr, kad noraizējušies ticīgie nosoda garīgo piemēru atdarināšanu, nosodot to kā „vienkāršu cilvēkatkarību”, mums ir darīšanas ar ienaidnieka lamatām. Mīļotie, kad vien jūs kaut kur atrodat „paraugu Kristū”, atdariniet to „ticībā”, un tā jūs tiksiet pārveidoti tādā pašā veidolā, kāds ir viņš – un tas ir - Jēzus Kristus veidolā!

5. Pārveidošanās caur ciešanām

Noslēgumā ir jāpiemin vēl viens ļoti svarīgs mūsu pārveidošanās aspekts. Kāds dzejnieks šo punktu ir aprakstījis sekojošiem vārdiem: „Caur ciešanām tas Meistars iekaļ sirdī un dvēselē Savu visaktuālāko, spēcīgāko visesošāko tēlu.” Pāvils **2Kor 4:11** raksta: „**Jo, kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā**”. (lasi arī **10+16⁴ pantus**). Šis ir visticamākais, visdziļākais un vispamatīgākais pārveidošanās ceļš. Bet arī šis ceļš ir saistīts ar mūsu ticību. Kas vienmēr tikai žēlojas, kad viņš Jēzus dēļ „tiek nodots nāvē”, tas paliek tāds, kāds viņš ir, un ar viņu kļūst vēl sliktāk. Bet kurš, turpretim,

¹„Un jūs kļūvat par mūsu un Kunga Kristus sekotājiem, uzņemdami sludināto vārdu un Svētā Gara priekā panesdami daudz spaidu.”

²„Tā jūs, brāļi, esat sākuši staigāt (vāc. – atdarināt) to Dieva draudžu pēdās, kas apliecina Kristu Jēzu Jūdējā, jo jūs tāpat esat cietuši no saviem ciltsbrāļiem, kā viņi no jūdiem.”

³„Brāļi, sekojiet manai priekšzīmei, un raugaities uz tiem, kas tā dzīvo, kā mēs jums esam par paraugu.”

⁴„Mēs visur nesam Jēzus nāves zīmi savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā.”

„Tāpēc mēs nepieņemam, bet, lai gan mūsu ārīgais cilvēks sadilst, mūsu iekšējais dien’ no dienas atjaunojas.”

kārdināšanas spiediena apstākļos, pilns ticības, cerībā
raugās uz augšu, tas ātri tiks atbrīvots no savas „oglekļa
dabas” un tiks pārveidots par visdārgāko „dimantu”.

Tāda godība lai kļūst katram par daļu!

Pirmās publikācijas datums: 1992. gada augusts

Ticības pateicība

„Pateicieties vienmēr un par visu Dievam Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā” (Ef 5:20).

„Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums” (1 Tes 5:18).

„Kas upurē pateicību, tas tur mani godā, un tas ir tas ceļš, ka Es tam rādīšu Dieva pestīšanu” (Ps 50:23).

Tātad, saskaņā ar Ps 50:23 ticības pateicībai ir ceļa bruģēšanas funkcija. Kā kristieši, mēs visi atrodamies uz viena „ceļa”, uz ceļa uz Dieva tuvumu un klātbūtni. Mēs neesam vienkārši ticības atziņas sargātāji, mēs soli pa solim ieejam “augstākās” svētnīcas realitātē. Tas svētums, svētnīca ir ceļš (**Ebr 10: 19-20¹**). Bet dabiskajā kārtībā šis ceļš ir nosprostots, aizaudzis, ielenkts un aizņemts. Tieši pie mums, Jaunās Derības baznīcas ticīgajiem, ir jāpildās visam tam, kas ēnu veidā notika ar Vecās Derības tautu. Un, skatoties uz viņu ceļu, ir teikts: **„Tur nebija nevienas pilsētas, kas ar labu būtu padevusies Israēlam, ... , visas viņš ieņēma ar kauju” (Joz 11:19).** Citiem vārdiem - *viņiem* ēnu attēlojuma nozīmē nebija neviena gatava, brīva un bez pūlēm ejama ceļa uz Apsolīto zemi. Un tā arī *mums* atklātajā realitātē nevar būt tāda ceļa! Viņiem šis ceļš vispirms bija jāiekaro, jāizbūvē un jāiekārto. Ko tas tagad nozīmē

¹ „Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ, ko viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu, caur priekškaru, tas ir - viņa miesu.”

mums, kas dzīvojam „piepildīšanās laikā”?
(1Kor 10:6+11¹).

„Kas upurē pateicību, tas *izbūvē celu*”, mēs lasām. Pateicība – tas ir arī mūsu ceļš, kas saskaņā ar apsolījumu, ved uz pilnīgu labklājību. Šai pilnībai ir jāklūst par mūsu daļu! DIEVS ļoti ilgojas dāvināt mums Savu *pilnīgo* labklājību, un ne tikai grēku piedošanu! Bet ne visi ir spējīgi atpazīt šo iepriekš iedoto ceļu, kas ved uz šo pilnību.

Kaut arī Dievs ir labs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem (**Luk 6: 35**)², bet beigās Viņš varēs atvest pie mērķa tikai pateicīgos. Dieva labvēlība dus uz tiem, kas no sirds pateicas Viņam par visu to labo, ko Viņš dāvā cilvēkiem, bet īpaši Viņa sirds pārplūst tieksmē uz tiem, kuri Viņam turklāt vēl pateicas no sirds arī par grūto un neērto. Tas ir patiesais „pateicības upuris”. Šo pateicības aspektu mēs gribam nedaudz apgaismot.

Par to, ka mums ir jāpateicas par labo, svēto lokā nav pat jāpiemin, jo tas patiesi nav nekas īpašs, to dara pat pasaule. Mūsu pateicība daudz drīzāk tiek sagaidīta par VISU un mūsu pateikšanās JEBKURĀ LAIKĀ un PAR VISU, jo tā ir skaidra Dieva griba mums! (**1 Tes 5:18; Ef 5:20**). Tomēr, šo nepārtraukto pateicību mēs

¹„Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi (vāc. – paraugu), lai mēs neiekārojam ļaunu, kā tie darījuši.”

²„Bet vēl vairāk: mīliet savus ienaidniekus un darait labu, aizdodiet, atmaksu negaidīdami, un tad jūsu alga būs liela, un jūs būsīsit Visuaugstākā bērni; jo viņš ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem.”

nedrīkstam monotoni atkārtot kā „dievbijīgu mantru” vai „maģiskus buramvārdus” Jēzus Vārdā. Dievs visā meklē mūsu ticību, tas ir, mūsu dzīvās un nepastarpinātās attiecības ar Viņu. Patiesā pateicība ir mūsu dzīvās paļāvības izrādīšana Dievam. Tajā ir visu cilvēcisko pretrunu noslēgums. Tajā ir beznosacījuma un svēts „Jā” uz visiem Dieva ceļiem, un „Āmen” pilnā ticībā uz Viņa nekļūdīgo gudrību un mīlestībā pilnajiem norādījumiem.

Šajos laikos daudzi jautā par Dieva gribu. Jo gribas augt ticībā un darīt Dieva darbus. Bet kāda patiesībā konkrēti un dziļi ir Dieva griba? Tā daži, aiz tīrām rūpēm par *dziļāko* Dieva gribu, aizmirst izpildīt to, kas atrodas tieši acu priekšā, *un tas ir – pateicību visā un par visu*. Vai mums patiesi ir tik svarīgi izpildīt Viņa gribu, kā mēs to atkal un atkal apgalvojam, ja mēs nepildām pat vistuvāk esošo? Kristietība alkst pēc vairāk gaismas, pēc jaunas Gara izliešanas, atklāsmēm un pēc Svētā Gara tālākas vadīšanas. Un kurš gan labprāt negribētu atrasties Dieva gribas centrā un tiešā Gara vadībā, un sadarboties ar Dievu roku rokā?

Bet šis „visaugstākais mērķis” tomēr izskatās neaizsniedzams, jo par daudz ir traucējumu un dažādu nepatīkšanu. Pastāvīgi stāvoklis izskatās nelabvēlīgs un destruktīvs. Un nezinot, ko mēs darām, mēs novērtējam mūsu pastāvīgos pienākumus, daudzās pretestības un ikdienišķās mokas kā *nepārvaramus* šķēršļus mūsu ceļā uz pāri plūstošajām Apsolītās zemes attiecībām ar Dievu. Viss novērš mūsu uzmanību, viss liek šķēršļus netraucētiem sakariem un augšanai “uz augšu”. Ceļš

aizšķērsots! Ja tie nav ģimenes apstākļi vai šķērssitieni darbā, tad tie ir vismaz baznīcas, dvēseliskās vai miesīgās vajadzības vai mokas, kas mūs paralizē un bloķē. Un tiklīdz tu nonāc klusumā kādā sanāksmē vai līdzīgā laimīgā stundā, lai atkal ieelpotu mazliet debesu gaisa, tad pēc tam viss nepatīkamais uzgāžas jo stiprāk virsū. Kā tādos viļņojošos apstākļos jēlkad pavirzīties uz priekšu, kā jēlkad aptvert, ko skaidri un tieši Dievs grib no tevis; un kur ceļš ved tālāk, vai pat jau nākamais solis?

Tā daudzu Dieva bērnu dzīve ir līdzīga kuģa katastrofā cietušajiem, kuri bezpalīdzīgi peld uz savām atlūzām un gaida labākus laikus un palīdzību no malas, bez kuras viņu eksistence nevar turpināties. Viņu garīgā dzīve ir it kā nolemta sastingumam līdz tam laikam, kamēr neizmainīsies apgrūtināšie apstākļi. Nomākti, viņi gaida to dienu, kad veselības stāvoklis atkal uzlabosies. Viņi nepacietīgi gaida uz nepieciešamajām radikālajām izmaiņām darba dzīvē. Norūpējušies viņi gaida finansiālo, politisko vai starp cilvēkiem esošo problēmu atrisinājumu. Kurnot viņi gaida labvēlīgākus apstākļus baznīcā; neapmierināti viņi gaida labākus priekšniekus, spējīgākus līdzstrādniekus, ierūtīgākus līdzcilvēkus; citiem vārdiem – vienmēr vispirms vēlas redzēt atrisinājumu..., bet pēc tam, varbūt .. Bet mēs tomēr caur mūsu ticības stiprināšanu gribam izmainīt mūsu apstākļus, un nevis caur apstākļu izmaiņšanu stiprināt ticību!

Taču viņi tikai gaida, un gaida un gaida! Bet, tik patiesi, cik Dievs ir dzīvs: ja mēs, beidzot neizbeigsim šo pastāvīgo „labāka laika” un „labvēlīgāku apstākļu” gaidīšanu, tad galu galā mēs pilnīgi atkritīsim no ticības un nonāksim totālā pazušanā! Kad beidzot mēs sirdīs sapratīsim, ka tieši visas šīs daudzskaitlīgās mokas un šķietamie ikdienas traucēkļi arī ir tā pati Dieva stratēģija mūsu dzīvei?

Kur gan citur, kā tieši vētras viducī, Viņam vajadzētu mums mācīt, kā apstādināt vētru? Kur gan citur, ja ne tuksnesī mums parādīt, kā iegūt ūdeni no klints, un kur gan citur, ja ne starp izsalkušajiem parādīt – kā pavairot maizi un zivis? Bet mēs vienmēr aiz katra nepatīkama apstākļa uzreiz saskatām Dieva plāna traucējumu, mūsu izaugsmes ceļa šķēršļus, un tādejādi, nomākti, un bieži pat kurnot, mēs gaidām labākus laikus.

Tādēļ, ka Israēls tuksnesī pastāvīgi tikai gaidīja „labākus laikus” tā vietā, lai pateiktos Dievam arī par visu “traucējošo”, jo tas daudzās nepatīkšanas neatpazīna kā Dieva konkrēto gribu sev, tas pats sevi diskvalificēja ieejai Apsolītajā zemē! Tāpat arī mēs tagad, caur *nepārtrauktu* pateicību „visā” un „par visu”, varam sev izlauzt jaunu ceļu, pa kuru mēs ieiesim pilnīgumā un Dieva klātbūtnē. Tikai caur ticību mēs tiksim pilnveidoti. Pateicība – tā ir viskonkrētākā dzīvās ticības izpaušanas forma.

Tas, kurš pateicas katrā nepatīkamā situācijā un visos nepatīkamos apstākļos, tas ar to pašu ļauj efektīvi

izpausties dievišķajam „un tomēr”. Citiem vārdiem, ar to viņš saka: „Kaut arī mani ir skārusi šī nepatīkamā situācija, es tomēr ticu Dieva pilnīgajai vadībai arī tajā, un tāpēc pateicos Viņam par to, ka Viņš arī šo situāciju ir radījis manai labākai tālākai sttīstībai”.

Tāpēc ticības pateicība ir arī patiesas nodošanās un mīlestības uz Dievu izpausme. Pateikšanās ir mūsu garīguma un mīlestības attiecību ar Dievu barometrs! Mēs nemīlam un neticam ne par punktiņu vairāk par to, kā mēs Viņam pateicamies nepatīkamās situācijās! Un nevar būt praktiskāka pierādījuma mūsu *gatavībai darīt Dieva gribu*, kā pateikšanās. Tātad, Dieva skaidrā griba ir ne tikai mūsu pateicība par labo, bet gan - mūsu pateicība *visā, par visu un jebkurā laikā*. Tas ir tā tāpēc, ka Viņš ir visā, un Viņš grib visu, patiešām visu, vadīt savam un mūsu labumam **(Rom 8:28)**¹.

Tas, kurš visā ir izcīnījies līdz dzīvai pateicībā, tas sev ir izcīnījis nerobežotas brīvības sfēru. Viņu var piemeklēt jebkas, tas viss tikai vēl vairāk atvērs viņa ticības acis uz Dieva neaptveramo cēlumu, vis-klātesmi un Viņa visvarenību. Viņš izspiežas līdz pilnīgam ticības mieram, jo viņam vairs neeksistē nekas, kas nevairotu viņa Dieva atziņu. Katra dzīves situācija viņu ved tikai dziļāk pilnīgā Dieva ticības un visvarenības apziņā. Visā un aiz visa viņš saskata suverēnu valdīšanu, lielisku sava Kunga plānu. Tāpēc, pamatojoties uz ticīgu pateicību „par visu”,

¹ „Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu.”

mēs varam sasniegt arī zināšanas par Dieva dziļāko gribu, jo pastāvīga pateicība ir tā neapstrīdams priekšnosacījums. Bet, kamēr pastāv kaut vai *viena* lieta, par kuru mēs, jau iepriekš pateicoties, nedodam godu Dievam, ir traucētas mūsu spējas uztvert dziļākās Dieva gribas vēstis. Pateicība visā ir vienīgais pamats, vienīgais ceļš, uz kura mūsu uzjundītā dvēsele var rast mieru, un tiek apklusināts iekšējais balsu sajaukums.

Nav jēgas meklēt *daudz dziļāko* Dieva gribu, kamēr mēs neesam gatavi izpildīt Dieva pamat-gribu, un tas ir: „Par visu esiet pateicīgi! **Jo TĀDA ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums**” (1 Tes 5:18). Tikai pastāvīgā ticīgā pateicības pozīcijā mūsu „sirds antena” bez traucējumiem ir noskaņota uztverei. Tas, kurš vienkārši paliek pasīvs un nepateicas par nepatīkamajām situācijām, traucē jebkurus dziļākus „radiosakarus” ar Dievu. *Nepateikties* – tā jau ir nepateicība! Jebkura nepateicība ir „traucējumu raidītājs”!

Mūsu sirdis ir gatavas uztvert tikai uz pilnīgas pieticības pamata. Tikko mēs vēlamies kaut ko no sevis pašiem, kaut arī tā būtu vai cik dievbijīga vēlme – jau uztvere tiek traucēta. Bet pateicība visā ir vienīgā ticamā patiesās pieticības un atturības izpausmes forma. Tas, kurš šajā trenējas, tas vienmēr pilnīgi reāli ir apmierināts ar to, kas viņam ir, un tāpēc pastāvīgi saņem visus nepieciešamos pielikumus no paša Dieva (Ebr 13:5-6)¹.

¹ „Jūsu dzīvībai nav mantkārības (vāc. – naudas mīlestības)! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, (turpinājums nākamajā lappusē)

Pateicības mērķis, blakus Dieva pieredzēšanai, ir arī Dievišķās pilnības caurlaušanās mūsu dzīvē. Līdz ar to, mums Dievs ir jāiepazīst arvien dziļāk jebkurā situācijā, bet arī Dievam pašam sevi arvien vairāk ir jāizpauž un jāpagodina mūsu miesā un dzīvē. Mērķis ir neierobežota Gara brīvība jebkurā dzīves situācijā. Dievs taču ir pašpietiekams! Viņam nevienā situācijā vispirms nav vajadzīgi labāki priekšnoteikumi, lai varētu darboties. Viņš tiek galā ar vismazāko no kādas tautas, un saka tam kā kādam Gideonam: „**Ej ar šo savu spēku – Es būšu ar tevi**” (Soģu 6:14-16).

Kas par brīnišķīgu brīvību, ja mēs jebkurā dzīves situācijā varam būt apmierināti ar to, kas mums ir, un ja mums vienmēr nav vispirms jāgaida kaut kādi “labāki laiki”? Un kāda nepārtraukta ticības attīstība, ja mūs jebkuras bēdas, pateicoties ticības pateicībai, tikai vēl vairāk iedzen Dieva godībā un ļauj mums Viņu redzēt un piedzīvot! Cik ātri Dievs varētu savu tautu ievest tādos pašos un vēl lielākos darbos - kādus Viņš jau varēja darīt caur savu Dēlu (**Jņ 14:10-12**)¹.

jo viņš pats ir sacījis: es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu. Tā ka mēs droši varam sacīt: tas Kungs ir mans palīgs, es nebīšos! Ko cilvēks man darīs?”

¹„Vai tu netici, ka es esmu Tēvā, un Tēvs ir manī? Vārdus ko es jums saku, es nerunāju no sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir mani, dara savus darbus. Ticiet man, ka es esmu Tēvā, un Tēvs ir manī, bet ja ne, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet! Patiesi, patiesi es jums saku, kas man tic, tas arī tos darbus darīs, ko es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva.”

Lai Kungs caur mūsu ticību paveic savas dziļākos darbus!

Pateicība ir mūsu ticības vispatiesākā izpausme, ja tikai mēs nerunājam tukšus vārdus. Pastāv arī sapuvusī un mirusī „slavēšanas un pateicības” forma. Tā mūsu dienās izplatās acīm redzami. Atkal un atkal mēs to dzirdam pat no garīgi slimiem cilvēkiem! Par tāda veida “mutes pateicību” mēs šeit nerunājam.

Tāpat mēs nerunājam par tādu pateicības veidu, kas vis meklē tikai sevi pašu, un kuras acīs ir tikai paša labklājība. Mūsu pateicība un slavēšana ir domāta tikai Kungam un Viņa visaptveroši valdošajai majestātei un godībai. *Viņa dēļ* mēs esam pateicīgi, bet ne tikai tādēļ, lai pateicības dēļ mums ietu labāk”. Pateicība nedrīkst kļūt par pašlabuma sasniegšanas līdzekli.

Mēs pateicamies tāpēc, ka ticībā mēs cieši turamies pie Dieva uzticības un vēlamies, lai Viņš augtu mūsos un caur mums. Viņš viens pats ir mūsu pateicības avots un mērķis, un nevis mēs paši, jo citādi viss atkal grozītos tikai ap mums. Bet Viņš ir visas esības un visas dzīvības centrs un jēga! Pateicība ir krustā sistas personīgās dzīves izpausme. Tikai tas vienmēr un par visu var pateikties, kas vairs nedzīvo sev (burtiski: nedzīvina sevi), un kuram vairs nav nekādu personīgo priekšstatu par to, kā Dievam ir jāsvēta un jādarbojas.

Pastāvīga pateicība ir patiesas beznosacījumu dzīves izpausme, padošanās Dievam un Viņa godināšana. Un ir pilnīgi vienalga, cik neapbrēķināma, neloģiska un pretēja

cilvēciskajai domāšanai kāda darbība varētu izskatīties: pateicība, kas neuzstāda nekādus noteikumus, ir vislieliskākā Dieva griba mums. **Rom 8:28** atklāj visas pateicības sakni. Tur mums ir apsolīts: **“tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu.”** Ja mēs šo apsolījumu gribētu sasniegt pilnā apmērā, tad ir svarīgi, lai mēs vienmēr atteiktos no vēlmes *atpazīt, saprast* vai kaut kā *ierindot* Dieva darbības. Tik bieži mēs esam dzirdējuši, ka cilvēki, pamatojoties uz **Rom 8:28**, saka: “Bet arī tam, galu galā, tad vajadzētu nākt mums par labu”... vai citi: “kam labam tad noderētu tāda pieredze?” Ja Raksti saka: **“Dievu mīlošam visas lietas nāk par labu”**, tad tie negrib mūsu skatus vērst uz laicīgi uztveramo vai uz mums aprēķināmām lietām. Ar vārdu “par labu” daudz drīzāk ir domāta mūsu kopīgā pilnveidošanās. Patiesi “vislabākajam” ir jāpaliek noglabātam tikai un vienīgi mūžībā: to ar mūsu mazo, cilvēcisko saprātu nekad ne var, ne vajag un ne drīkst aptvert vai novērtēt.

Kad Bībele runā par “*labāko*”, tad tā vienmēr runā par to, kas, ņemot vērā Dieva kopējo lēmumu, ir vislabākais. *Viņa* mūžīgie pilnveidošanas mērķi, kuros mēs, pats par sevi saprotams, esam ieslēgti, stāv interešu viduspunktā, un nevis mēs.

Bet tas, ka nereti arī ikdienas uztveramās lietas tiek vadītas “mums par labu”, taču nav nekas cits, ka mazs mājiens “no augšas”, ēnu “avanss”, kam ir jāliecina par patiesajiem labumiem. Cik aplaupīti mēs, Dieva bērni, esam, kad mēs gribam atpazīt no *mums* uztveramām vai

izmērāmām lietām, vai mēs it kā vēl “esam skrējienā”, tas ir, vai Dievam uz mums ir labs prāts vai nav.

Protams, ir ļoti skaisti, ja kādam, piemēram, negaidīti tiek uzteikts dzīvoklis, kas ir kļuvis mīļš, un pēc diviem mēnešiem pateicīgi varēja atklāt, ka tā vietā Dievs ir devis vēl daudz skaistāku, lielāku un labākā ģeogrāfiskā stāvoklī atrodošos. Taču tādas optimālas vadības Dievu mīlošajiem nebūt nav Bībeliski saistošas! Tādas cerības būtu drīzāk tieši bīstamas un maldos vedošas attiecībā uz mūsu pateicību izsakošo ticību. Mūsu pateicībai (ticībai) nevajadzētu izbeigties tieši tur, kur notiek tieši otrādi, un kur uz visu dzīvi nav izredžu uz kādu “labāku dzīvokli”.

Kur tad tagad atrastos visi tie, kas savas ticības dēļ ir pazaudējuši visu un ir iegājuši vēsturē kā mocekļi? *Tādēļ patiesā pateicība ir un paliek vistīrākais ticības un pašārvības uz Dievu izplūdums, un proti – pilnīgi atdalīts no jebkādas redzamības.* Tikai reiz Debesīs mēs redzēsim, kādēļ tas bija tas “labākais”, ka vienam vajadzēja pārcelties no savas luksu villas uz māla būdu, bet otram – no savas māla būdas uz lapu būdu; kādēļ vienam bija jādzīvo ar dzīves partneri, bet otram – vienam pašam; kādēļ vienam bija jāiet caur dzīvi ar labu veselību, bet citam – ar sliktu utt. Mūsu pateicībai vienmēr ir jābūt arī beznosacījuma padošanās izpausmei: dzīvei, kas vairs neko cilvēciski nerēķina un neuzstāda vairs šaubu pilnus jautājumus.

Kas tā – pilnīgi atdalīties no jebkādas redzamības un no dievbijīgas loģikas, visu laiku par visu pateicas Dievam,

tas dzīvo, vispraktiskākajā veidā staigājot Garā un patiesībā, cik vien tas ir iespējams. Viņš iemācās arvien vairāk un vairāk dzīvot tikai pēc Dieva mūžīgajiem solījumiem un atpazīt tikai Dievu visā un katrā.

Bet tādēļ viņš vēl visu slikto nenosauc vienkārši par labo. Viņš labi atpazīst, kas viņam tuvojas un nekad neapgriež gaismu par tumsu vai tumsu par gaismu. Saldaiss viņam paliek salds un rūgtais – rūgts. Ar savu pateikšnos viņš nav kļuvis par dumīķi, resp., par pārspīlēti reliģiozu. Viņš tikai mūžīgajā patiesībā ir nonācis mierā, kur tiklab ļaunais, kā arī labais atrodas nepārtrauktā Dieva virskundzībā un varā (**Rdz 3:37-38¹; Māc 7:14²; 2 Sam 16:10³; Am 3:6⁴**).

Nekādā citādā veidā mēs Dievam nevaram biežāk parādīt godu, nekādā tiešākā veidā mēs nevaram saņemt Viņa svaidījumu un nekādā ātrākā veidā mēs nevaram tikt pārvērsti Viņa līdzībā un pilnveidoti, kā vienīgi caur “ticošu pateikšanos” **visā un jebkurā laikā**. Un nepastāvmums kāds vēl praktiskāks, derīgāks un svētošāks

¹(Vāc. – Kas ir tas, kas runāja, un tas notika, - un Kungs nav to pavēlējis?) „Vai tad var kāds sacīt, ka tas notiktu bez tā Kunga pavēles, un ka ļaunais un labais nenāktu no Visuvarenā mutes?”

²„Baudi labumu labā dienā, bet arī ļaunu dienu ņem par labu, jo Dievs dara ir šo, ir to, - tāpēc, ka cilvēkam nebūs zināt, kas būs pēc viņa nāves.”

³„Bet ķēniņš atbildēja: “Kāda daļa man ar jums, Cerujas dēli? Ļaujiet taču viņam lādēties! Laikam jau gan viņš lād tādēļ, ka tas KUNGS būs viņam sacījis: lādi Dāvidu! Kā gan tad drīkst jautāt: kādēļ tu tā dari?”

⁴„Ja pilsētā pūš tauri, vai tad ļaudis lai nesabītos? Vai var gadīties pilsētā kāda nelaime, kam KUNGS nebūtu licis notikt?”

pamatvingrinājums kā šis, lai nokļūtu reāla “staigāšanā Garā”. Tādēļ šāda pateikšanās ir arī patiesa nomoda izpausme. Bēdu un nepatikšanu ir tik daudz, ka mēs gandrīz noteikti, ik stundu varam atrast iemeslu “ticībā pateikties”. Šādā “pateikšanās par visu” ceļā mēs, galu galā, tiešāk par jebkuru citu ceļu nonākam līdz skaidrai garu un garīgo norišu atšķiršanai.

Kas vingrinās pastāvīgi pateikties, tam drīz vairs nevajadzēs jautāt, vai viņa lieta ir “no Gara” vai “no miesas” un, vai nopiestā atmosfēra ceļas no paša sirds vai no “cita avota” u.c. Tad viņu Dieva Gars vadīs dziļāk, līdz pat visdziļākajiem Dieva lēmumiem un, vairāk kā visus citus “nepateicīgos biedrus” ap viņu, pildīs ar Gara spēku, pastāvīgumu un gudrību. Arvien pieaugoši viņš pārplūdīs neizteicamā pateicībā un pielūgsmē par visu labo, ko Dievs pastāvīgi izrāda viņam un cilvēcei, kamēr beidzot viņš, arī pieaugoši, aiz visa - vai tas būtu labais vai smagais – atpazīs vairs tikai “LABO”, un tā, pilnīgi Viņa caurspiests, būs atdzīvināts un caurstrāvots!

Konfliktu risināšanas principi

“Atmet dusmas un neļaujies bardzībai, neiekarsti niknumā, jo no tā ceļas tikai ļaunums!” (Ps 37:8)

Reizēm mati ceļas stāvus, kad tu redzi, kā Dieva bērni rīkojas savos konfliktos. Pat pieredzējuši ticīgie arvien biežāk nokļūst fāzēs, kurās viņos nevar atklāt nekādu ieskatu. Mēs patiesībā dzīvojam konfliktu laikmetā. Bet, ja mēs, Dieva bērni vairs nesaprotam, kā efektīvi rīkoties konfliktsituācijās, kas tad lai šai sabrūkošajai pasaulei vēl varētu nest padomu un palīdzību?

Kā tu rīkojies ar saviem konfliktiem? Vai tu tiec ar tiem galā, vai arī grīļojies no viena bankrota uz otru? Vai tu esi glābējs-peldētājs vai sliks šošais? Lai Kungs tevi svētī caur sekojošajiem septiņiem padomiem! Tie ir vienkārši, un tomēr neizbēgami principi. Kas tos neievēro, tas pievienos sev nevajadzīgas sāpes. Risinot vienu vai vairākus konfliktus, kā pirmais ir jāievēro:

1.Nesatraucies!

Ko tas līdz, ja es uz ātrgaitas šosejas esmu pabraucis garām nobrauktuvei, un tad dusmojos līdz “zili-lillā”? Ko līdz mans iekšējais sakaitinājums, ja skaistais kauss jau guļ lauskās uz grīdas? Vai manas dusmas jebkad spēs kādu negatīvu lietu pārvērst pozitīvā? Cik dumji mēs tomēr esam!

Nevienā vienīgā gadījumā mūsu dusmas nav radījušas neko citu, kā vienīgi vēl papildus sarūgtinājumu, un

tomēr mēs atkal un atkal sacelāties pret realitāti. Iekšēja sacelšanās tikai padziļina mūsu konfliktus. Sacelšanās pret nenovēršamo liek pat visvienkāršākajiem konfliktiem samilt līdz nepanesamām nastām. Tādēļ vienmēr pirmais ir: **“Atmet dusmas un neuzvelcies! Neiekarsti niknumā! No tā ceļas TIKAI ļaunums!” (Ps.37:8)** Uz sacelšanās jeb sadusmošanās pamata nekad nevar izaugt garīgs un apmierinošs atrisinājums.

2. Stājies pretī problēmai!

Mums tā situācija ir jāpieņem un jāsaka: “Es tagad varonīgi nodošos šai problēmai”. Šajā otrajā principā runa vēl ir tikai par mūsu gatavību, un nevis par problēmas pārvarēšanu. Tādēļ kā pirmo saki: “ES GRIBU”, un nevis “ES VARU”. Viens no pamatiemesliem, kādēļ daudzi psihiski slimie cilvēki neatrod nekādu palīdzību, ir tas, ka viņi neatlaidīgi pūlas izvairīties no konfliktiem. Viņi vienkārši negrib samierināties ar to, ka dzīve ir “cieta”. Dienišķajiem izaicinājumiem viņi nesaka “JĀ”, un tādējādi tie nonāk pastāvīgi pieaugošā deficītā. Kas vienmēr kādai situācijai “JĀ” pasaka tikai tad, kad jūtas spējīgs to arī atrisināt, tas būs mūžīgais neveiksminieks un zaudētājs. Uzvara pār kādu konfliktu nav vispirms atkarīga no mūsu spējām to atrisināt, bet daudz vairāk no mūsu “pamatstājas”, ar kādu mēs to uzņemam. Mums ir jāturas palāvības pamatstājā: palāvībā uz DIEVU! Caur to, ka apzināti Jēzus vārdā pieņem kādu situāciju, nodod sevi “tās rīcībā”, daudzi konflikti atrisinās jau uzreiz, jau iepriekš.

Bet tur, kur ir smagi konflikti, ševišķi svarīgs ir nākamais, trešais princips:

3. Nododies Kungam!

Bez ticības neatrisinās neviena problēma. **“Visas jūsu rūpes metiet uz Viņu, jo Viņš rūpējas par jums” (1 Pēt 5:7).** Mest rūpes uz Viņu tomēr nenožīmē tās vāļāt Dieva priekšā. Cik bieži mēs diskutējam par problēmu kalniem. Viņa priekšā, un, to darot, jau tiekam neticības aprīti. *Aizmest prom* - ir teicis Dievs, nevis diskutēt! Grieķu valodā tas pat pavisam precīzi nozīmē: **“Esiet savas rūpes jau aizmetuši uz Viņu!”** Pēteris ar to mums atgādina to stundu Golgātā, kur mūsu Kungs visas nastas noņēma no mūsu pleciem un tās visas uzmeta sev! Ja mēs šo faktu aizmirstam, tad mums pat šai “nastu novelšanai” ir jāķļūst par nastu, jo tā mums šķitīs par smagu. Bet Dievs meklē tikai mūsu ticību, un nevis mūsu pūles. Mums taču ir jāpiepilda ticības bākas un jāganās Viņa apsolījumos. Mums nav ne jāsajūt, ne jāsaprot, mums ir tikai jātic, ka **“Viņa roka noteikti nav par īsu, lai nevarētu palīdzēt!” (Jes 59:1).**

Patiesi, kas nododas Dievam un paļāvīgi ir lūdzis gudrību, tas Viņa apsolījumu dēļ var ticībā viegli un priecīgi stāties pretī konfliktiem, jo viņam tiks dota gudrība **(Jēk 1:5)**¹. Aleluja!

¹„Bet ja kādam no jums trūkst gudrības, tad tas lai lūdz to Dievam, jo Viņš visiem dod labprāt un neko nepārmet, un tā viņam tiks iedota.”

Mēs pārāk bieži aizmirstam, ka esam Dieva orgāni: Kristus augšām cēlusies miesa. Atkal un atkal mēs uzvedamies tā, it kā mēs būtu visbezpālīdzīgākās un visneapdāvinātākās būtnes. Par mums ir teikts, ka mēs esam šajā pasaulē kā Viņš (Jēzus). Un, kad mēs tādēļ nododamies Kungam, tad mēs nenododamies vispirms tam Kungam augšā debesīs, bet gan mūsos dzīvojošajam Kristum. Vai mēs vēl apzināmies, ka caur Viņu mums katrā laikā ir pieeja visām Dieva spējām un spēkiem – un proti, tie mīt mūsos pašos, un nevis kaut kur tālu debesīs?

Tādēļ nodoties Kungam nozīmē – katrā jaunā konflikta situācijā savu uzmanību vienkārši vērst uz problēmu un, pilnīgi pārliecinātiem, gaidīt, ka mūsos mītošais Kristus nepastarpināti caur mums sāks rīkoties. Tik bieži, cik mēs kustamies un uzvedamies kā Dieva orgāni, varas un spēki mūsos, caur mums un priekš mums izlauž brīvu ceļu. Tik vienkārši tas funkcionē!

4. Viss Viņa kārtībā!

Un nu ir jāķeras klāt! Šeit ne reti notiek rupjas kļūdas, sevišķi tiem, kuriem ir veseli konfliktu kalni. Tādēļ tagad bez plāna nemeties iekšā savā birojā, šajā aizlaistajā posta vietā, lai sasmakušajā gaisā raknātos pa haosa kalniem. Nesāc arī ar “aizjūras” problēmu vai ar kaimiņu ciema konfliktiem. Vispirms nāk vistuvākais! Dievs ir kārtības Dievs. Ja ap tevi valda ārējs haoss, tad vispirms uzkop savu biroju, vai vēl labāk – visu savu dzīvokli. Un vispirms – ielaid iekšā svaigu gaisu. Savu konflikta

risināšanu iesāc ar vistuvāko punktu. Ārēja kārtība dod drosmi iet tālāk. Reizēm ir jāsāk pat pašam ar sevi, piemēram, ar atsvaidzinošu dušu, ar matu apgriešanu vai ar svaigu apģērbu.

Pamatprincips ir tāds: vienmēr sāc ar tev iespējamo, pirms tu pārej pie tev neiespējamā. Un vispirms sāc ar rupjajiem gabaliem, pēc tam nokārtosi detaļas. Piemēram, vispirms atdod atpakaļ nozagto tepiķi, un tad arī atnesīsi atpakaļ lēto lodīšu pildspalvu. Vispirms sakārto attiecības ģimenē, un tad tikai darbā. Vispirms izlīgsti ar kaimiņu, un tikai pēc tam ar kādu tālāk stāvošo.

Ja līdz šim konflikts joprojām paliek neatrisināts...

5. Izvērtē konfliktu no Bībeles skatu punkta!

Izmantojot Bībeli, jautā: “Vai patiesībā ir jāizmaina apstākļi vai es pats?”

Neskaitāmi konflikti atrisinās tikai caur to nēsāšanu. Nelūdz, lai tavs negatīvais brālis aizietu prom; viņš stāv savā vietā arī tevis dēļ. Caur “smagiem” cilvēkiem Dievs vienmēr grib mūsos panākt kaut ko vērtīgu. Un arī draudzes problēmas nekritizē uzreiz!

Ieklausies uzmanīgi... Vai tas nevarētu būt arī aicinājums tev uz saistošu sastrādāšanos – varbūt uz apslēptu lūgšanu, uz kādu personīgu upuri? Vai pajautā par nesasnegtajiem mērķiem – vai tiem patiešām ir jātiek sasniegtiem, vai varbūt Dieva priekšā tie ir pat bezjēdzīgi un ir radušies tikai no cilvēciskajiem ideāliem?

Mūsu personīgie mērķi mierīgi drīkst “iekrist ūdenī”. Svarīgi ir tikai: ”Tava griba lai notiek!” Nekādā situācijā

mēs nedrīkstam vispirms izvēlēties labākus apstākļus, piemēram, lai vispirms šis vai tas cilvēks, šis vai tas neērtais stāvoklis tiktu aizvākti prom. Ir pilnīgi vienalga, kas tas ir - par kādiem šķērssitieniem, pretestībām, sakaitināšanu vai tamlīdzīgi, būtu runa: tas, kas ir mūsos, ir stiprāks nekā tas, kas ir pasaulē! Un bez tam: **“Mēs neko neesam parādā miesai, lai vēl dzīvotu pēc miesas!” (Rom 8:12).**

6. Liec vienu soli pēc otra!

Te vēl viens praktiskas “tips”: izveido “konfliktu sarakstu” un pasvītrot prioritātes! Tad viss kļūs pārskatāms un tu būsi pasargāts no aizmiršanas, un būs atvieglota tā saistoša izpildīšana. Nekad neķeries klāt pārāk lielumam daudzumam, lai vai cik motivēts tu būtu! Ar vienu reizi tu vienmēr varēsi sagremot tikai tik daudz, cik tavā mutē ir vietas. Un arī nesteidzies pārlieku, jo **“Kas pārāk steidzas, tas tikai kaitē sev” (Sak 21:5).** Kas eiropeiskā nepacietībā metas uz to, tas, neskatoties uz labo apņemšanos, drīz iekritīs jaunos konfliktos. Labāk maz, bet pareizi, nekā šķietami daudz, un galā – nekā.

7. Šos principus izveido par savu dzīvesveidu!

Paliec saistoši pie tiem, arī tad, kad iestāsies sajūtam atvieglojums. Konfliktu atrisināšanai ir jākļūst par dzīvesveidu, nevis tikai par līdzekli, kā piedzīvot punktuālus sajūtu pacēlumus. Kamēr konfliktu konstellācijas pastāvīgi mainās, to atrisināšanas principi vienmēr paliek vieni un tie paši. Kas šos principus atkal aizmirst, tas ļoti drīz atkal piezemēsies vecajā haosā. Lai KUNGS tevi svēta un dod tev žēlastību praktiskajā pielietošanā!

Pirmās publikācijas datums: 1987. gada oktobris

Skaidība

“Bet ja jums sirdī ir rūgta skaidība un ķīlda (vāc. – pašlabums), tad nelielieties un nemelojiet, pret patiesību. Tāda gudrība nenāk no augšienes, bet tā ir pasaulīga (vāc. – dvēseliska, velnišķa), tā nav dievišķa, bet dēmoniska, jo, kur ir skaidība un ķīlda, tur ir juceklis un visāda nelietība (Jēk 3:14-16).

“Kas var pastāvēt skaidības priekšā? Skaidība ir kā strutas kauls.” (Sak 14:30/27:4)

Skaidība ir smags ļaunums šajā pasaulē. Skaidības dēļ ir velns kritis (**Jes 14:12-14**)¹. Skaidības dēļ uz Zemes ir izdarīta pirmā slepkavība, kad Kains nosita savu brāli Ābelu

(**1 Moz 4:8**)². Sauls skaidībā vajāja Dāvidu (**1 Sam 18:8-9**)³. Skaidības dēļ vecais pravietis ieveda jauno pravieti grēkā un nāvē (**1 Kēn 13:11-34**). Skaidības dēļ Jēkaba brāļi pārdeva viņu uz Ēģipti

¹„Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu esi nogāzts pie zemes, kas tu tautas locīji! Tu domāji savā sirdī: es debesīs uzkāpšu, augstāk par Dieva zvaigznēm uzcelšu savu troni, sēdēšu sapulces kalnā pašos ziemeļos! Virs mākoņu virsotnēm uzkāpšu, šķitīšos kā pats Visaugstākais!

²„Un Kains runāja ar savu brāli Ābelu un notika, kad viņi abi bija tīrumā, Kains cēlās pret savu brāli Ābelu un viņu nokāva.

³„Tad Sauls ļoti sadusmojās, jo viņam šis teiciens nepatika, un viņš sacīja: “Vai Dāvidam piedēvējuši desmit tūkstošus, bet man tie devuši tikai tūkstoti; nu vēl tikai tam trūkst ķēniņa varas! Un, iesākot ar šo dienu, Sauls apskauda Dāvidu, un tā arī joprojām.”

(1 Moz 37:4)¹. Skaudības dēļ Daniels tika iemests lauvu bedrē **(Dan 6:4)**. Skaudības dēļ Jēzus laikā notika lielā bērnu slepkavošana **(Mat 2:2 utt.)**². Aiz skaudības Rakstu mācītāji un farizeji vajāja mūsu Kungu un sita Viņu krustā **(Mat 27:18)**³. Skaudības dzīti, viņi sakūdīja Mirjamu un Āronu pret Mozus vadību **(4 Moz 12:2)**⁴. Aiz skaudības Joābs noslepkavoja Abneru un Amasu **(2 Sam. 3:20)**, aiz skaudības neģēlīgi ļaudis nogāza dažus troņmantniekus, kā Adonja mēģināja nogāzt savu paša brāli Salamanu **(1 Kēn 1:5)**⁵. Abimelehs, Gideona dēls, vienā vienīgā dienā nogalināja septiņdesmit savus miesīgos brāļus, lai tikai viņš viena pats kļūtu par ķēniņu **(Soģu 9:5)**⁶. Aiz skaudības arī visa Ēfraima cilts sacēlās pret Gideonu un viņa brāļiem **(Soģu 8:3/12:1-4; Jes 11:13)**⁷ utt. u.t.j.pr.

Kur vien parādās skaudība, tur klāt ir arī bēdas, sabrukums un ciešanas. Skaudīgais vienmēr meklē savam tuvākajam kaitēt. Skaudīgais neatlaidīgi un

¹„Un viņa brāļi ievēroja, ka viņu tēvs to mīlēja vairāk nekā viņa brāļus. Un tie to ienīda un nevarēja ar to laipni parunāt.”

²„Kur ir jaunpiedzimušais jūdu ķēniņš? Jo mēs viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām viņu pielūgt. Kad ķēniņš Hērods to dzirdēja, tad viņš izbijās un visa Jeruzāleme līdz ar viņu.”

³„Jo Viņš zināja, ka tie Viņu bija nodevuši aiz skaudības.”

⁴„Un tie kurnēja: “Vai tas KUNGS tikai vien ar Mozu ir runājis? Vai Viņš nav arī ar mums runājis? Un Kungs to dzirdēja.”

⁵„Bet Hagitas dēls Adonja toties bija liels savā uzpūtībā un sacīja: “Es kļūšu par ķēniņu.” Un viņš sagādāja sev ratus un jātniekus un piecdesmit vīrus, kas tecīniem skrēja viņam pa priekšu.”

⁶„Pēc tam viņš nonāca Ofrā, sava tēva namā, un nokāva savus brāļus, Jerubbaāla dēlus, septiņdesmit vīrus uz viena vienīga akmens.”

⁷„Tad zudīs Efraima niknums un Jūdas nīdēji tiks iznīdēti, Efraims vairs neniknosies pret Jūdu un Jūda nenaidosies ar Efraimu!”

nemiera dzīts pūlās atrast pret savu tuvāko apsūdzēšanas iemeslu. Kā tāds Sauls viņš pūlās savu “sāncensi” pazemot, padarīt mazu, iznīcināt vai dabūt malā.

Ir cilvēki, kas gadiem ilgi dzīvo pilnīgi bez skaudības, un pēkšņi, ka tarantula sadzeltiem, tiem uzbrūk skaudība. Tādiem cilvēkiem dzīve ir ļoti grūta, jo viņi, kā likums, skaudības grēku sevī vai nu vispār neatpazīst vai vismaz – negrib zināt. Viņi drīzāk ir pārliecināti, ka tas, kuru viņi apskauž, visur grib līst priekšā un rīkojas nelikumīgi. Skaudība lielākoties kļūst aktīva un atklājas tur, kur parādās šķietams vai reāls sāncensis. Vai tu savās acīs esi neskaudīgs? Ir iespējams, ka līdz šodienai tu tikai esi bijis bez konkurences. Daža namamāte savu skaudību ir atpazinusi tikai tad, kad viņas vīrs vai bērni sāka slavēt kādas citas sievietes ēdienus. Tāpat ir izgājis daudziem māksliniekiem, sportistiem vai amatniekiem. Kamēr viņi paši vēl bija mazi, viņi stiprākus un tālāk tikušus cilvēkus vēl uzskatīja par paraugiem sev, gar kuriem vīties augšup un kurus atdarināt. Un tikai tad, kad paši jau bija nonākuši virsotnē un parādījās kāds sāncensis, viņos sāka degt skaudība.

Arī tieši sludinātāji nereti krīt par upuri šim ļaunumam. Reiz kāds sludinātājs man stāstīja, kā kāda sieviete no viņa draudzes bija bijusi kādā ārējā konferencē un nu, priekā starodama, tā stāstīja viņam: “Tā referenta sprediķis bija vislabākais, kādu es jebkad esmu dzirdējusi!” Savā sajūsmā viņa, protams, ne mirkli nepadomāja, ko tāds viņas stāstījums varētu izraisīt viņas mācītāja sirdī. Bet tas sevī sabruka, jo uzreiz viņa acu

priekšā bija atziņa, ka viņš pats tai sievietei jau bija sprediķojis vismaz 200 reizes. Un neviens no tiem tātad nav bijis tik “labs” kā tā brāļa? Un skaudība jau bija dzimusi!

Kā skaudīgi cilvēki rīkojas? Sākumā tie vēl no visa spēka pūlās apspiest savu skaudību vai apslēpt. Ja tas viņiem neizdodas, tad drīz viņi jau sāk slimīgi meklēt sava konkurenta vājās vietas, kļūda un grēkus. Tiem tad viņi liek visur “spīdēt cauri” un sāk tos arvien biežāk izcelt, lai beigās viņus atklāti “sistu pie kauna staba”. Viņi savu tuvāko apkauno un nicina un neapzināti pūlas izcelt paši sevi. Bet, ja tie neatrod nekādas iespējamās vājās vietas vai kļūdas, tad viņi slepus uzsāk tādus ceļus, kādus gāja ķēniņi Daniela laikā. Viņi neliekas mierā ātrāk, pirms viņi savu “sāncensi” ir pazemojuši. Tieši no Daniela stāsta mēs varam mācīties, ka skaudīgi cilvēki galu galā izdara kaitējumu paši sev.

Kā atbrīvoties no skaudības?

Vispirms jau noteikti, caur ieskatīšanu, atgriešanos un nožēlošanu. Arī te vispirms der pamatprincips: **“Un patiesības darīs jūs brīvus” (Jņ 8:32)**. Ar to ir domāta patiesība trīskāršā nozīmē:

1. Kļūsti gaisma un atklāti atzīsti patiesību par sevi pašu.
2. Atzīsti patiesību par noteiktām nemainīgām dzīves kopsakarībām.
3. Atzīsti patiesību par Jēzus Kristus asiņu neizmērojamo pestījošo spēku.

1. Patiesība par sevi pašu

Reiz bija liela mēroga vadītāju konference. Kāds no garīgajiem vadītājiem tieši brīvi stāstīja par savu pieredzi un piedzīvojumiem, kad kāds cits vadītājs pilnīgi spontāni viņu pārtrauca un neizpušķodams sauca visiem: “Tieši tagad es esmu kļuvis skaudīgs uz tevi.” Kaut ko tādu lielākā daļa tomēr nebija piedzīvojuši. Taču rezultāts bija visiem acīmredzams. Tam vadītājam, kas tik pilnīgi atklāti atzina patiesību par savas sirds stāvokli, vairs nevajadzēja ilgāk tikt šī skaudības grēka mocītam. Skaudība pieder tumsas valstībai. Tādēļ – ja mēs to neizsargātu izstiepjam gaismā, tad mēs paši kļūstam par gaismu.

2. Patiesība par nemainīgām dzīves kopsakarībām.

Skaudīgs var būt tikai cilvēks, kas ir aizmirsis, ka viņš pats no sevis nevar būt nekas. Kas cilvēkam pieder, ko viņš nebūtu arī dabūjis? Tādēļ cilvēks neko nevar pierakstīt pats sev. Katrs panākums, katrs sasniegums un katrs brīnišķīgums, galu galā, nāk “no kāda cita”, un nevis no paša. Kas tad mums ir devis saprātu? Vai kas mums diendienā dod spēku un spējas piecelties un strādāt ar mūsu rokām u.c.? Daži šīs kopsakarības sāk tā īsti apzināties tikai tad, kad kāda augstāka vara šīm “pašsaprotamībām” uztaisa pēkšņu galu. Mēs šajā pasaulē ienākam kaili un bezpalīdzīgi, un tāpat mēs to arī pametam. Mēs varam sev iegūt tikai “jau iztaisīto”, un paši no sevis nevaram neko iztaisīt. Tādēļ gods visā piederas tikai Dievam.

Pie tam mēs vienmēr varam būt tikai tas, kas mēs pēc dabas jau esam. Kaķis nekad nenorēksies kā lauva, un vista nekad nenodziedās "kikerigū". Ja žagata mēģinās zvejot kā kormorāns (jūras krauklis), tā noslīks. Cilvēka stāvokļu atšķirības var labi salīdzināt ar augu sugu dažādību: Dievs ikvienu ir radījis tādu, kāds viņš ir, un tajā cilvēks nevar izmainīt neko. Ja Viņš tevi ir radījis kā maigu pļavas puķi, kādēļ tu gribi būt roze? Bet, ja tu esi vienkārša roze, tad kādēļ tu gribi smaržot kā "Saronas roze"? Pastāv taču vairāk kā 4000 rožu sugas! Tādēļ rūpējies, lai tu nonāktu līdz savai pilnīgai ziedēšanai un pilnīgai smaržai, bet samierinies ar to *veidu*, kādu Dievs ir paredzējis *tev*. Cik daudzi cilvēki dara salīdzināšanas grēku! Un katram no tiem Jēzus uzsauc: **"...ja es gribu, lai šis paliek, kāda tev daļa? – Tu seko Man!" (Jņ 21:22)."**

Mums nav nelabvēlīgi jāskatās uz citiem, jo caur skaudību vēl nekad neviens stāvoklis nav patiesi izlabots. Ja kāds uz skaudības pamata grib pacelties pāri savam stāvoklim, tad viņam galu galā ir jāiziet tāpat kā vingrajam Azaēlam, kurš, kā mušas svars, uzsāka cīņu ar tādu smagsvaru, kā Abners. Beigās viņš gulēja zemē ar caurdurtu miesu (**2 Sam 2:18-23**). Patiesībā un mēs nekad nejutīsimies labāk kādā citā vietā, nekā tajā, kurā mēs tiešām iederamies atbilstoši savam stāvoklim. Tādēļ neskatīsimies ne uz pārāk augsto, ne uz pārāk zemo, bet gan uz mums jau iepriekš sagatavoto.

Mēs ļoti maldāmies, ja domājam, ka cita panākumu dēļ mums tiek kaut kas atrauts vai mēs kaut kādā veidā

tiekam “apdalīti” (mums nepietiks). Šādas bailes ir tikpat muļķīgas kā, ja kāds baidītos, ka otrs savu plato plecu dēļ atņems viņam Sauli. Ticiet taču – ja kāds ir lai vai cik aizrautīgs gaļas ēdājs, tad tādēļ jau viņš vēl nenoniecina saknes! Ir tieši otrādi! Katrs citāda veids taču ir tikai papildinājums, un nekad nav “sāncensis”. Medus ir kaut kas labs. Bet pienācīgi to novērtē tikai kopā ar maizi vai kādiem citiem produktiem. Ja arī mūsdienās mūsu zemi pārpludina lai vai kāds daudzums eksotisko augļu, tad to dēļ taču nenoniecina mūsu vienkāršo ābolu.

Bet kas nododas skaudībai un sava goda, savas cieņas un sava stāvokļa dēļ baiļojas, tas patiešām tā zaudē svētību, jo drīz kļūst nespējīgs dabiski augt vai būt par dievišķās daudzveidības kanālu. Kas otru aiz skaudības izspiež un pats ieņem tā vietu, tas ātri apnīk pats sev. Kas pūlas pats sevi paaugstināt, tam ir jātiek pazemotam. **(Mat 23:12)**¹ Kas pats sevi paaugstina, tas vienmēr to dara netaisnīgā veidā, un pazeminot savu tuvāko. Uz šī skaudības ceļa viņš kļūst par rūgtu un sapuvušu stādu savai apkārtējai pasaulei. Un tā tad arī arvien vairāk no viņa izvairīsies; un ne jau tādēļ, ka viņš pēc dabas būtu pārāk mazs trauks, un arī ne tādēļ, ka te būtu vēl impozantāki stāvi, nekā viņš, bet gan tādēļ, ka viņa skaudība visapkārt izplata atgrūdošu, pūstošu un smirdīgu smaku.

Svētlaimīgs ir tas, kas jau tikai apskatot šo patiesību, spēj kļūt brīvs.

¹„Un kas pats paaugstināsies, tas tiks pazemots; un kas pats pazemosies, tas tiks paaugstināts.”

3. Patiesība par atpestījošo Jēzus Kristus dzīvošanu iekšā

Bet pastāv arī tāds “sens un ieēdies” naidis. Kas ir iekritis šajā elles ugunī, tas lai ieklausās, jo arī viņam vēl ir cerība. Vislaunākā kļūda, kādu mēs darām, ir tā, ka mēs vienmēr redzam sevi atdalītu no Jēzus Kristus personas. Mēs vienmēr uzskatām, ka no mums var nākt vienīgi “es pats”. Bet fakts ir tāds, ka mēs visas sajūtas, dziņas, spējas un spēkus iegūstam no Kristus. Cik bieži vien mēs apzināti esam vērsti uz faktu par mūsu apvienošanos ar Viņu un mēs rēķināmies ar Viņa dzīvošanu mūsos, mēs piedzīvojam, cik ļoti Viņa rakstura īpašības un dotības pārspēj mūsējās. Tādēļ mierīgi uzskati sevi par “daļu no Kristus”, lai tiktu aktivēta tava “par orgānu būšana”. Un uzreiz tu piedzīvoysi, ka Kristus ir ne tikai bez jebkādas skaudības, bet Viņš tevī modina neapvaldāmu vēlēšanos ievest citus viņu visoptimālākajā stāvoklī. Un pat tad, ja kāds sāk pārspēt tevi, kas agrāk bija zem tevis. Tu par viņu sirsnīgi priecāsies un visur slavēsi viņu - tādēļ, ka tu esi Kristus orgāns.

Jēzus asinīs bez tam ir arī spēks pilnīgi atpestīt un atbrīvot no vecas, ieēdušamies skaudības un salīdzināšanas grēka. Kas tikai nenovērsdamies ticībā skatās uz paaugstināto un bērnišķīgi tic, ka arī šodien Dieva Dēla asinīs ir iedarbīgs Dieva spēks, tas var pieredzēt: “Viņā mums ir pestīšana caur **Viņa asinīm**” (Ef 1:7) – arī no skaudības!

Pirmās publikācijas datums: 1992. gada decembris

Dieva griba

“Tavs prāts lai notiek!” (Mat 6:10).

“Tā Kunga prāts lai notiek!” (Apd 21:14).

**“...tomēr nekā es gribu, bet kā Tu gribi!”
(Mat 26: 39).**

**“Par visu esiet pateicīgi! Jo TĀDA IR DIEVA
GRIBA Kristū Jēzū attiecībā uz jums” (1 Tes 5:18).**

I. Dieva gribas statiskā un dinamiskā dimensija

Mūsu Dievam ir sava griba. Kopš neatminamiem laikiem šis jautājums par Dieva gribu kustina cilvēces prātus. Kas patiesībā ir Dieva griba? Kura ir Viņa gribas izpausmes viskonkrētākā forma? Sprototamā kārtā cilvēks vienmēr meklē kaut ko “taustāmu, praktisku, loģisku” - arī tad, ja runa ir par Dieva gribu. Vismīļāk viņam šī Dieva griba būtu, visās attieksmēs kristālskaidri un dzirdami noformulēta, viņa kabatā. Taču, pavisam acīmredzami, tāds nav Dieva nolūks.

Vispirms mums ir jāzina, ka Dieva griba sastāv no statiskas un dinamiskas komponentēm. Mēs varam runāt arī par cilvēciski aptveramu un cilvēciski neaptveramu dimensiju. Statiskā Dieva gribas dimensija ir aptverama, jo tā sastāv no cieši noteiktām un nepārprotamām gribas izpausmēm, kā piemēram, : **“Par visu esiet pateicīgi! Jo TĀDA IR DIEVA GRIBA Kristū Jēzū attiecībā uz jums” (1 Tes 5:18).** Līdz ar to par statisko dimensiju nav

diskusiju. Tur Dieva griba vienmēr ir skaidri formulēta un to mēs katrā laikā varam izpildīt, ja tikai gribam. Tā mēs varam, kā šinī piemērā, vienmēr pateikties par visu, un tā izpildīt Dieva gribu.

To, ka pastāv arī dinamiskā Dieva gribas dimensija, to parasti aptver visvēlākais tad, kad tu pateicoties atrodies bezizejas situācijā un, neskatoties uz pāri plūstošu pateikšanos, nav ne mazākās jausmas, kā tas varētu turpināties. Dieva gribas dinamiskā dimensija aptver visas dzīves situācijas, kuras mēs paši no sevis nespējam pārskatīt un aptvert, un kurās mēs tomēr esam spiesti konkrēti rīkoties un pieņemt lēmumus. Tādēļ atkal un atkal dinamiskā dimensija ir tā, kura mūs iekustina, paceļ jautājumus un ievēd ciešā atkarībā no Dieva. Kā mēs jēlkad pelēkās ikdienas vidū vienmēr varētu zināt, kas attiecībā uz Dieva kopējo slēdzienu varētu būt mums vislabākais? Statiskā griba šajā ziņā nerada mums nekādas problēmas. Smagie jautājumi vienmēr ielaužas tikai līdz ar dinamisko Dieva gribu. Te mēs uz savas ādas uzzinām Jesajā parādīto realitāti **Jes. 55:8-9: “Jo manas domas nav jūsu domas, un mani ceļi nav jūsu ceļi”, saka tas Kungs. “Par cik augstākas ir debesis pār zemi, tik augstāki ir mani ceļi pār jūsu ceļiem un manas domas pār jūsu domām.”**

Kā tad uzzina, kas dotajā situācijā ir Dieva griba un kas nav? Vai katrā lietā ir tikai viena absolūta vai arī vairākas “Dieva gribas”? Vai Dieva griba vienmēr ir cilvēciski saprotama un laba? Vai Dieva griba ir cieta, kā piemēram, dabas likums? Vai tai vispār var nostāties

pretī vai vismaz to ietekmēt? Katram skaidram prātam ir jāsaprot, ka nepastāv nekā augstāka un labāka, ko cilvēks savā zemes dzīvē vispār varētu sasniegt, kā Dieva gribas izpildīšana; jo kas var piedāvāt ko vēl labāku, kā Dieva gudrību un labu vēlošo padomu? (**Īj 21:22**)¹ Vai mums, mēs palaižam garām pilnīgo Dieva gribu! Kā tad mēs vēl varētu būt Dieva orgāni?

Kā tad mēs vienmēr nonākam līdz šīs cilvēciski neaptveramās gribas izpratnei? Jautājums par Dieva dinamiskās gribas izpildīšanu reizēm dara vai trakus tieši godīgos Dieva bērnus. Viņi dienu un nakti jautā par saviem ceļiem, un ar savu lielo rakņāšanos reizēm sevi regulāri paši paralizē. Vai arī tevi kustina šie jautājumi?

Kas tevi motivē, kas tevi spārno? Kādi ir tavi dzīves mērķi? Kam tu veltī savas stundas, dienas, nedēļas un gadus? Ko tu rakstītu par sevi, ja tev vajadzētu satvert īsā biogrāfijā visu tavu meklēšanu, darbošanos un pūles? Paņem reiz rokā enciklopēdiju un apskati dažas īsas biogrāfijas. Palasi kādreiz, kam ir nodevušies atsevišķi cilvēki un pajautā sev: “Kas te būtu rakstīts par mani?” Ak, kādi bezmērķīgi un dezorientācijas radījumi mēs reizēm esam! Par daudziem varētu būt rakstīts nekas vairāk kā: “*Viņš bezmērķīgi mētājās apkārt un meklēja no visa vairāk.*”

Mīlie, pēc kā mēs patiesībā tiecamies? Kam mēs gribētu dzīvot un, ja vajadzīgs, arī mirt? Kāda ir mūsu vīzija,

¹ „Vai kāds dod pamācības Dievam, Viņam, kas tiesā pat visaugstākos?”

mūsu dzīves uzdevums? Par kādu mērķi, par kā īstenošanu mēs atdotu visu ūsu dzīvību?— pat mūsu dzīvību?

Statiskās gribas jēga

Jo vairāk mūs nodarbina pēdējās, augstās un cilvēciski neaptveramās lietas, jo vairāk mums vajadzētu pieņemt tuvu esošās un cilvēciski aptveramās. Statiskā griba ir dota dinamiskās dēļ. Tikai caur statisko mēs nonākam dinamiskajā. Pirms mēs gribam sasniegt neaptveramās un augstās lietas, mums neatlaidīgi ir jānododas tuvajām un aptveramajām. Kādēļ mēs gribam sacensties ar zirgiem, ja mūs vēl nogurdina cilvēki? (**Jer 12:5**)¹ To, ka Dieva pēdējās gribas jautājumi mūs var gandrīz vai novārdzināt, mēs esam pieminējuši jau iepriekš. Tikai nedaudziem ienāk prātā, vispirms vienkārši konsekventi nodoties statiskās gribas izpildīšanai. Savā dezorientētībā viņi, piemēram, atkal un atkal pārtrauc “visā un par visu” pateikties. Pēc savas sajūtas gan viņi neatlaidīgi domā, ka cieš aiz rūpēm par pilnīgu Dieva gribas izpildi. Bet vai tiešām viņiem Dieva pilnīgās gribas izpildīšana var būt tik nozīmīga, ja tie nav gatavi konsekventi izpildīt pat vistuvāk esošo un aptveramo? **“Esiet pateicīgi par visu, jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.”** Īsi: caur statiskās gribas uzticīgu un ticīgu izpildīšanu mums soli pa solim atveras Dieva dinamiskās gribas sapratne, kā stāv rakstīts: **“Ja tu tā darīsi (kā**

¹ „Ja tu sacenties iešanā ar kājniekiem, un tie tevi jau nokausē, kā tad tu varētu sacensties ar zirgiem?”

Dievs tev jau ir atklājis) (vāc. - tad Dievs pavēlēs tev turpmāko), **Dievs tev tā pavēlēs” (2 Moz 18:23).**

II. Dieva gribas mūžīgā dimensija

“Jo mēs esam viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu” (Ef 2:10).

Iepriekš sagatavotie darbi

Tad Dieva gribai ir arī viena mūžīgā dimensija. Par to mums ir noteikti jāzina, lai mēs neiejauktos Dieva darbā vai neapmaldītos Viņa vadībā. Mums ik dienas ir jāstaigā pilnā apziņā par to, ka mūsu Dievs ir plānojošs Dievs, kas savu gribu nedod spontāni vai atkarībā no situācijas. Gluži otrādi – jau no pasaules pamatu likšanas laikiem Viņš to ir iestiprinājis iepriekš sagatavotos darbos! Jā, patiešām, Dievam ir gatavs plāns tavai un manai dzīvei! Mēs neesam vienkārši likteņa vai nejaušības produkti – pat ne tad, ja mēs, skatoties no cilvēciskās perspektīvas, esam dzemdināti “negribot”. Tam mūsu Dievs ir par lielu, par visur-klāt esošu un par vis-zinošu. Bet visam un katram Kungs saka: **“Vai tu neesi dzirdējis? *Sen Es to esmu nolēmis darīt kopš tālās pagātnes laikiem; jau senos laikos Es esmu to izdomājis, ko Es esmu tagad izvedis...*” (2 Kēn 19:25). – “Un ka labais un ļaunais nenāktu no Visuvarenā mutes?” (Rdz 3:38).** (Par to palasīt arī **1 Moz 45:8¹**). Tas, ko Dāvids saka **Ps 139:16-17**, der arī *visiem* cilvēkiem: **“Tavas acis**

¹„Tad nu –ne jūs mani uz šejieni sūtījāt, bet Dievs.”

mani redzēja kā vēl bezmiesas iedīgli, un Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it nevienas". Dievs ir universālais Plānotājs, Kurš visu un katru ir ielānojis un sagatavojis jau kopš pasaules pamatu likšanas. **(Ef 1:4)**¹.

Dziņa vai spiediens

Šajā vietā mums ir vēl jāievēro viena svarīga *atsķirība*. Pirmajā mirklī varētu domāt, ka līdz ar to viss mūsu dzīvē, kā arī vēsturē, vienkārši notiek tā, kā "tam ir jānāk". Tādēļ arī daudzi, runājot par "iepriekš sagatavotiem darbiem", runā par "dievišķo iepriekšējo priekšrakstu" jeb predestināciju. Protams, kas attiecas uz pestīšanas vēstures lielajām līnijām, tad tur ir šis "svētais spiediens". Tādēļ ar Dievišķu garantiju tiks izdabūta cauri un darīta pilnīga Dieva Valstība! Pret šo mūžīgo Dieva gribu nekas un neviens nevarēs spītēt. Taču, kas attiecas uz "mums iepriekš sagatavotajiem darbiem", tad te mēs šo principu nedrīkstam tā vienkārši un bez nosacījumiem pārnest uz mūsu atsevišķajiem likteņiem. Kamēr Dievs patiešām tumsas varām ir iepriekš norīkojis neizbēgamu likteni, **(Mat 8:29)**², Viņš mums, cilvēkiem, ir iepriekš *sagatavojis* ceļus un darbus, kuros mēs *brīvprātīgi* varam iet, tādēļ atkārtoti tiek teikts: **"Es esmu jūsu priekšā nolīcis dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tāpēc izvēlies dzīvību, lai dzīvotu ir tu, ir tavi**

¹„Viņā tas mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā.”

²„Un redzi, tie brēca un sacīja: “Kas mums ar tevi, tu Dieva Dēls! Vai tu esi nācis priekšlaikus mūs mocīt?”

pēcnācēji.” (5 Moz 30:19). Tādēļ, ka šajā punktā nav izdarīta rūpīga atšķiršana, ir nonākts līdz Dievu zaimojošam apgalvojumam, ka Dievs esot jau stingri paredzējis vienu cilvēku gatavu debesīm, bet otru – ellei. (Šādu apgalvojumu apstiprinot Bībeles vietas **Rom 11:7-8¹; 1 Pēt 2:8²**).

Ir taisnība, ka Raksti saka: **“Jēkabu Es mīlēju, bet Ēzavu Es nīdu” (Rom 9:13).** Taču no tā secināt, ka Dievs būtu no paša sākuma vienu cilvēku paredzējis ellei, ir rupja cilvēciska kļūda! Visi Dieva darbi ir bijuši saplānoti gatavi jau *pirms* sātana eksistences un krišanas, *pirms* pasaules pamatu likšanas un, līdz ar to – *pirms grēka ielaušanās* (**Ef 1:4-11**)! Kā Svētais Radītājs toreiz lai būtu plānojis elli?

Un tātad – *kopš mūžības* pastāv viens “pirmplāns”, kuru mūžīgais Dievs nemūžam nenožēlo. **Jo neatceļami ir Dieva žēlastības lēmumi un Viņa aicinājums**, un tādēļ arī ir neatsaucami (**Rom 11:29**). Bet Dieva Pirmplāns ir nebeidzamā *dzīvība un mūžīgā labklājība visiem* (!) *cilvēkiem*, jo ir rakstīts: **“Kas GRIB, lai VISI cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas” (1 Tim 2:4).** – **“Tik ļoti Dievs ir PASAULI mīlējis...” (Jņ 3:16).** – **Redzi, Dieva Jērs, kas atņem PASAULES grēku”**

¹„Pēc kā Izraēls tiecas, to viņš nav sasniedzis, tikai Dieva izvēlētie to ir sasnieguši, bet pārējo sirdis ir tikušas apcietinātas.”

²„Tiem tas ir par piedauzību, kas neklausā Vārdam, kam tie arī ir nolemti.”

(Jņ 1,29). Un tieši tādēļ aicinājums atgriezties ir vērsts uz VISIEM (**Mk 1:15¹; Apd 2:38²**).

Ar pilnām tiesībām “predestinācijas pretinieki” pieved tieši šīs pašas Rakstu vietas, lai ar tām pierādītu, ka Dievs nevienam nav tā vienkārši nozīmējis uz elli. *Jo, ja Dievs aicinājuma saucienu sūta VISIEM, tad jau Dievišķā taisnīguma labad ir jābūt arī ceļam, uz kura varētu paklausīt šim aicinājumam.*

Tāpat kā predestinācijas pārstāvju pusē ir viens “vēl vairāk par to”, savs “vēl vairāk par to” ir arī predestinācijas pretinieku pusē. Kamēr vieni domā, ka Dievs jau iepriekš ir nolēmis cilvēkus pazudināšanai, arī otri nokaussē Dieva taisnīgumu ne mazākā mērā. Tas ir, viņi apgalvo, ka saskaņā ar savu mūžīgo apņemšanos, Viņš uzņemšot visus cilvēkus automātiski debesīs, pilnīgi vienalga, vai tie pirms tam ir atgriezušies vai nē.

Ir vienkārši ļoti traģiski, ka mums, cilvēkiem, sava ierobežotā prāta dēļ, vienmēr ir jākrīt uz kaut kādu pusi ekstrēmās secinājumos un kombinācijās! Bet pēc Rakstiem nepastāv ne “iepriekš nosprausts liktenis”, kas kādus cilvēkus piespiedu kārtā notiesā uz elli, ne visus cilvēkus automātiski uz debesīm nogādājošs liktenis. Mīlie, Rakstos apliecinātie “iepriekš sagatavotie darbi” runā pilnīgi par kaut ko citu, kam nav ne mazākā, bet arī

¹„Jēzus: Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezties no grēkiem un ticiet uz Evāņģēliju!”

²„Bet Pēteris tiem atbildēja: “Atgriezties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.”

ne mazākā sakara ar “neizbēgamajiem likteņa mehānismiem” – ne ar pozitīviem, ne negatīviem!

Bet pestīšanas plānam, kas neapstrīdami ir vērsts uz **VISIEM** cilvēkiem, vēl tālu nav nekā kopēja ar “vispārējas samierināšanās garantiju”. Dievs noteikti nebūtu izsūtījis nevienu vienīgu misionāru, ja Jēzus asinis jau tāpat būtu izglābušas visus!

Kas ir saskaitījis svēto mocekļu līķus, kas jau agrāk izgāja Dieva uzdevumā un ar saviem neatlaidīgajiem saucieniem uz atgriešanos pazaudēja savas dzīvības? Patiesi, tad Dievam reiz pienāktos viņiem lūgt piedošanu, jo viņu asinis būtu izlietas bezjēdzīgi!

Tas, ka pestīšanas plāns attiecas uz VISIEM, tādēļ vispirms nozīmē neko vairāk, kā to, ka Dievs no mūžības KATRAM cilvēkam ir sagatavojis gatavu, ejamu ceļu uz pilnveidošanos godībā. Ar citiem vārdiem – šis plāns eksistē arī vēl šodien neizmainītā veidā, pilnīgi vienalga, vai pa šo laiku grēks, nāve vai velns ir parādījušies vai nav. Katram atsevišķajam cilvēkam pastāv pilnīgs ceļš uz dzīvību, kas ir sagatavots un no godības un žēlastības pāri plūstošs! Šis ceļš ir un paliek ejams un ir vienalga, kas viss vēl notiks šajā kosmosā. Tādēļ fakts, ka Dievs “Jēkabu ir mīlējis, bet Ēzavu ienīdis” (un vienalga, cik daudzas līdzīgas vietas vēl var būt) neizteic neko citu, kā tikai to, ka Dievam arī turpmāk viss būs Viņa plānošanas un režijas varā, un tas arī pēc tam, kad cilvēks ir atstājis un atmetis Dieva vislabāko un neaizvietojamāko Pirmplānu. Mēs nevarēsim izmukt no mūžīgā Plānotāja

plāniem pat tad, ja mēs pirmos simts Viņa plānus būtu nonicinājuši un ignorējuši. *Plāns ir tikai “praktiski esošu un tādēļ ejamu ceļu un iespēju” precīza skice. Nevienš, lai vai cik ģeniāls plāns nevar nevienu piespiest uz obligātu tā īstenošanu (Ebr 4:3)*¹.

Es gribu to paskaidrot ar vienu piemēru: ja Dievs būtu pirmajam cilvēkam rokās iespiedis pirmklasīgu plānu, ka izgatavot apkārtējo vidi veicinošus motorus, tad caur to cilvēks vēl nebūtu spiests arī īstenot šo plānu. Kad es 1972. gadā mācījos profesionālajā skolā par automehāniķi, mums mācīja, ka ar ūdeni darbināmie motori jau esot sen izgudroti un izgatavoti. Bet kur tie ir? Cilvēki šos būvēšanas plānus esot par dārgu naudu nopirkuši, lai ar šo pirmklasīgo izgudrojumu neapdraudētu savu naftas biznesu. Un tā visi motori līdz pat šai dienai darbojas uz apkārtējo vidi piesārņojošā “naftas pamata”. Neapstrīdami ir tā, ka arī benzīna motors ir radies uz Dieva radīto fizikas likumu pamata. Viņa mūžīgais plāns un griba vienkārši ir visa radītā pamatā. Attiecībā uz apkārtējo vidi tāds motors atbilst, augstākais, plānam “10. klase”. Pat ja pilnīgi visi motori strādātu uz naftas bāzes, tie tomēr nekādi nevarētu atcelt Dieva fizikālajos likumos ieplānoto “ūdens motoru”. Jau Ādams būtu varējis uzkonstruēt ūdens motoru – un tik ilgi, kamēr pastāv šī Zeme, varēs konstruēt to (un vēl daudz labākus!).

¹ „Mēs, kas esam ticējuši, ieejam atdusā, kā Viņš ir teicis: “Kā esmu zvērējis savās dūsmās, tiem nebūs ieiet Manā atdusā,” lai gan darbi kopš pasaules radīšanas bija padarīti.”

Tādēļ, ka Dievs visus darbus no paša sākuma jau ir saplānojis gatavus un ir tos neatceļami “iesaistījis” fizikas likumos, nevar pastāvēt nekāds, lai vai cik “futūristisks”, izgudrojums, kuru tikpat labi nebūtu varēts konstruēt jau Ādama laikos. Doto likumsakarību neizmantošana nekādā gadījumā neatceļ **VISIEM** dotās iespējas.

Un tāpat ir arī ar “iepriekš sagatavotajiem ceļiem”. Pirms pasaules pamatu likšanas Dievs ir visu un katru jau saplānojis, un itin neko Viņš nav atstājis ārpus savas uzmanības. Pilnīgi visus darbus Viņš ir rūpīgi sagatavojis visu laiku **VISIEM** cilvēkiem (**Ebr 4:3¹; Ef 2:10²**). Ir tikai viens jautājums – vai viņi tos dara vai nē, vai viņi tos uzņemas, vai viņi tos lieto vai nē. Pilnīgi viss, līdz pat laikiem un laika punktiem, ir stingri noteikts un ieplānots (**Māc 3:1+17³ / 8:6⁴; Gal 4:1-2⁵; Dan 11:35⁶**). Dievs ir

¹„Kā esmu zvērējis savās dusmās, tiem nebūs ieiet manā atdusā,”- lai gan darbi kopš pasaules radīšanas bija padarīti.”

²„Jo mēs esam viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.”

³„Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda. Tad es pie sevis savā prātā nodomāju: “Dievs tiesās tiklab taisno kā bezdievīgo, jo katram nolūkam un katrai rīcībai Viņam ir savs nolikts laiks.”

⁴„Jo ikkatrai lietai ir savs laiks un noteikts izšķiršanās brīdis.”

⁵„Zinait: kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un kalpu, kaut arī visa manta viņam pieder. Bet viņš ir padots aizbildņiem un pārvaldniekiem, līdz tēva nospriestam laikam.”

⁶„Arī no sapratīgiem daži kritīs, lai taptu šķīstīti, vētīti (vāc. – pārbaudīti) un garīgi tīrīti līdz dienu beigām, jo Dieva noliktais pēdējais laiks vēl nav klāt.”

ieplānojis mūsu dzīves un darbības telpas robežas (**Apd 17:26¹**), un pat mūsu visikdienišķākie ceļi un lēmumi ir plānoti (**Sak 16:9² /20, 24³**). Viss ir jau iepriekš sagatavots - līdz pat mūsu aicinājumam un spējām

(**Jer 1:5⁴; Rom 9:9-13⁵**). Pat katram stādam un katram dzīvniekam Dievs ir izlozējis viņa veidu un dotumus. Līdz pat mūsējam un visas vēstures atrisinājumam – viss ir galīgi saplānots (**2Kēn 13:14⁶; Ef 3:9-11⁷**). Jautājums visā ir tikai tas, kurš no visiem, jau izstrādātajiem un neskaitāmajiem, Dieva plāniem drīkstēs vai kuram

¹ „Viņš licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu Zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot.”

² „Cilvēka sirds izdomā sev ceļu, bet vienīgi tas KUNGS pašķir viņa gājumu.”

³ „No tā KUNGA ir atkarīgi (vāc. – noteikti) cilvēka soļi, bet kurš cilvēks gan zina un izprot savu ceļu?”

⁴ „Pirms Es tevi jau radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām.”

⁵ “Jo tie ir apsolījuma vārdi: “Ap šo laiku es nākšu – tad Sārai būs dēls.” Bet tas nav vienīgais piemērs – arī Rebeka, kad tā bija grūta no sava vīra Īzaka, mūsu ciltstēva, - vēl pirms viņas bērni bija piedzimuši, pirms tie bija darījuši ko labu vai ļaunu, tā saņēma šādu apsolījumu: “Vecākais būs jaunākā kalps,” jeb, kā ir rakstīts: “Jēkabu es mīlēju un Ēzavu es ienīdu.”

⁶ „Un kad Elīsa sasirga ar slimību, ar kuru tas arī nomira...”

⁷ „...un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā, lai tagad ar draudzes starpniecību visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma. Jo tā tam bija jānotiek pēc Viņa mūžīgā nodoma, ko viņš piepildījis mūsu Kungā Kristū Jēzū.”

vajadzēs piepildīties pie mums: “Nr.1... Nr. 2... Nr.10... Nr.100... utt?”

III. Ceļš uz Dieva gribas mūžīgo dimensiju

Dieva gribas dimensija

Tāpēc arī mēs, kopš tās dienas, kad esam par to dzirdējuši, pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu (vāc. – viņu gudrības atziņu), visā pilnībā izprastu viņa gribu. Tad jūsu dzīve būs mūsu Kunga cienīga un viņam viscaur viņam patīkama, un jūs nesīsiet augļus ar visāda veida labiem darbiem un pieaugsiet Dieva atziņā” (Kol 1:9-10).

Jūs sveicina vēl Epafru, kas ir no jūsu vidus, Kristus Jēzus kalps, kas pastāvīgi cīnās par jums savās lūgšanās, lai jūs kļūtu pilnīgi un ar visu pārlicību stāvētu par to, kas ir Dieva griba” (Kol 2:12).

Kad Dievs Bībelē runā par iepriekš sagatavotiem ceļiem, tad, kā atbilst Viņa mūžīgi mīlošajai būtībai, tad Viņš vienmēr runā par *vislabāko no visiem ceļiem* un par *visticamāko no visiem plāniem*. Bet kā iekļūt šajos iepriekš sagatavotajos ceļos un plānos iekšā? Lai tas mūs interesētu dedzīgāk par visu citu! Vai tad var būt kaut kas vēl augstāks, nekā tikt atrastam par pilnīgi iekšā esošu šajos iepriekš sagatavotajos Dieva plānos? Ak, es to vēlos, un vēlos arī tevi iegūt tā, lai arī tu to gribētu.

Kā lai mēs iekļūstam

Dieva iepriekš sagatavotajos ceļos un plānos?

1. Caur ticību.

“Bez ticības nav iespējams patikt dievam” (Ebr 11:6).

Dievs grib mūsu sirdi piepildīt ar neko augstāku, kā ar vēlmi “kā Viņa orgāniem pildīt Viņa gribu”. Tādēļ mums jo sevišķi, arī attiecībā uz iepriekš sagatavotajiem darbiem, ir *jāstaigā ticībā*.

Kā jau teikts, ceļš uz iepriekš sagatavotajiem darbiem pilnīgi nepakļaujas mūsu kontrolei. Visu dzīvi mēs staigājam vispirms ticībā, un nevis skatīšanās. Pirmajā daļā mēs jau esam uzsvēruši, ka pastāvēšana statistiskajā gribā ir obligāts priekšnoteikums pārmaiņai uz Viņa dinamisko gribu. Bez ticības jebkurā aspektā ir neiespējami Viņam patikt! Tādēļ mēs vispirms gribam būt ticīgi attiecībā uz visu, ko ir teikuši pravieši **(Lk 24:25)**¹. Slavēts lai ir Dievs – ceļš uz pilnīgo Dieva gribu ir ejams un katram cilvēkam sasniedzams, jo tā mēs to redzam apsolītu lūgšanās no **(Kol 1:9-11/4:12)**. Pāvils un Epafras noteikti nebūtu bez mitas lūguši par pilnīgo Dieva gribas atpazīšanu, ja arī šī mūžīgā dimensija nebūtu sasniedzama.

Turpmāk mēs nesatricināmi rēķināsimies ar šo faktu! Vai tu to jau vari sajust savā dvēselē vai saprast ar savu prātu? Tu nepamācāmais, nekas tev taču dvēseliski nav

¹„Tad viņš tiem sacīja: “Ak jūs, nesaprašas un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to, ko pravieši sludinājuši!””

ne jājūt, ne jāsaprot!! Kad beidzot tu gribēsi atlaisties no savas stūrgalvības? Visas šīs jutekliskās uztveres met prom no sevis un balsties vienīgi uz Dieva Vārdu! Mēs Dieva augstos mērķus nerasnīsim nekā citādi, kā tikai pastāvīgi ieejot iekšā “pēc sajūtu un saprāta mēriem rējām nonākt augstākā pakāpē nenoteiktajā.” Ticībai ir jāpaliek tieši ticībai! Tāpat kā mēs atgriežoties varējām nonākt uz augstāka pamata tikai caur “soli uz tumsu”, tāpat arī turpmāk tas ir ar “iepriekš sagatavotajiem darbiem”. Kādēļ īstenībā viss ir tik cilvēciski “nenoteikts”? – Tieši tādēļ, lai viss notiktu vienīgi uz ticības pamata, pilnīgā atkarībā no Dieva. Vai mēs paļaujamies uz to, ka VIŅŠ var mūs vadīt pa pareizo ceļu arī tad, ja šī vadība atkal un atkal ir galīgi neatkarīga no mūsu kontroles? Un te mēs esam nonākuši pie viscentrālākā punkta. Dievs meklē *vienīgi* mūsu vissirsnīgākās alkas pēc Viņa un mūsu neierobežoto paļāvību Viņū. Viņš pastāvīgi grib mūsu sirdi! Katram atsevišķajam mūsu solim ir jābūt balstītam uz Viņu! Tikai VIŅŠ pazīst ceļu! KRISTUS MŪSOS IR ceļš (Jņ 14:6)¹. Visā Dievs meklē mūsu ticību. Viņš grib, lai mēs mācītos “ņemt no VIŅA, *pirms* mums vēl tas ir”.

“Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, stipra pārliecība par neredzamām lietām (vāc. – iepriekšēja tā realizācija, uz ko cer)” (Ebr.11:1).

¹„Jēzus viņam saka: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva, kā vien caur mani.”

Šajā nozīmē ticība arī ir stipra jušana un saprašana un tas ir – garā! Tiklīdz kā mēs praktizējam īstu ticību no Dieva, mēs sajūtam pārliecību par neapgāžami pilnīgu dievišķo virsroku. Caur ticību mēs garīgā veidā saprotam, ka tagad vairs nekas nevar noiet šķībi, kamēr mēs paļaujamies uz Dievu. Šī gara sajušana ir mūsu visaugstākā drošības sajūtas instance. *Tikai uz šī pamata* cilvēks var ieiet *pilnīgi* iepriekš sagatavotajos darbos. Bet tikko viņš sāk krist lejā uz savu dabisko saprātu, uz savām cilvēciskajām spējām, uz savām dvēseliskajām sajūtām, pieredzi utt., viņš atkal pamet iepriekš sagatavotos ceļus un darbus **(Sak 3:5-6)**¹ Kas no sirds alkst pēc Dieva un vienmēr paļaujas uz Viņa vadību, tas nekļūdīgi ies labāko ceļu. Ar viņa miesu var atgāties vienalga, kas: laime vai nelaime, izdošanās vai neizdošanās – beigās viņš neiztrūkstoši konstatēs: tas bija man par labu **(Rom 8:28)**². Bez vismazākās krampjainības tam, kas uzticas, vienmēr tiks dots viss nepieciešamais; viņam tikai bez savas piepūles ir nepārtraukti jāpiekrīt Dieva svētības ceļiem, **(Sak 10:22)**³ “*Kristus mūsos*” var tikai tad izveidoties par realitāti, ja mēs pilnīgi skatāmies prom no sevis un pašāvēģīgi ceļojam un rīkojamies Viņa vadībā.

¹„Paļaujies uz to KUNGU no visas sirds un nepaļaujies uz savu prāta gudrību, bet domā uz to Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzienas tavas takas.”

²„Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk p ar labu tāpēc, ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.”

³„Tā Kunga svētība dara cilvēku bagātu bez sevišķām viņa paša pūlēm.”

2. Caur stiprām, meklējošām alkām

“Ja tu ...gudrībai pievērstu savu sirdi un... ar lielu neatlaidību sauktu pēc tās, un no visas sirds pēc tās lūgtos, un meklētu to kā sudrabu un klausīnātu pēc tās kā pēc apslēptām mantām, tad tu sapratīsi bijību tā Kunga priekšā un iegūsi Dieva atziņu” (Sak 2: 1-6).

Lai gan mēs ceļojam kā ticīgie, un Dievs mūs kā aklos ved pa tādu ceļu, pa kādu mēs vēl nekad neesam gājuši **(Jes 42:16)**¹ tomēr Viņš pastāvīgi mums dod iekšējas noteiktības. Tās, kā jau teikts, mēs saņemam caur Viņa Garu, bet nevis caur mūsu prātu vai dvēseliskām sajūtām. Tā ir sirds sapratne, noteikts iekšējais mierinājums ceļā, kas mums saka, ka mēs atrodamies pareizi. Jo mēs sevī attīstām stiprākas iekšējās alkas pēc pilnīgās Dieva gribas, jo dziļāka mūsos izveidojas iekšējā smalkjūtība pret šo gribu **(Fil 1:9 -11)**²

Brāļi un māsas, es esmu cieši pārliecināts, ka “plānā Nr.1” ieies IKVIENS cilvēks, kura acīs iepriekš noteiktajiem darbiem ir lielāka vērtība nekā visam citam šajā pasaulē. Un tiešām – nekas cits mūsu acīs nedrīkst būt dārgāks! **“Meklējiet, un jūs atradīsiet!” (Mat 7:7).**

¹„Es vadīšu aklos pa ceļiem, kurus tie agrāk nepazina, pa tekām, kas tiem bija svešas; Es darīšu tumsību viņu acīm par gaismu un nelīdzenumu par līdzenu ceļu.”

²„Un to es izlūdzu, lai jūsu mīlestība vienmēr vairāk un vairāk pieņemam atziņā un visādā izmaņā (vāc. – ieskatos), ka jūs svarīgāko pārbaudāt, lai Kristus dienā būtu tīri un nevainojami, ieguvuši pilnīgu Jēzus Kristus taisnības augli, Dievam par godu un slavu.”

“Es celšos un gādāšu pestīšanu tam, kas pēc tās ilgojas!” (Ps 12:6).

Jebkurā laikā, ikvienā situācijā un jebkurā vietā mums ir jābūt “meklējošajiem” (bet ne tikai tad, kad mēs tieši lasām savu Bībeli). *Visā* meklē Viņa gribu, kāro caur visu un *katru* kļūt sapratīgāks: kad kāds runā ar tevi vai tu dzirdi kādu runājamu; satiekoties ar jauniem vai veciem, ar draugu vai ienaidnieku; kad tu lasi savu Bībeli; kad tu ej uz sapulci; kad tu ej vai brauc pa ielām; kad tev ir laime vai nelaime, izdošanās vai neveiksme; kad tu vēro savus bērnus vai dabu...

Dieva griba puzzles veidā nepārtraukti izkristalizējas no visas mūsu dzīves. Tādēļ ir teikts: **“Zeme ir pilna Kunga atziņas” (Jes 11:9)**, jo Dievs visu laiku un visos veidos, vienkārši caur visu, skaidri runā uz mums: caur notikumiem, caur apstākļiem, caur cilvēkiem, augiem un dzīvniekiem utt.

Svētlaimīgs ir tas, kam ir acis un ausis šo lietu uztveršanai, jo viņš ir izsalcis un izslāpis pēc Dieva – un Viņa gribas!

3. Caur nodošanos

“Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā *nodot sevi pašus* (vāc. – savu ķermeni) par dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri, tas lai ir jūsu garīgais dievkalpojums. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai *pareizi saprastu* (vāc. – būtu spējīgi pārbaudīt), *kas ir Dieva*

griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs” (Rom 12:1-2).
– **“Raugi, es nāku darīt tavu prātu (vāc. - gribu)”**
(Ebr 10, 7+9).

Kā bija ar Jēzu, tāpat ir jābūt arī ar mums. Mūsu sirdsprāts nedrīkst būt nekāda augstāka mērķa apgarots, kā tikai “no vēlmes darīt Viņa gribu”. Ļaujiet man vienreiz mazliet vienpusēji uzsvērt, lai izceltu to, ko es ar to gribēju pateikt: lai gan par Jēzu ir teikts: **”Tamdēļ Dieva Dēls atnācis, lai Viņš iznīcinātu velna darbus” (1 Jņ 3:8)**, *Viņš* tomēr *nebija* nācis ar redzējumu “izdzīt velnu”. Viņa acu priekšā nebija kaut kādas konkrētas kalpošanas vai velns, kad Viņš atnāca uz šo pasauli. Jēzus ienāca šajā pasaulē kā bērniņš kādā alā, un nevis kā kaut kāds starojošs misijas varonis ar gataviem plāniem, priekšstatiem, ideāliem un idejām!

Tādēļ Viņš neatnāca ne ar vīziju “izglābt cilvēkus”, ne darīt “zīmes un brīnumus”, ne “cilvēces dēļ iet uz krustu”; Viņš neatnāca arī “dziedināt slimos” un “sludināt mūžīgo Evangēliju”, un Viņš neatnāca arī, lai uzceltu Dieva valstību! Nē! Jēzus atnāca vienīgi un tikai tādēļ, lai **“...darītu tikai Tavu gribu, ak Dievs!”** (Ebr 10:7).

Tādēļ, ka Viņš negribēja būt nekas cits, kā vienīgi Tēva orgāns, arī Viņa darbi nebija nekas cits, kā iepriekš sagatavotās Tēva gribas neizbēgama izpausme. Jēzus daļa bija - uzmanīt neko citu, kā vienīgi Tēva gribu, un Tēva daļa bija nekāda cita, kā vienīgi caur Savu Dēlu darīt Savu gribu. Jo Jēzus nekad sevi nenomocīja ar

savas kalpošanas “kas”, “kā”, “kad” un “kur”. Tas viss radās kā pats no sevis uz Viņa sirdsprāta pamata. Tādēļ, ka Viņā nemājoja nekādas augstākas vēlmes, kā tikai “darīt Tavu gribu, ak Dievs”, Viņam soli pa solim atklājās jau no mūžības gatavais Dieva plāns.

Tādēļ Viņš trīsdesmit gadus dzīvoja apslēptu dzīvi; tādēļ Viņš kādu dienu pēc amata kļuva par namdari; tādēļ Viņš kādu dienu nonāca kristīties Jordānā un uzsāka sludināšanas jūdu tautā. Bet pat tad, kad Viņa dziedināšanas un atbrīvošanas kalpošana izplatījās, Viņš negribēja palikt tajā, darīt tikai to, bet Viņa sirdī nebija nekādas citas vēlmes, kā vienīgi “darīt Dieva gribu”. Uz šīs, un ne uz kādas citas perspektīvas pamata tad Dievs viņam soli pa solim un visā skaidrībā atklāja Savus plānus. Tikai šādā ceļā beigās Dievs varēja Viņam atklāt arī krustu. Jēzus “maize un stiprums” vienmēr slēpās vienīgi *Tēva gribas* uztveršanā un darīšanā (**Jņ 4:34**)¹, pilnīgi neatkarīgi no tā, kāds praktiskais saturs bija šai gribai. Kā Jēzus atpazīna visus darbus caur dedzinošo prasību pēc Dieva gribas, tāpat Viņš vienu dienu, noteikti, arī krusta ceļā atpazīna Tēva gribu.

Tāpat izgāja arī mūsu ticības tēvam Ābrahamam. Arī viņš savu sirdi bija ievirzījis ne uz ko citu, kā tikai uz pilnīgo Dieva gribu. Tas bija viņa absolūtais “viļņa garums”, uz kur viņš kristālskaidri uztvēra visus norādījumus. Kādu dienu arī viņam tika teikts: “**Nem**

¹„Jēzus viņiem saka: “Mans ēdiens ir darīt tā gribu, kas mani ir sūtījis, un pabeigt Viņa darbu.”

tavu dēlu, tavu vienīgo, kuru tu mīli, to Īzaku, un upurē viņu kā dedzināmo upuri Man” (1 Moz 22:2). Kam Dieva griba ir visaugstākā vērtība, tas neapstāsies arī krusta priekšā. Visi citi visvēlākais tad jūtas Dieva pamesti, un ar loģiskiem argumentiem rēķina Viņam priekšā, cik daudz citas un labākas iespējas varētu vēl būt, lai iespējami ilgi un auglīgi pielietotu dzīvi Viņa labā.

Bet: *“Kas negrib neko citu, kā vien Dievu, tas nekad nevar tikt Dieva pamests”* (arī ceļā uz krustu ne)!

4. Caur lūgšanu

“Un visu, ko jūs lūgsiet manā vārdā, to es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā. Ko jūs lūgsit manā vārdā, to es darīšu” (Jņ 14:13-14). “Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies” (Jēk 1:6).

“Tāpēc es jums saku: visu, ko jūs lūgdami lūgsit, ticiet (vāc. – ka jūs to *esat jau dabūjuši*), tad tas jums notiks” (Mk 11:24).

“Un šī paļāvība mums ir uz viņu, ka viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc viņa prāta” (1 Jņ5:14). - Lūdziet, tad jums taps dots” (Mat 7:7).

Es domāju, ka mums visi lielie apsolījumi Bībelē vispirms ir doti mūsu personīgajai un kopīgajai pilnveidošanai dinamiskajā Dieva gribā un Viņa iepriekš sagatavotajos darbos. Satversim un lietosim šos dārgos apsolījumus attiecībā uz šo pilnveidošanu ar visu iespējamo atklātību un vaļsirdību. Lai pār mūsu lūpām

nenāktu neviena nenoteikta lūgšana! Tiek sadzirdēta ikviena lūgšana, kuras mērķis ir pilnīgās Dieva gribas īstenošana. Bet mēs saņemam tikai tad, kad “lūdzam ticībā”, nevis, kad lūdzamies šaubās. Mūsu lūgšanu dzīves viens no vislielākajiem ļaunumiem ir tas, ka pēc lūgšanas mēs gaidīdami lūkojamies nākotnē un turpinām sevī klusi gaidīt. Turpinām klusējot cerēt. Mēs uzvedamies tā, it kā vispirms mums vēl vajadzētu sagaidīt no Kunga kādu noteiktu atbildi. Taču Jēzus ir pavēlējis, ka vēl lūgšanas *laikā*, un, pavisam noteikti, uzreiz *pēc* lūgšanas jādzīvo tālāk tādā **realitātē**, ka *jau esam to dabūjuši*.

Es zinu, ka “labklājības kristietība” visus visdārgākos apsolījumus izmanto ļauni saviem pārāk pārejošajiem mērķiem. Un šī ļaunā priekšzīme liek krist pulkiem godīgu Dieva bērnu, jo tie pēc tam, kad ir piezemējušies pie cūkām, tā vietā, lai baidītos no jebkādas *pasaulīgošanās*, viņi vienmēr ļauj sevī atbaidīt no katras paļāvīgas ticības lūgšanas. Bet bez tās mēs nekad nenonāksim pie mērķa. Pēc katras lūgšanas mums ir jādzīvo apziņā, ka lūgto esam *saņēmuši*.

Vingrināsimies jau šādā veidā, vai arī pie mums viss paliks pa vecam, kā tas jau ir bijis pirms mūsu lūgšanas. Paliksim neatraujoties pie ticības lūgšanas, arī vēl tad, ja dzīvojam pilnā apziņā, ka esam jau *dabūjuši*. Te nav nekādas pretrunas, kā daudzi domā, jo, ja mēs turpinām lūgt arī tad, kad mums “jau ir”, mēs paātrinām Kunga atnākšanu atbilstoši apsolījumam **2 Pēt 3:12: “...dievbijībā gaidot un (caur to) pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu.”**

Pirmās publikācijas datums: 1992. gada jūnijs

Piedošana

“Piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis” (Ef 4:32).

“Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem” (Mat 6:11).

“Es nevaru piedot!” Šis palīgā sauciens arvien biežāk iespiežas mūsu ausīs. Nesamierināmība ir šo cilvēku sirdis padarījusi cietas kā granīts. Sirds cietība nobrauc plakanu jebkuru labo gribu un visas labu vēlošās sajūtas. Katra sasparašanās uzvarēt rūgtumu beidzas ar jaunu padošanos. “Kas man ir jādara, lai tiktu atbrīvots?”, kliec bezcerīgi izmisušie. Vai tu esi brīvs no rūgtuma, jeb arī tu pats vēl gaidi uz palīdzību?

Kad nespēj piedot

Vispirms grūti piedot ir tad, ja kādam ir iecirstas īstas brūces, kas nav nekādas tukšas iedomas, bet ir realitāte. Varbūt ir ievainots pārāk netaisni. Brūces vēl kvēlo un dedzina. Ja sāpes būtu mazinātas, tad jau drīzāk varētu būt runa par piedošanu. Bet tagad tās sāp kā ugunīgi čūskas kodieni. Redzot šīs brūces, izskatās neiespējami spēt atlaist. Mūsu sirds automātiski prasa, ka vispirms ir jānāk kādai dziedināšanai. Katrs mēģinājums piedot iedarbojas kā sāls uz atklātu brūci. “Ko es daru nepareizi?”, jautā daudzi.

Galvenā kļūda ir tajā, ka koncentrējas nepareizā virzienā. Kad izraēliešus tuksnesī sakoda čūskas, tad dziedināšanai

bija tikai viens ceļš. Viņiem vajadzēja skatīties uz paaugstināto vara čūsku. Viņi nedrīkstēja skatīties uz savām brūcēm, jo tad kļūtu tikai sliktāk. Arī uz čūskām, kas tos bija sakodušas, tie nedrīkstēja skatīties. Tikai, skatoties uz vara čūsku, viņu saindētajā miesā ieplūda dziedinājums.

Un kā ir ar mums? Vai mēs dziedinājumu meklējam redzamos apstākļos? Kamēr mēs neskatāmies prom no čūskām, kas mūs ir sakodušas, nav nekādas dziedināšanas! Kamēr mēs skatāmies uz savām dziļajām brūcēm, inde turpina plūst tuvāk sirdij! Pat mūsu pašu vainas apskatīšana padara stāvokli tikai sliktāku. Te nepalīdz nekāda atkārtota iztiesāšana, nekāda kliegšana, nekāda bēgšana. Izraēlieši nedrīkstēja izbēgt pat no čūsku redzesloka, lai kliegtu uz Dievu. Tas viņiem nebūtu palīdzējis. Jebkurš ārsts ar savu palīdzību būtu nācis par vēlu. Visskaļākā lūgšana un visnopietnākā grēku izsūdzēšana būtu savu iedarbību zaudējušas.

Dievs dziedināšanai deva tikai vienu vienīgu ceļu.

Ceļš uz piedošanu

Skatiens uz augšu uz paaugstināto čūsku! Tā ir līdzība KUNGAM uz krusta, kas ļāva sevi padarīt par grēku mūsu vietā! (**Jņ 3:14-16**)¹. Tas nozīmē, ka no visām

¹„Un kā Mozus paaugstināja čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību. Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”

brūcēm, grēkiem un apstākļiem vajag skatīties prom un pacelt savu skatienu vienīgi uz KUNGU! - Arī no netaisnu ciešanu brūcēm! Aizmirsti, kas ir noticis, un paliec VIŅĀ! Cik vien tavas domas grib atgriezties pie nodarījuma vietas, izvairies no tām! Tikai, skatoties uz JĒZU, plūst dziedinājums. Cik vien tu atskatīsies uz grēku, tava sirds pārakmeņosies kā Lata sieva. Bet, kas paliek tajā iekšā un atlaiž visu, tas drīz sajūtīs dziedināšanu. Miera pilnā skatienā uz JĒZU drīz nesāpēs vairs neviena brūce! Uz krusta nesamierināmības inde tiek atindēta. Pēc noturēšanās tajā tu konstatēsi, ka esi atbrīvots no nesamierināmības spiediena. Paliec arī turpmāk skatā uz Jēzu, un tava piedošana kļūs pastāvīga!

Velna viltība

Lielas briesmas ir tajā, ka no indes atbrīvotie pēc ilgāka atbrīvojuma laika atkal sāk apskatīt savas brūces. Viņi pārdomā par agrāk notikušo. Pretinieks viņus atkal pavedina vēlreiz “pārvarēt pagātni”. Ar to, ka viņi grib visu vēlreiz izstrādāt, viņi līdzinās cilvēkiem, kas ir iekāpuši mašīnā un, vēloties tajā iekāpt vēlreiz, tie izkrīt pa pretējām durvīm. Viņi atkal veltī uzmanību brūcēm un čūskām, un tā nāvīgā inde no jauna ieplūst viņos. Tad velns tiem saka: “No tā tu taču redzi, ka tu joprojām esi tikpat ievainots, kā agrāk. Nekas nav izmainījies: tas viss bija tikai apspiešana!” Un tie ir vislielākie no visiem iespējamiem meliem. Tu biji dziedināts, bet tu atkal uzņēmi nāvējošo indi! Par gripu taču arī nesaka: “Es vēl nekad neesmu bijis no tās izdziedināts, jo man tā ir atkal

tāpat, kā pagājušajā gadā. Izskatās, ka tā ir bijusi tikai nospiesta.”

Ar nesamierināmības grēku ir jāapietas tāpat, kā ar smagiem miesas grēkiem. Parasti pie sen ierastiem netikumiem atkritiena draudi ir lielāki nekā pie mazām gadījuma kļūdīšanās reizēm. Dzērājs arī pēc atgriešanās instinktīvi turēsies stipri tālu no pudeles; netiklis no iekāres, narkomāns no ielu stūriem un spēļu atkarīgais no spēļu saloniem utt. Un tomēr tās ir lamatas, domāt, ka “patiesībā tu jau nemaz neesi īsti brīvs” tikai tādēļ, ka šajā vai citā jomā tu joprojām esi iekārdināms. Katrs jūtami lielais atkritiena drauds ir Dieva audzināšanas paņēmiens. Un pie viena caur šo uztveri Viņš piesaista mūs tuvāk Savai sirdij. Nekad mēs nebūsim Dievam tik tuvi, kā jūtama vājuma laikos. Un turklāt, šādā ceļā Kungs modina mūsos prasību pēc bezkompromisa svētīšanas. Mūsos ir jārodas dziļām ilgām pēc pilnīgas pestīšanas tā, ka mēs dienu un nakti dzenamies pēc tās.

Līdz ar to mēs varam no paša atbrīvošanas sākuma jau dzīvot kā pilnībā atbrīvotie; bet tikai tik ilgi, kamēr mēs konsekventi staigājam Dieva noliktajās robežās. Jauniem zirgiem un bērniem apzināti ņem mazliet stingrākus grožus. Pieaugot briedumam, pastāvīgi paplašinās arī kustību robežas.

Uz šāda ceļa arī nopietnas atkrišanas draudi kļūst arvien mazāk ticami. Kamēr mēs tā raugāties vienīgi uz paaugstināto Kungu, mūsu dziedinājums ir simts procentīgs. Nav vajadzīga nekāda papildus pārvarēšana.

Līdz ar to, būt atbrīvotam nenozīmē varēt atkal neievainojami iedoties vecajās apdraudējuma zonās. Tas nozīmē, ka tev ir reāla brīvības iespēja. Ir kļūda, pēc čūskas koduma – domājot par alkoholismu – gaidīt, ka tad pret alkoholu atkal atgrieztos tāda pati distance un neievainojamība, kāda ir bijusi pirms “kritiena”. Tāda nu reiz ir grēka cena. Lai vai kādam grēkam mēs sevi esam padarījuši par vergiem, mēs attiecībā pret to nekad vairs nebūsim kā nezinošie vai svešinieki. Tur vienkārši ir lielākas briesmas, atkal ieslīgt iesludinātajā atkarības uzvedībā jeb ūdeņos. Un šīs kopsakarības tieši tāpat der arī attiecībā uz nesamierināmības grēku.

Tipiskie traucēkļi piedošanai

Tālākie traucējumi, lai tiktu atbrīvots no sarūgtinājuma, ir:

1. Cietsirdība: tas ir vislielākais traucēklis – kas nevēlas savam tuvākajam izrādīt žēlastību, tas dabū tādu pašu tiesu bez žēlastības (**Mat 6:15¹; Jēk 2:13²**).

2. Pasaules mīlestība un sava personīgā režija: kas mīl šīs pasaules laiku, tas parādās kā Dieva ienaidnieks (**Jēk 4:4**)³. Pārvarēšanas spēks tiek dots tikai tiem, kas

¹„Bet ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepiedos.”

²„Jo tiesa ir bez žēlastības tam, kas neparāda žēlastību. Žēlastība nebēdā par tiesu!”

³„Laulības pārkāpēju cilts, vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva ienaidība? Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku.”

nedalīti mīl Dievu (**2Laiku 16:9**)¹. Visiem no Dieva neatkarīgajiem darbiem nav sevī nekādu paliekošu augļu. Katrs stāds, kuru nav stādījis Tēvs, tiks agrāk vai vēlāk atkal izrauts (**Mat 15:13**). “**Bez manis jūs nenieka nespējat darīt**” (**Jņ 15:5**).

3. Nepamācāmība, nepiekāpība un tiesāšanas gars: ļoti bieži nesamierināms gars rodas arī no netaisnīgiem apvainojumiem. Mūsu slēdziens par tuvāko rīcību vienmēr ir nepilnīgs (subjektīvs). Tādēļ vienmēr un atkal gadās, ka noteikti līdzcilvēku izteicieni vai rīcības tiek sajostas kā netaisnīgas, aizvainojošas vai ļaunas, lai gan patiesībā tās tādas nemaz nebija. Tādēļ dažs jau gadiem vai gadu desmitiem ar nocietinātu sirdi gaida uz sava tuvākā atgriešanos un joprojām nepamana, ka viņš pats ir tas vainīgais. Kam ir sarūgtināta, nesamierināma sirds, tas *vienmēr* ir netaisnībā pat tad, ja juridiski viņš tūkstoškārt būtu “taisnībā”.

4. Garām palaista izrunāšanās (Mat 5:24)². Ar skatienu uz paaugstināto KUNGU mēs nevaram apiet nepieciešamo izrunāšanos un izskaidrošanos ticībā. Kur savstarpēja izrunāšanās un mutiska izskaidrošanās ir iespējama, tai ir jānotiek. Bet, ja pretinieks negrib izrunāšanos, neieskata savu noziegumu vai ir jau nomiris, tad zini: tas nav šķērslis atlaišanai! Ja tu esi

¹„Jo tā KUNGA acis pārskata visu zemi, lai Viņš stiprinātu tos, kas ar savu skaidro sirdi (vāc. – nedalīti) pie Viņa turas.”

²„Tad atstāj turpat altāra priekšā savu dāvanu, noeļ un izlēgsti pa priekšu ar savu brāli un tad nāc un upurē savu dāvanu.”

izdarījis visu tev iespējamo un esi gatavs piedot, tad tu to saņemsi.

5. Neticība: “Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies... Jo tāds cilvēks, vīrs ar dalītu dvēseli, nepastāvīgs visos savos ceļos (vāc. – kas šaubās), lai nedomā, ka viņš no tā Kunga ko saņems” (Jēk 1:6-8).

“Skatīšanās uz augšu” praksē

Te runa nav par kaut kādu abstraktu tehniku vai par kādu metodi. Tas nav meditācijas vingrinājums, kurā es ar dvēselisku sasprindzinājumu stādos priekšā Pestītāju uz krusta. Runa nav arī par Bībeles pantu skaitīšanu vai par garām lūgšanām. Tādas tehnikas mūs tikai nogurdinātu un nonestu nulles punktā. Mums nekas nav “jātaisa”! Mums nav jānodarbojas ar priekšā stādīšanās akrobātiku. Runa nav par to, lai mēs sev ar priekšstatu spēku radītu glābjošu saliņu.

Mūsu atbrīvošana nekad nebūs mūsu personīgo pūliņu vai fantāziju produkts. Daudzi, lasot savas Bībeles, vienmēr ilgojas, lai ar viņiem reiz būtu tā, kā tur ir apsolīts. Bet tas, ko tie pie tam palaiž garām, ir ticīga ieešana izlasītajās realitātēs. Bībele mūs nekur neuzaicina *sapņot* par to, lai kādu dienu arī mēs iegūtu viņu tiesības un tiktu atrauti no miesas tiesībām. Tā mums pavēl *ieiet visās* tās apliecinājumu realitātēs līdz ar jau piepildītās pestīšanas apliecinājumu realitātēm, lai tādā veidā savā sirdī piedzīvotu notikušo atbrīvošanu! Apsolījumi, kas uz šo attiecas, nav nekādi nākotnes sapņi, bet gan visi kopā – tagadnes realitātes! Tātad runa

nav par mēģinājumu sevi krampjaini piestrādāt pie Dieva apsoltījumiem. Mums vienkārši, apzināti ticot, tajos ir jādzīvo kā faktiskās realitātēs, kas reāli mums pieder **(2 Kor 1:20¹; 2 Pēt 1:3-4²)**.

Tas, ko Bībele saka, ir neatceļama patiesība, neatsaucama realitāte. Mums tam ir jātic, un katram tajā ir jādzīvo! Trūkums ir mūsu pretī karošanā un neticībā. Mēs bieži nedzīvojam patiesības realitātē, un tādēļ nespējam priecāties. Ja Dievs saka, ka Viņš bez nosacījumiem mīl tevi, tad kas tev dod tiesības dzīvot citā apziņā? Ja Dievs saka, ka Viņā ir tevi pestījošs spēks, tad kas tev dod tiesības pretoties šim faktam? Kas mums dod tiesības uz bezgalīgām rūpēm, ja Dievs saka, ka Viņš rūpēsies par mums? Ja mēs dzīvotu Vārdā kā nostiprinātā faktā, tad mēs skatītos uz savu KUNGU un būtu atbrīvoti: arī no nesamierināmības grēka!

Pirmās publikācijas datums: 1987. gada februāris

¹„Jo cik ir Dieva apsoltīšanu, tās ir viņā ”Jā”, tāpēc caur viņu mūsu - āmen Dievam par godu (vāc. – caur mums)”

²„Mums jau viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un brīnuma spēku. Ar to viņš mums ir dāvinājis dārgus un visai lielus apsoltījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kārtību dēļ ir pasaulē.”

Garīgā vadīšana

Garīgās vadīšanas būtība

Lai būtu **garīgā vadīšana** (**Geistliche Leiterschaft=GL**), ir vajadzīgi garīgi cilvēki. GL rodas ne tikai skolas solā. Tā ir dzīves ar Dievu produkts, personīgās pakļaušanās Dievam esence. Tas nav vispirms gari nogatavošanās gadi, kas izveido patiesu GL, bet daudz drīzāk Dieva aicinājums, kas saistīts ar mīlestību uz paklausību un ar personīgām attiecībām ar Dievu. GL nenožīmē nekļūdīgu vadīšanu. Arī garīgas personas taīsa kļūdas: bieži pat smagas. GL nožīmē vadīšanu ar sirdi un gudrību. Pie tam te runa ir par Dieva ganāmpulka pārvaldīšanu Jēzus noskaņojumā un uzskatos. Bez īstas izpratnes par garīgām lietām, principiem un kopsakarībām GL nav iespējama.

Aicinājums un garīgā vadīšana

Pastorālo vēstuļu kvalifikācijas saraksti veido tikai pamatu, bet nekādu garantiju GL (garīgajam vadītājam). GL ir nepieciešamas arī dotības un aicinājums. Šeit ir jārunā par jautājumu “kurp”. Izšķirošs ir ne tikai tas, “kā” kaut ko vada, bet vispirms “uz kurieni” viss tiek vadīts.

Pārāk bieži garīgi nobriedušās un pieredzējušās personības sava garīguma dēļ uzreiz arī ir ganāmpulka spicē. Skatoties cilvēciski, tāda kombinācija var šķist gandrīz spiedoši vajadzīga, taču raugoties garīgi – ne

obligāti. Pastāv būtiska atšķirība starp garīgo gatavību un gara svaidītu apdāvinātību un aicinājumu.

Divpadsmīt apustuļi sākumā bija viss kas cits, tikai ne garīgi nobriedušas personības. Taču viņi saņēma svaidījumu un aicinājumu, kas viņus pacēla arī pāri visiem tā laika, vecumā un dzīves pieredzē bagātākiem, rabīniem. Dieva dāvētās kalpošanas un aicinājumus nevar “nopelnīt” pieredzes un brieduma ceļā. Apustulis un pravietis saņem savu autoritāti uz nepelnīta aicinājuma un žēlastības pamata. Abi darbojas caur atklāsmi, kas tiek dāvēta caur žēlastību. Viņiem dāvēnāto garīgo tālredzi nevar aizvietot ne ar nobriešanas gadiem, ne ar pieredzes gadu desmitiem. Šajā ziņā dažs vadītājs, neskatoties uz vislabākajiem garīgajiem pamata priekšnoteikumiem, tomēr ir briesmas Dieva ganāmam pulkam. Daudzi vadītāji gan izcili iedēras personīgajā dvēseļu aprūpē un pēcaprūpē, bet tikko viņi, pāri šim stāvoklim, iedodas “apustuliskajā un pravietiskajā” nozarēs, visam ganāmpulkam no tā ir jācieš.

GL tādēļ vienmēr ir jāatbilst arī personīgajam aicinājumam un dotībām.

Garīgās vadīšanas mērķis

GL mērķis vienmēr ir garīgi virzīta dzīve pēc Dieva sirds, un tās mērķis ir Dieva lēmuma izpildīšana. Nekad tā nestrādā “uz savu galvu”. Tā darbojas uz Dieva plāna izpratnes pamata un no tās izrietošā personīgā uzdevuma. Šī Dieva gribas zināšana dod spēku. Un tādēļ tā var iet

arī neērtus ceļus. Tā var iet ceļus, kas to īpašniekam reizēm atnes pat tiešu zaudējumu.

GL ir pilnīgi brīvs no pasaulīgiem principiem un no personīgiem plāniem. Tā neargumentē pēc cilvēcīgas loģikas un privātām vēlmēm. Pilnīgi visā tai interesē vienīgi Dieva griba. Tādēļ tā vienmēr ir elastīga. To, kas tai līdz šim ir piederējis, tā var viegli atdot, un labo un vēl derīgāko tā vienmēr labprāt iemaina pret vislabāko: pret labo, patīkamo un pilnīgo Dieva gribu.

Garīgās vadības apkārtne

GL vienmēr meklē arī atbalsi. Tā nestaigā vienkārši cauri. uzticēto ganāmpulku, tā vienmēr redz kā organismu, kuram tā pati arī pieder. Tādēļ tā ir pacietīga un respektē citus.

Kā GL tu pārstāvi Dieva plānu “miesai”, un nevis tikai kādu organizētu līdzīgi domājošo grupu (resp., atsevišķas, savstarpēji neatkarīgas personas). Tādēļ nav iespējama jēgpilna attīstība uz priekšu jeb dievišķā augšana, ja nav nodibināts kopīgā līdzsvars. Kur garīgais vadītājs izsaka Dieva mērķi, tur caur to visam organismam ir jānonāk saskaņā. GL darbojas “apgaismojoši”. Dieva valstībā runa nav par valdīšanu vai komandēšanu. Ja Dieva Gars dod kādus norādījumus, tad viņš vienmēr tiem liek kļūt vienādi svarīgiem visiem gaismā staigājošajiem locekļiem. Tādēļ GL vienmēr vada uz kopīgā vienotību. Tā aplipina, pārlicina un ļauj patiesībai kļūt par kopēju prieku. Kur dzīvo GL, pastāvīgi tiek izdalīts ārā tas, kas neattaisnojas. Tā

izstrādājas līdz veselam organismam un tad ar svētu rūpību to lolo un kopj.

GL nozīmē vadīšanu atbilstoši Dieva Garam. Dieva interese ir veltīta cilvēkiem, un nevis lietām. Pirmām kārtām Dievs rūpējas par vājo, nicināto un mazo.

(1 Kor 1:25-31)¹ Lai kāds darbs ir jādara Dievam, Dieva Gars vienmēr iecel vājākos locekļus par pārbaudes akmeni un par mērogu īstai garīgā vadītāja kvalitātei. Dieva pirmā interese nav par kaut kādiem darbiem, aktivitātēm vai projektiem, bet gan par attiecīgā “organisma” visvājākajiem locekļiem. Organisms vienmēr būs tikai tik vesels, cik tā visvājākie locekļi. Līdz ar to, tā vienmēr orientējas uz “vismazāko brāļu” vajadzībām, un tā nekad neatstās neievērotas brāļu vajadzības, lai tādēļ, zināmā veidā, varētu labāk kalpot Dievam. Tādējādi tiku panākts pretējais. Vājāko locekļu neievērošana diskvalificē garīgo vadību.

¹„Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēks ir stiprāks nekā cilvēki. Raugait brāļi, savus aicinātos – nav taču tur daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo. Bet kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un kas nespēcīgs pasaulē, to ir Dievs izredzējis, lai liktu kaunā stipros; un kas pasaulē zems, un nicināts un kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas; lai nekas, kas ir miesa, nelielās Dieva priekšā. Pateicoties viņam, esat jūs vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu, lai būtu, kā ir rakstīts: “kas lielās, lai lielās ar to Kungu.”

Garīgā vadība un kooperācija

Garīgais vadītājs var atturēties. Viņa var būt daudz vairāk spēju, nekā viņš reāli pielieto. Bet viņš izvairās būt par “meiteni visam”. Viņš saprot, kā daudzos uzradušos uzdevumus deleģēt atbilstošām personām. Viņš pats ielaižas uz uzkritušajiem darbiem tikai tik daudz, lai tas netraucētu viņa pārvaldnieka amatam.

Garīgajam vadītājam ir pastāvīgi jāpatur modrs kopīgā pārskats un tas jānēsā sirdī. Viņam ir jāapskaidro Dieva mērķi visiem locekļiem un jānotur tie dzīvi. Viņš var bez skaudības strādāt kopā un priecājas par katru dotību atraisīšanos tuvākajā. Viņš novērš garīgo pasivitāti.

Garīgā vadišana un koriģēšana

GL nekad nepretendē uz vienvaldību. Viņš nav nekāds pāvests. Viņš visā, ko dara, ir pakļauts koriģēšanai un *kopīgās miesas liecībai*. Nepārtraukti viņš ir gatavs pieņemt koriģēšanu. Viņš labprātīgi mēra savas darbošanās iedarbību un uzreiz meklē labākus ceļus, ja redz, ka kopējais organisms cieš no viņa lēmumiem.

Garīgajam vadītājam vienmēr “ir auss” uz daudziem padoma devējiem. Taču GL nav nekāda demokrātija. Te vairākuma uzskati nav izšķirošie. Garīgais vadītājs var nostāties arī pret lielu masu, kad tā kaut ko pieprasa cilvēciskā veidā. Tikpat maz, cik GL valda, viņš ļauj arī valdīt pār sevi. Viņš meklē paraugu un pašam ir jābūt paraugam. Visbiežāk koriģēšanu viņš saņem nepastarpināti no “miesas”, kurai viņš pieder. Viņam

skaitās nevis vairākuma liecība, bet “kopīgā liecība”. Nekad nedrīkst īstenot korekcijas no ārpusē esošām personām, kas ir pret miesas iekšējo gatavību un pārliecību. Miesai ir visā “jānāk līdzī”, un to nekad nedrīkst “skrienot nogāzt”, pat “garīgi lielie” ne.

Garīgās vadības orientēšanās

Kas garīgajam vadītājam vai vadītāju komandai dod pārliecību, ka lēmumi saslan ar Dieva gribu? Tas ir “Kristus miers” uz visas miesas (organisma), kurai pēc vietas viņš piederkā ir rakstīts **Kol 3:15**¹ Kā personīgajā dzīvē, tāpat arī garīgajā vadīšanā Kristus miers ir “kara tiesnesis”. Tas izvirza priekšnoteikumu, lai cilvēks vienmēr būtu gatavs iet arī “sliktāko ceļu”. Kur komandā nevalda pilnīga miera vienotība, tur nedrīkst rīkoties tālāk, vismaz tajos disharmonijas punktos. Lai vai cik pamatots lēmums tiek pieņemts pret iekšējo saskaņu, tas beidzas haosā.

Garīgās vadības ciešanas

“Kad cieš viens loceklis, tad visi citi cieš līdzī...” (1 Kor 12:26), bet vispirms jau garīgie vadītāji. Īsts gans upurē savu dzīvību aitiņu dēļ (**Jņ 10:11**). Šis vārds nerunā Jaunās Derības garā par pašizvēlētu mocekliību, bet par garīgu realitāti. Darbos un patiesībā katrs gans, kas ļauj sevi iecelt par dzīvā organisma garīgo vadītāju, ieiet neizbēgamā likteņa kopībā ar sev padotajiem

¹ „Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa!”

locekļiem. Kam tas izskatās nelikumīgi, tas parāda, ka viņš ir algots strādnieks. Praksē tas izskatās tā, ka katra ganāmpulka netaisnība, katrs žēlastības trūkums un katra neizpirkta vaina uzgulstas kā nasta vispirms uz garīgā vadītāja pleciem, kā saka Pāvils **Kol 1:24** “**Es esmu liksms savās ciešanās, kuras nesu jūsu labā, piepildīdams to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām, savā miesā, par labu savu līdzorgānu priekiem un bēdām. Tādēļ Pāvils pastāvīgi pamāca savus līdzvadītājus neizvairīties no šīm kalpošanas ciešanām un bēdām, jo tās ir absolūti nepieciešamas draudzes godības vairošanai (2 Tim 2:8-12¹ /2:3²). Īsts garīgais vadītājs tik ilgi neatrod iekšējo mieru, kamēr viņš savai padotajai draudzei atbilstoši stāvoklim, nav sagādājis visā taisnību un dzīvību: “Jo kad jūs stipri stāvat savā Kungā, tad mēs dzīvojam” (1 Tes 3:8). Kas necieš savu padoto grēku, trūkumu un vajadzību dēļ, un proti, nemeklētu, nenojaustu un negribētu dēļ, – tas nav nekāds patiesais garīgais vadītājs. Īsta gana ciešanas nav paša izvēlētas. Tās nav viņa zināšanas vai esošās**

¹„Turi prātā Jēzu Kristu, kas uzmodināts no miroņiem, no Dāvida cilts, - pēc mana evaņģēlija. Par to es ciešu, pat saitēs kā ļaundaris, bet Dieva vārds nav saistīts. Tāpēc es visu panesu izredzēto dēļ, lai arī viņiem būtu daļa pie pestīšanas, kas dota Kristū Jēzū, un pie mūžīgās godības. Patiesi ir šis vārds: ja mēs esam līdzīgi miruši, tad mēs arī līdzīgi dzīvosim; ja mēs pastāvam ciešanās, tad mēs arī līdzīgi valdīsim; ja mēs aizliegsim, tad arī Viņš aizliegs mūs.”

²„Cieti līdz ar citiem ļaunumu, būdams labs Kristus Jēzus kareivis.”

“problēmās iesvētīšanas” produkts. Tās ir organiskas likteņa kopības kā galvas produkts.

Visas garīgās vadības mērķis un galamērķis

Visa GL mērķis ir visu padoto virzīšana uz organisku funkcionēšanu KRISTŪ. Garīgais vadītājs nekad nemeklē savu paša paaugstināšanu, bet tikai Kristus paaugstināšanu savos tuvākajos. Viņš visādos veidos meklē, kā pavisināt uz augstāku stāvokli Kristū, un īpaši pagodināts viņš jūtas tad, ja kāds no pēdējiem apsteidz viņu. Viņš nekad neattur Dieva aicinājuma attīstīšanos un labprāt pats atkāpjas, ja redz, ka tādēļ padotie jo labāk pieņem. Garīgais vadītājs savai kalpošanai apstiprinājumu nesaskata savā pašpaaugstināšanā, bet drīzāk viņš apšaubā sevi, ja viņš ilgstoši nevar nevienu pacelt pār sevi.

Visas garīgās vadības galamērķis vienmēr ir personīgās attiecības ar Dievu: mīlēt Dievu no visas sirds, esot orgānam, kas vienmēr ir Viņa rīcībā. Praktiski šī mīlestība izskatās tā, ka tā nenogurstoši meklē, kā visu un visus savilkt zem Dieva pilnīgās kundzības: **“...Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība. Viņu mēs sludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu KRISTŪ.”** (Kol 1:27-28).

Mērķis nav tikai panākumi šajā vai tajā lietā, bet tas ir – nest “augli Dievam”. Starp augli un panākumiem ir neizmērojama atšķirība. Jeremijam savā pravieša kalpošanā varēja būt maz “panākumu”. Bet savas ticības

paklausības dēļ viņam bija “auglis Dievam”. Gara mērķis nav lieli skaitļi, pilnas bankas un cieņa masu acīs, bet gan attiecības ar Dievu.

Izcils darbinieks tālu ne vienmēr ir arī auglīgs Dievam. Visveiksmīgākais strādnieks, kas savā sirdī Dievu nenes pirmajā vietā, Dieva valstībā ir bezvērtīgs. Labāk neveikls līdzstrādnieks, kas no visas sirds ir par Dievu un paļaujas uz Viņu, nekā ar doktora grādu un pussirdi.

Kunga svētība visā ir izšķirošā: **“Tā Kunga svētība dara cilvēku bagātu bez sevišķām viņa paša pūlēm” (Sak 10:22).** Un tā neplūst ne caur aparātiem, ne caur projektiem, ne caur galvām...Kunga svētība plūst caur tīrām, neliekuļotām un ticības pilnām mīlestības sirdīm.

Uz to beigās tiecas visas vadītāja pūles – ja viņš tiešām ir garīgs.

Tēvu grēki

“ Netaisi sev tēlus vai dievekļus nedz pēc tā, kas ir augšā debesīs, nedz pēc tā, kas ir virs zemes, nedz pēc tā, kas ir ūdenī zem zemes. Nezemojies to priekšā un nekalpo tiem, jo Es, tas KUNGS, tavs Dievs, esmu taisnīgs (vāc. – griezsirdīgs) Dievs, kas *tēvu grēkus* pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst” (2Moz 20:4-5).

“*Mūsu tēvi ir grēkojuši, viņu vairs nav, bet mums ir jācieš par viņu noziegumiem*” (Rdz 5:7).

Šajā nodaļā mēs nodarbosimies ar jautājumu par “Dieva piemeklējumiem līdz trešajam un ceturtajam” (2 Moz 20: 4-5). Nepārtraukti mēs saskaramies ar kristiešiem, kas daudz runā par savu pieredzi ar tā saucamajiem “dēmoniskajiem apgrūtinājumiem” *savā* dzīvē, kas viņiem, kā viņi saka, ir vai bija jāizcieš sakarā ar viņu priekšteču staigāšanu grēkā. Tā kā viņiem, kā kristiešiem, pieklājas katru savu pieredzi vai apgalvojumu pamatot ar Rakstu vietām, tad lielākā daļa no viņiem, kā par brīnumu, atsaucas uz augšā citēto Rakstu vietu. Izteikums **“Es piemeklēju tēvu grēkus pie viņu bērniem”** savā ziņā veido pamatu tai augsti aktuālajai mācības augstceltnei, kas šobrīd ir izplatījusies visā pasaulē un visur starp kristiešiem atstāj dziļas apjukuma un šķelšanās pēdas. Tādēļ, ka agrāk vai vēlāk mūs visus skars šīs iedarbības, pameklēsim Rakstos atbildes uz sekojošiem jautājumiem: “Vai šiem Dieva piemeklējumiem līdz trešajam un ceturtajam augumam

patiešām ir kāds sakars ar *dēmoniskajiem apgrūtinājumiem, ar pārmantotu nevainīgo nodošanu velna piespiedu varai?*” “Vai mēs, kā patiesi jaunatdzimuši kristieši, tagad esam brīvi no grēka un velna varas, vai arī mums vēl joprojām ir jārēķinās ar zināmos apstākļos iespējamām “apslēptajām ienaidnieka tiesībām” mūsu dzīvē?” Vai, jautājot ar Jeremijas un Ecēhiēla laika Dieva tautas vārdiem – “Vai ir tiesa, ka mums nomizējas zobi (tas nozīmē, ka mēs ciešam iekšēju kaitējumu), ja mūsu priekšteči ir ēduši skābas vīnogas (tas ir – ir grēkojuši)? Kungs lai atver mūsu acis šajās studijās: **“...Kunga vārds...man sacīja: “Kādēļ jūs lietojat Izraēla zemē šo izteicienu: *Tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem zobi no tā nomizējuši?* Tik tiešām, ka Es dzīvoju,” saka Dievs tas Kung – “jums turpmāk nebūs lietot šo prātulu. Redzi, visas dvēseles pieder Man, kā tēva, tā arī dēla dvēsele, abas Man pieder; kura dvēsele grēko, *tai jāmirst.*” (Ec 18:1-4).**

“Redzi, nāks dienas”, saka tas KUNGS, “Tanīs dienās vairs nesacīs (Ivo: nevarēs teikt): *“Tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem no tā zobi apmizējuši”*. Ikvienam jāmirst sava nozieguma dēļ: kas ēd skābas vīnogas, *tam zobi tiešām* apmizēs. Redzi, nāk dienas, kad Es slēgšu jaunu derību (!) ar Izraēla namu un ar Jūdas namu...Es iedēstīšu Manu bauslibu viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs” (Jer 31:29-33).

Reiz ilgu laiku Izraēlā bija neatlaidīga problēma. Tā bija tik stūrgalvīga, ka pat pravieši ar tādu vārdu, kā Jeremija un Ecēhiēls, veltīgi pūlējās to galīgi atrisināt. Un šī

problēmas stūrgalvība radās no plaši izplatītas un dziļi iesakņojušās kļūdainas Mozus bauslības interpretācijas. Tur, tieši otrajā bauslī, KUNGS par elkdievību teica: **“Nezemojies to priekšā un nekalpo tiem, jo ES, TAS KUNGS, tavš Dievs, esmu taisnīgs** (vāc. – greizsirdīgs) **Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtaam augumam** (bērniem/mazbērniem) **tiem, kas Mani ienīst (2 Moz 20:4-5).**

Sākumā šis vārds kalpoja Izraēliešiem kā iedarbīgs atbaidītājs. Savu pēcnācēju dēļ viņi sargājās vieglprātīgi grēkot. Bet ar laiku viņi šo brīdinājumu vairs neņēma tik nopietni un padevās savām iegribām. Tad Dievs viņiem gadu desmitiem sūtīja savus praviešus, kas sauca viņus pie atziņas un atgriešanās. Bet tādēļ, ka viņiem, *neskatoties uz tik biežajām atkrišanām*, tomēr acīm redzot, gāja itin labi, viņi negribēja uz grēku raudzīties tik “cieši”, un tie neklausīja saviem praviešiem. Acīmredzamā svētība bija viņiem pietiekams pierādījums, ka ar viņiem nemaz nebarot būt tik slikti. Un tad nāca laiks, kad Izraēla tauta tomēr, savu grēku un nelokāmības iedarbībā, sāka ciest. Bet tā vietā, lai beidzot to nožēlotu un sāktu art jaunu papuvi, viņi atcerējās otro bausli un, sūdzoties viņi sāka uzvelt vainu par savu stāvokli Dievam un saviem priekštečiem. Aklā paštaisnība bija jau kļuvusi par tradicionālu “kopīgo mantu” tā, ka nožēlas un atgriešanās vietā izveidojās šī apspūdošā paruna: **“Tēvi ir ēduši skābas vīnogas, un bērnu zobi tādēļ nomizējuši.”** Ar citiem vārdiem: “Visam šim postam, kurā mēs atrodamies, ir jābūt mūsu

priekšteču vainas dēļ, kā stāv rakstīts bauslībā. Dievs ir netaisns, Viņš mūsu tēvu vainu ir uzlicis uz mums!”

Pret šīm aklajām apsūdzībām Dieva vārdā nostājās pravieši Ecēhiēls un Jeremija, un viņi mēģināja tautai izskaidrot, ka viņu izpratne par “tēvu vainas piemeklēšanu” ir pilnīgi nepareiza un ļaundabīga **(Ec 18)**.

Šo brīdinājumu Dievs taču izteica tikai sava lielā labuma un lēnprātības dēļ! Tā Viņš darīja savu tautu uzmanīgu uz to, ka Viņš uz katru lielo grēku uzreiz neatbild ar ugunīgu atmaksas sitenu no Debesīm. Tāda rīcība neatbilst Viņa būtībai, jo Viņš ir ļoti pacietīgs un žēlsirdīgs. Bet tādēļ, ka tieši šī dievišķā lēnprātība bija tautu pavedinājusi uz nepareiziem secinājumiem (it kā Dievs atzītu par labu visu viņu rīcību), Viņam vajadzēja kaut kā tiem darīt skaidru, ka tas nekādā gadījumā nav tā. Viņa lielā pacietība neatceļ taisnīgo tiesu! Un tā Viņš darīja tos uzmanīgus uz to, ka Viņa tiesas dusmas par viņu pastāvīgo nelokāmību varētu *izstiepties un sakrāties* līdz ceturtajai paaudzei, bet visvēlākais tad tām vajag tikt izlietām pilnā mērā. Līdz ar to ir skaidrs kā uz delnas, ka uzkrāto dusmu izlādēšanās vispirms skartu tos pēctečus, kas staigā savu priekšteču pēdās. Viņi gan negrēko tādā pašā veidā, taču nekādā gadījumā tie nebija nevainīgi, kamēr tie pavisam apzināti nebija novērsušies un atrāvušies no savu tēvu grēcīgajām takām. Bet Dievam vēl nekad nav bijis prieks par bezdievju nāvi, bet gan

par to, ka tas atgriežas un dzīvo (**Ec 18:23**)¹. Par cik mazāk tad Viņam atbilst atmaksāt nevainīgajam!

Līdz ar to pravieši Ecēhiēls un Jeremija mēģināja tautai pārliecināši parādīt, ka Dieva trešā un ceturtais locekļa piemeklēšanai nav absolūti nekā kopēja ar to “negodīgās atreibības domāšanu”, kā tauta to, uz **2 Moz 20:4-5** pamata, tik stūrgalvīgi interpretēja attiecībā uz Dievu. Pie tam pravieši ne ar vienu vārdu neapstrīdēja to, ka arī tēvi patiešām un smagi bija grēkojuši; taču viņi pūlējās izskaidrot Izraēlam, ka tādēļ viņi – kā tie ticēja – vēl nekādā gadījumā nebija vienkārši “savu priekšteču nevainīgie upuri”.

Tādēļ viņi savā pierādīšanā atkārtoti gāja pat tiktāl, ka viņi nepārprotami izcēla tieši pretējo tam, ko izraēlieši tik stūrgalvīgi apgalvoja: **“Ikvienam, kas grēku dara, jāmirst. Bet dēlam nav jānes sava tēva noziegums, un tēvam nav jānes dēla noziegums. Taisnam tiek alga par savu taisnību, un bezdievim sods par viņa bezdievību”** (**Ec 18:20**).

Bet Izraēls atbildēja: **“Kādēļ** (ko nozīmē) - dēls nenes līdzi? Tā Kunga rīcība nav taisna!” (pants 25) Ar to viņi izteica: “Jūs varat mānīties, kā jūs gribat; bet attaisiet tikai savas acis, tad jūs paši redzēsiet, kā mēs tiekam netaisni sodīti.” Pamazām pieaugošās atkrišanas dēļ

¹ „Vai tad Man kaut kā īpaši patīk bezdievja nāve,” saka Dievs tas Kungs, - “un ne gan tas, ka viņš novēršas no sava ļaunā ceļa un dzīvo?”

Izraēlam vairs nebija savu paša grēku smaguma sajūtas. Tas pastāvīgi pienesa upurus un kaut kā nožēloja tos grēkus, kas *tam pašam* likās *svarīgi*; un tieši tur jau bija tas punkts: skatoties uz tiem pārkāpumiem, tas sods, kāds tiem bija uzlikts toreiz, protams, bija par smagu. Bet par tiem sīkumiem jau patiesībā nemaz nebija runa! Ar patiesi dievišķu pacietību tādēļ Dievs viņiem atbildēja caur Ecēhiēlu: **“Klausaities, jūs Izraēla nams: vai tad tiešām Mana rīcība lai būtu netaisna? Vai ne drīzāk jūsu rīcība ir netaisna?”(pants 25).** Ar citiem vārdiem: “Nekad Man nebūtu ienācis prātā tik velnišķā veidā tēvu grēkus piemeklēt pie trešās un ceturtās paaudzes bērniem!”

Lai šim spītīgajam “piemeklēšanas domas” sagrozījuma dotu absolūtu nāves triecienu, Dievs beidzot lika Jeremijam pasludināt priekšā stāvošo svētības laiku Jēzū Kristū (**Jer 31:31**)¹ Kas kopējs ir mūsu pestīšanas laikam Jēzū Kristū ar toreizējo tematiku? Jeremija izceļ: **“Tanīs dienās vairs nesacīs: Tēvi ir ēduši negatavas vīnogas, un bērniem zobu no tā ir apmizējuši” (Jer 31:29).**

Kādēļ Jaunās Derības laikā šī sakāmvārda tālākpastāvēšanai vajadzēja būt neiedomājamai? *Jo šīs Jaunās Derības centrālais saturs tieši pasludināja “pilnīgi jauno radību”; pilnīgi jauni cilvēki, bez pasaulīgiem ciltskokiem vai ciltsrakstiem.*

¹„Redzi, nāks dienas”, saka tas KUNGS, -“kad Es slēgšu jaunu derību ar Izraēla namu un ar Jūdā namu.”

Par mums ir teikts – pēc tam, kad mēs esam izcīnījuši atgriešanās un miršanas cīņas: **“Jūs zināt, ka esat (pilnīgi) atpirkti ... no savas aplamās no tēviem mantotās (elkkaļpīgās) dzīves” (1Pēt 1:18).** – **“Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne bauslības cilvēka, ne pagāna, ne barbara, ne skīta, ne verga, ne brīvā, bet viss un visos – Kristus.” (Kol 3:11).** – **“Jo nedz jūdisms ir kas, nedz pagānisms** (ne apgaizītais, ne neapgraizītais), **bet jauns radījums.” (Gal 6:15).** Katrs Jaunās Derības dalībnieks būšot, līdzīgi Dieva eņģeļiem, “atsevišķs radījums no augšienes”, un tādēļ brīvs no jebkura veida zemišķām “pārmantošanas līnijām”.

Mīļie brāļi-māsas, mēs tagad piederam šai dārgajai Jaunajai Derībai; tā ir dārgo Jēzus Kristus asiņu Derība! Tagad Viņš viens pats ir mūsu mantošanas līnija! Bet kā šajā pēdējā laikā rīkosies ar šo Derību? Kamēr tauta Jeremijas laikos dabūja gatavu to, ka tie savu grēku *sekas* bez lielas domāšanas nogrūda uz saviem priekštečiem, mēs šodien vēl noziedzīgākā kārtā dabūjam gatavu to, ka ne tikai *sekas*, bet bez tām vēl arī savu grēcīgo darbu *cēloņus* noveļam uz mūsu “tēviem”! Jeremijas laikos šī kļūda nāca no neizglītotās tautas puses. Šodien turpretim tie ir “augsta ranga garīgie vadoņi”, kas visiem pa priekšu sludina šīs, vēl daudz smagākas sekas nesošās, kļūdas!

Arvien biežāk šodien cilvēku grēki tā vietā, lai tos atmaskotu, sodītu un pārvarētu, tiek izskaidroti ar “priekšteču grēkiem”, un tur, kādā veidā – lēti attaisnoti. Ir sakāmvārds kas saka, ka tur, kur ir sākums, būs arī

beigas. Cik šausminošā veidā taču mūsu pēdējās dienas faktiski ir kļuvušas līdzīgas pirmajām; jo, kad Dievs Ādamu *viņa* grēku dēļ gribēja saukt pie atbildības, tas uzreiz attaisnojās: **“Sieva, ko Tu man devi, lai *viņa* būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu.”** Bet kad Dievs runāja ar Ievu, viņa tāpat spontāni atbildēja: **“Čūska mani pievīla, un es ēdu” (1Moz 3,12-13).**

Pēdējos gados arvien vairāk mums ir nākušas priekšā lietas, kuras jau pat izrunāt ir kauns. Gandrīz visas kristīgās rehabilitācijas iestādes Šveicē (un laikiem arī lielākā daļa kristīgo draudžu) pa šo laiku ir kritušas par upuri šai *fundamentālajai* un dēmoniski inspirētajai “Tēvu-vainas-mācības” kļūdai. Cik bieži *tu* esi satīcis kristiešus, kas tavas sakāves saista ar tā saucamajiem “mantotajiem apgrūtinājumiem” un ar “tēvu vainu”. Tavas ticības dēļ – novērsies *no viņu atklāsmēm*! Cik bieži *tu* jau esi piedzīvojis, ka tevi darīja uzmanīgu uz “slēptajām tiesībām”, kādas kaut kur vēl esot ienaidniekam uz tevi tavu šīs zemes senču grēku dēļ. Aizslēdz savu sirdi pret tādu sagraušanu no iekšienes! Cik daudzus Dieva bērnus *tu* pazīsti, kas skrien no viena dvēseļu gana pie cita, lai atkal un atkal liktu sevi atbrīvot no tādiem “mantotajiem apgrūtinājumiem”? Neļauj sevi pavadināt uz tādu pašu rīcību! Par cik daudzām sakāvēm *tu* jau esi (tieši vai netieši) atbildību uzlicis taviem senčiem vai arī esi nopietni šaubījies par to, vai *tu* patiešām esi pavisam brīvs? Jēzus svēto asiņu dēļ un jaunā radījuma dēļ es tev pavēlu: “Tagad atlaidies no tā vaļā!”

Tā rodas augstas pakāpes buršanas grēks, ja mēs, kristieši, ļaujam sevi pavilkt līdzī tam, ka mēs savus grēkus noveļam uz līdzcilvēkiem. Tieši tā to dara burvji un okultisti. Viņi katrai paša izsauktai slimībai, katrai nelaimei vai neveiksmei pievelk kādu ārpusē stāvošu vainīgo. Un tā rodas bezgalīgi daudz ciešanu, netaisnības, slepkavību un posta. Daudz vairāk mums ir jātiecas pēc tā, kas trūka jau Izraēlam: daudz smalkāka un dziļāka apziņa par *pašu* grēkiem! Mums *tagad un šodien* atkal ir jāmacās atšķirtība starp svētu un nesvētu, starp tīru un nešķīstu!

Mums ir jābaidās tikai no mūsu *pašu* grēkiem, jo *vienīgi tie* ir īstie ieroči velna rokās; tie iedarbojas uz dēmoniskajām varām kā govs mēsli uz mušām. Bet tikko mēs ļaujam mūsu grēku mēslus nomazgāt, no mums atstājas arī “mušas”. Kā notīrītiem traukiem, mums nav jābaidās pat no tiešām dzīvībai bīstamā grēka skābā ierauga, kas kā epidēmija var inficēt visu organismu, ja to savlaicīgi neizslauka (**1 Kor 5:6-8**)¹.

Kādēļ mums nevajag baidīties pat no šīm pamatotajām briesmām? Jo mēs kā iztīrīti trauki ejam un *savlaicīgi* izslaukām skābo ieraugu! Un, ja tas neļautos sevi atdalīt, tad mēs savlaicīgi atdalītos no viņa! Tā tas ir.

¹„Vai nezināt, ka maz ierauga saraudzē visu mīklu? Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Jūs taču esat neraudzēti; jo arī mūsu Lieldienas Jērs ir par mums upurēts – Kristus. Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu, ne ar ļaunuma un netikumības raugu, bet ar skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm!”

Mēs esam paaudze, kas tālejoši ir pazaudējusi jebkādu skaidrību un jebkādu garīgo ieskatu. Mums trūkst jebkāda atšķiršanas prāta un garīgās smalkjūtības. Mēs vairs neapzināties, kādas postošas un mūs mokošas sekas ir pat vismazākajam domu grēkam. Tādēļ mēs savus apjukumus, mūsu iekšējo spiedienu un tumsību nepadevīgi iesaistām nepareizās kopsakarībās. No odiem rodas ziloņi, no Svētā Gara audzināšanas rodas “pārmantots apgrūtinājums”, no miesas darbiem – dēmonisks apgrūtinājums utt. Kļūstiet atkal reiz īsti skaidri un atpazīstiet, ka jūs ar to, ko Bībele nosauc vienkārši par “miesas darbiem”, konsekventi rīkojaties kā ar augstas pakāpes “dēmonisko apsēstību”! (Piemēram: **“Netiklība, nešķīstība, izvirtība, elku kalpība, BURŠANĀS,... dzeršana** utt.”) Noteikti nav neviena

Gal 5:19-21 nosaukta miesas darba, ko kļūdīgie “atpestīšanas kalpi” neatlaidīgi nepūlētos “eksorcēt”. Bet “miesu” nekad nevar “izdzīt”! Miesa nekad nevar tikt un netiks ārpusē esošu personu ilgstoši nomierināta. Tā ir jādabū zem kontroles no “*iekšienes*”, no ticīgā paša gara. Te es katrā ziņā neapstrīdu to, ka minētās atbrīvošanas kalpošanas reizēm “saistītajos” panāk arī apbrīnojamas izmaiņas. Bet precīzāk papētot, vienmēr no jauna izrādās, ka šīs izmaiņas ir tikai īslaicīgas, un tas tādēļ, ka te runa ir tikai par problēmas *novirzīšanu*, bet ne par īstu atrisināšanu. Ja rezultātā ir paliekošas izmaiņas, tad tam cēloņi ir pavisam citi, nekā nosauktie. Lielākoties dvēseļu aprūpe “saistītajos” atraisa neko vairāk, kā

personīgās ticības atdzīvināšanu, kas jau pirms tam vienmēr ir bijis “drošais ceļš” (1 Jņ 5:4)¹.

Kad mēs sajaucam mūsu miesas darbus ar dēmonu dzīvošanu mūsos u.c., mūsu dzīvē iezogas bezgalīga melu cirkulācija. Kamēr cilvēks nekļūst skaidrs un atkal neatplēš sevi vaļā no tā, tad par katru nākamo viņa miesas “atdzīvošanos” atkal ir jābūt ticamam izskaidrojumam. Mēs esam runājuši ar “atbrīvošanas kalpotājiem”, kas pēc gadiem ilgas veltīgas cīnīšanās ar “miesu”, nenosarkstot apgalvoja, ka viņi uzgrūžoties uz arvien dziļākiem dēmonu apsēstības slāņiem. Ak, jūs nabaga pavedinātās aitiņas, kas esat iekļuvušas šo šarlatānu lamatās: lai Dievs jūs atpestī no šiem tirāniem! Atraujieties vaļā no viņiem un praktizējiet to, ko jums liek Bībele! Bezizņēmumu pašsaprotamībā tā mums māca ticībā uzskatīt mūsu miesu kā jau **“krustā sistu, mirušu un brīvu no grēka” (Rom 6:6-7)** un velnu caur pastāvēšanu piespiest uz bēgšanu. (Kol 3:1-10²;

¹„Jo viss, kas ir dzimis no Dieva, uzvar pasauli, un šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli – mūsu ticība.”

²„Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad ticieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām. Jo jūs esat miruši, un jūsu dzīve līdz ar Kristu apslēpta Dievā. Kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsiet līdz ar Viņu. Tāpēc nonāvējiet sevī to, kas pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaisli, ļauno iekāri un mantkārtību; tā ir elku kalpība. Viņu dēļ nāk Dieva dusmība pār nepaklausības dēliem, kuru vidū arī jūs kādreiz esat staigājuši, kad jūs vēl tanīs dzīvojāt. Bet tagad visu to atmetiet: dusmas, ātrsirdību, ļaunprātību, zaimus un nekaunīgas runas, kas ir jūsu mutē. Nemelojiet cits citam, novelciet veco cilvēku un viņa darbus. Un apgērbiet jauno cilvēku, kas atjaunojas atziņā par sava radītāja attēlu.”

Jēk 4:7¹). Sagrozīšanas traģisms ne vienmēr iziet tikai no “atbrīvošanas kalpiem”. Mēs arī zinām, ka daudzas aitiņas nemaz īsti nekāro pēc brieduma Kristū, un tie pēc pašu dziņas skrien no viena “ekorcista” pie otra. Cik ilgi jūs vēl prasīsi, lai mīcītu jūsu slinko miesu? Kad *jums* beigs patikt būt par viduspunktu? Kad jūs beigsiet, ar pirkstu norādošā veidā, savus darbu un domu grēkus, kā “mantoto apgrūtinājumu lāstu”, uzstumt jūsu tēviem? To visu jūs darāt tikai tādēļ, ka jūs esat tik kūtras, no gaismas bēgošas un lepnas būtnes un negribat atzīt paši savus tagadējos un šodienas grēkus.

Tādēļ šodienas kristietība ar savu “grēku bīdīšanu” ir nogrimis dziļi lētas māņticības stāvoklī. Šādas atziņas un prakse visas kopā ir cēlušās no filozofijas, psiholoģijas un okultisma tumšajiem avotiem.

Mīļotie, tik daudziem Dieva bērniem šodien ir nolaupīti visi garīgie pamati, un tādēļ viņi dzīvo visādos grēkos un saistībās, kurām tiem patiesībā nemaz nebūtu jākalpo. Bet viņi skraida no viena dvēseļu gana pie otra, un bieži tieši caur viņiem tiek iesaistīti vēl dziļāk savos grēkos. Par bībelisko dvēseļu aprūpi jums ir jāzina sekojošais: Jaunās Derības dvēseļu aprūpētājs Nr. 1 ir tikai un vienīgi Svētais Gars! Tieši tajā taču Jeremija saskatīja visizcilāko Jaunajā Derībā: **“Tad nemācīs vairs draugs draugu un brālis brāli, sacīdams: “Atzīstiet to**

¹„Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretī velnam, un viņš bēgs no jums.”

Kungu! Jo visi Mani pazīs, lielie un mazie”, tā saka tas KUNGS (Jer 31:34).

Svētais Gars, kas tiek nosaukts arī par “aicināto atbalstītāju, aizstāvi, mierinātāju, palīgu”, ir Jaunās Derības Alfa un Omega. Viņš ikvienu vada uz patiesību, un tādēļ arī uz brīvību. Ja mēs, kristieši, vēl nepazīstam Sv. Gara reālo darbošanos, tad tas ir tikai tādēļ, ka mēs vienmēr tā vietā, lai bēgtu pie Viņa, meklējam palīdzību kaut kur citur. Tādēļ, cieši paļaujoties, gaidi uz Viņu tik ilgi, līdz Viņš sāk darboties, un lai tev nav nekādas otrās alternatīvas!

Fundamentālas tēzes

Nobeigumā dažas fundamentālas tēzes un no tām daži rezultējoši konstatējumi: kas sevi sauc par Dieva bērnu, un tomēr viņam nav nekādu pilnvaru pār savu dzīvi, tas pēc Rakstiem joprojām ir stūrgalvīgs mazticīgais vai pat – nekāds Dieva bērns. Abos gadījumos ir jānožēlo savi grēki un jāklūst ticīgiem! Ja tu patiešām esi jaunatdzimis no Svētā Gara, tad tu vairs **“neesi kārdināms pāri tavām iespējām”**, jo tavš Debesu Tēvs tā tev ir apsolījis **(1Kor 10:13)**¹. Šis apsolījums ir spēkā no pirmās mūsu pestīšanas dienas. Kopš pirmās dienas tev ir sargs pār tavu personīgo dzīvi. Taču neienesīsim Valstības lietās sajukumu. Pamatā visā mūsu dzīves garumā visas Dieva Valstības lietas ir mums “pāri spēkiem”. Ar pašu

¹„Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēciskis pārbaudījums. Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.”

spēkiem mēs nevaram pavirzīties uz priekšu ne par milimetru. Taču šādai atkarībai ir jāpastāv. Mūsos dzīvojošā Jēzus Kristus Gara spēkā mēs vienmēr visu spēsim. Bez Viņa gan neko, bet ar Viņu – visu!

Un kas ir ar daudzajiem gadījumiem, kas mums parāda, ka godīgi ticīgie spēj sevī nest arī vissmagākās apsēstības? Es tev saku vienu: es jau pietiekami ilgi esmu bijis mācītājs (dvēseļu aprūpētājs), un tādēļ pavisam noteikti varu teikt, ka liela daļa no visiem tā saucamajiem jaunatdzimušajiem kristiešiem patiesībā ir neizglābti. Šī liecība iesniedzas plaši un dziļi pat līdz Bībeles skolotāju un sprediķotāju rindām. Tieši patiesā atgriešanās un jaundzemdināšana ir konkrētais visa dēmoniskā atbrīvošanas izteiciens. Cilvēkam, kam vēderā vēl ir velns, tam vēderā vēl ir velns – vai tu saproti?! Mūsu atbrīvošanā īpašais jau ir *izcelšana ārā no jebkādas tumsas varas sfēras un no jebkādām velna tiesībām* – TĀ IR MŪSU GLĀBŠANA un nekas cits. Kas to piedzīvo citādi, tas vēl nepieder Kungam – un varat vai tūkstoškārt to apliecināt ar muti šurp vai turp. Eksorcisms piederas pirms atgriešanās un itin nekur citur. Punkts.

Tu esi atpestīts arī no “**aplamās, no tēviem mantotās dzīves**” (1 Pēt 1:18), jo caur Jēzus nāvi tu esi sists krustā šai pasaulei, un šī pasaule ir sista krustā tev (Gal 6:14)¹,

¹„Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista, un es pasaulei.”

lai tu turpmāk spētu **“dzīvotu atjaunotā dzīvē** (vāc. - staigātu dzīves jaunumā)”**(Rom 6:4)**. Tava grēka miesa ir pakļauta ticībai un caur to novilkta **“viņš mirdams nomiris grēkam; vāc. – nav vairs jākalpo grēkam”** (pants 6).

Tā rezultātā no tevis reāli tika nogrieztas jebkuras pasaulīgās attiecības, jebkura pasaulīgā radniecība un saistības, vai tās būtu pret cilvēkiem, lietām, pret lāstiem vai grēkiem: **“Jo kas nomiris, tas ir vaļā ticis no grēka” (Rom 6:7)** un, līdz ar to, arī no okultajiem grēkiem no vecās dzīves! Tikai un izslēdzoši mūsu pašu grēki ir velna ieroči **(Kol 2:13-15¹)**.

Tieši tāpat mūsu bērni, kamēr tie vēl ir mazi, ir svētīti caur mūsu ticību **(1 Kor 7:14)²**, un ļaunais tiem, tāpat kā mums, nepieskaras **(1 Jņ 5:19)³**.

Cik daudzi Dieva bērni vēl joprojām baidās no kaut kādiem lāstiem. Vai mēs nekad neesam lasījuši, ka Dievs nolād tos, kas nolād Viņa bērnus, un viņu naida lāstiem

¹„Jūs, kas bijāt miruši savos pārkāpumos un savā pagānu dzīvē, Viņš līdz ar to darījis dzīvus, piedodams mums mūsu pārkāpumus; Viņš izdzēsis pret mums vērsto rakstu ar visām viņa prasībām un to iznīcinājis, pienaglodams pie krusta. Tā Viņš atbrūņojis visas pretvaras, tās atklāti kaunā likdams un Kristū uzvaru svinēdams pār viņām.”

²„Jo neticīgais vīrs ir svētīts caur sievu, un neticīgā sieva ir svētīta caur vīru; jo citādi jūsu bērni būtu nešķīsti, bet tagad tie ir svēti.”

³„Mēs zinām, ka esam no Dieva, un visa pasaule ir grimusi ļaunumā. Vāc. – Mēs zinām, ka katrs, kas ir dzimis no Dieva, negrēko; bet no Dieva dzimušais nosargā viņu un ļaunais tam nepieskaras”

Viņš liek aizlidot kā zvirbuļiem? Mēs kā Dieva bērni taču neesam aicināti būt par kaut kādiem bailīgiem līdējiem, bet daudz vairāk par radikāliem uzbrucējiem; tādēļ ir teikts: **“Es, Es esmu tavš iepriecinātājs! Kādēļ tu bīsties no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēku bērniem, kas iznīkst kā zāle, un tomēr aizmirsti to Kungu, savu radītāju, kas izplētis un izspriedzis debesis un licis zemei pamatus, un ka tu dzīvoji mūžīgās bailēs no apspiedēja niknuma, kad tas taisījās tevi samaitāt? Kur tad nu palicis šis apspiedēja niknums?”** (Jes 51:12-13).

Vai Dievs mūs nav sūtījis **“kā aitas starp vilkiem”** (Mt 10:16) un piedevām aicinājis **“varat staigāt pāri čūskām un skarpījiem”** (Lk 10:19)? Vai mēs neesam ielikti **”pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā”** (Ef 6:12), lai tās bezbailīgi un drosmīgi samītu zem mūsu kājām? Vai **“tas, kas mūsos, nav stiprāks kā tas, kas ir pasaulē”** (1Jņ 4:4)? (Mūsos dzīvo tikai tas VIENS!) Tādēļ uz vietas izbeigsim šo nepārtraukto grozīšanos tikai ap sevi, ap mūsu miesu vai ap mūsu, no pasaules priekštečiem mantoto, mantu! Kristū mēs esam saņēmuši daudz labāku un augstāku mantojumu, ap kuru mēs varam grozīties, un tas arvien vairāk kļūs par mūsu daļu, ja tikai mēs ticīgi skatīsimies uz to **(Jes 51:12-14)”**¹. Kā patiesi Jaunatdzimušais Viņš tevi ir

¹„Es, es esmu tavš iepriecinātājs! Kādēļ tu bīsties no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēku bērniem, kas iznīkst kā zāle, un tomēr aizmirsti to Kungu, savu (turpinājums nākamajā lappusē)

“darījis cienīgus (grieķ. – pilnvarojis) dabūt savu tiesu pie svēto mantojuma gaismā (vāc. - pie svēto, kas ir gaismā, mantojuma). Viņš mūs ir izrāvis (izglābis) no tumsības varas” (Kol 1:12).

Viens mums ir vienkārši jāievēro: no Dieva puses tīri “teorētiska pestīšana, atbrīvošana” vai “teorētisks glābšana” var eksistēt tikpat maz, kā no mūsu puses, varbūt, tīri “teorētiska atgriešanās” vai “teorētiska paklausība”. Tas, ko Viņš mums apsola, tas ir spēkā, un ir pilnīgi vienalga, vai mēs to spējam aptvert, vai nē. Ja mēs to nevaram ne sajust, ne uztvert, ne saprast, tad mūsu atbrīvošana tomēr ir piepildīta tāpat, kā mūsu deguns sēž sejā.

Taču mums ir ticībā un ar pašāvēību jāizturas pret šiem neredzamajiem faktiem. Jo **“šī ir tā uzvara, kas ir uzvarējusi pasauli – mūsu ticība” (1Jņ 5:4)**. Dieva Valstībā visu var dabūt tikai un vienīgi caur ticību, tas ir – ja mēs nesvārstīgi turamies pie tā, ko Raksti par mums saka – ka mēs, piemēram, **“ne grēkam, ne miesai neesam neko parādā, lai vēl dzīvotu pēc miesas” (Rom 6:12¹ /8:12²)**. Arī velnam mēs neesam parādā

radītāju, kas izplētis un izspriedzis debesis un līcis zemei pamatus, un ka tu dzīvoji mūžīgās bailēs no apspiedēja nīkuma, kad tas taisījās tevi samaitāt? Kur tad nu palicis šis apspiedēja nīkums? Un drīzi jo drīzi saistītais būs svabads no važām un nemirs un nenogrimis pazemē; arī maizes tam netrūks. “

¹„Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausait vairs viņas iekārēm! “

²„Tātad, brāļi, mūs vairs nekas nesaista ar miesu, ka mums būtu jādzīvo pēc miesas! “

nekādus pakalpojumus: **“Stājieties pretim velnam, un viņš bēgs no jums!” (Jēk 4:7).**

Tikai tikmēr, kamēr mēs Dieva Vārdu ņemam nopietni un tam, ko Viņš saka, dāvājam vairāk ticības, nekā tam, ko saka mūsu pieredze, mūsu sajūtas un mūsu prāts, arī mūsu atbrīvošana varēs izveidoties redzama un pieredzama.

Bet ienaidnieks ir viltīgs: viņš tādēļ mūs ar visiem līdzekļiem mēģinās virzīt uz to, lai mēs uzmanītu to, ko jūtam un ko esam pieredzējuši. Ar sevišķu patiku viņš mums atgādinās neskaitāmas situācijas, kad mēs gribējām piedzīvot uzvaru, bet tad atkal esam nožēlojami nogāzušies.

Viņš vienmēr mums rādīs mūsu vājākās vietas, kā reiz Balaks darīja ar Bileāmu (**4 Moz 22:23**), lai arī mums Dieva mantojums apniktu un mums vajadzētu to nolādēt. Nekad nenolādi to! Ienaidnieks precīzi zina, ka mēs vienmēr varam būt tikai tie, par ko mēs ticam, ka tādi esam: vai nu reāli atpestītie, vai arī tādi, kas šaubās par pilnīgu atpestīšanu no grēka, miesas, iedzimtā grēka, lāsta un velna. Ja mēs pat simts reizes esam krituši vienā un tajā pašā vietā un zaudējuši “dūšu”, tad tomēr mūsu pilnīgās atbrīvošanas faktā tādēļ nemainās absolūti nekas.

“Lai jums notiek pēc jūsu ticības!”

Pirmās publikācijas datums: 1992. gada augusts

Pēcvārds

Ja tev šī grāmata ir kļuvusi par svētību, tad tu šo svētību vari saņemt tikai caur tālāk došanu:

- caur īstenošanu tavā personīgajā **dzīvē**,
- caur šīs **grāmatas** izplatīšanu,
- caur mutisku **stāstīšanu**.

Lai Kungs liek tavai sējai bagātīgi uzdīgt un tā dara tevi auglīgu!

Ja tu, lasot šo grāmatu, esi aptvēris, ka tu šajās apliecinātajās realitātēs neesi iekšā, bet labprāt vēlētos būt organismā kā tā loceklis, tad izmanto mūsu ikmēneša mērīšanas kalpošanu! Mūsu sarīkojumu termiņus var uzzināt mūsu apkārt-vēstulē "Panoramas Ziņas".

Visus mūsu drukas darbus var pasūtīt bez maksas (kamēr tie ir krājumā) uz adresi:

Gemeinde – Lehrdienst
Nord 33
CH-9428 Walzenhausen
tel. 0041 (0) 71 888 1431
fakss 0041 (0) 71 888 6431

Var saņemt arī Ivo Saseka vēstis kasetēs un apkārt-vēstuļu veidā ar aktuālajiem mācību rakstiem.

Pieprasiet pasūtījumu lapu!

Citi Ivo Saseka un viņa ģimenes darbi: Grāmatas

„Ticīgais vai tāds, kas palaujas?”

Pasūtījuma Nr. 1 RUS

(RUS nozīmē, ka darbs ir pieejams krievu valodā).

Šī grāmata aicina dzīvi un dinamiski staigāt ticībā un tajā pašā laikā mēra mūsu dzīvi ticībā. „Ja mēs dzīvojam garā, tad mums ir arī jārikojas pēc gara”, ir teikts vēstulē Galetiešiem 5.25. Izsakoties tēlaini, varētu teikt arī tā: „Ja jau mums ir spārni, tad arī lidosim!” Grāmata derīga evaņģelizācijas mērķiem. Ivo Saseks, 152 lpp.

„Laodikejas traģēdija”

NR.3 RUS

Pravietiskā gaismā no visām pusēm ir apgaismots kristietības drausmīgais kritums. Taču ir parādīti arī pilnīgi reāli ceļi izešanai no šīs vajadzības un posta. Bez tam, grāmatā tiek norādīts arī visa mērķis. Lai šī grāmata tiek dota tikai mīlošu kristiešu rokās! Ivo Saseks, 164 lpp.

„Visa atjaunošana”

NR.4 RUS

Jautājums par visa atjaunošanu nostāda mūs nepatīkamam un visai smagu risinājumu priekšā. Atkal un atkal mēs stāvam izvēles priekšā: cilvēki vai Dievs, debesīgais vai zemišķais, laicīgais vai mūžīgais. Attiecībā pret baznīcas pabeigšanu un visa atjaunošanu, izaicinājuma augstākais punkts ir jautājums; plānošana vai paveikšana? Arī šī grāmata ir paredzēta tikai patiesību mīlošajiem un ticībā nostiprinātiem kristiešiem. Ivo Saseks, 148 lpp.

„Cīnas taisnīgumā”

NR.5 LV

Šī grāmata ir kopsavilkums par garīgā kara vešanas principiem. Tā apskata mūžīgo cīņu, kādu Kungs ved sava goda dēļ. Tā rāda pārskatu par cilvēces glābšanas vēsturi un atklāj svarīgu kopsakarību starp ikdienas garīgām cīņām un Dieva augstākajiem mērķiem. Smalki tiek izskatīts jautājums par visu garīgo kauju rašanos un to vešanas mērķi. Šī grāmata ir jālasa tikai tam, kam Dievišķā Kunga nolikumi ir patiesi dārgi. Ivo Saseks, 124 lpp.

„Lūgt Dievu pēc Apustuļu veida”

NR.7b RUS

Autors zem lupas apskata Apustuļa Pāvila lūgšanas un nonāk pie garu aizraujošiem secinājumiem. Šī ir ieeja lūgšanu atom – atomsfērās! Ivo Saseks, 234 lpp.

„Audzini ar redzējumu!”

NR. 8 LV

Man skolā mācīja visu, tikai vienu nē – vīziju, kādēļ tas viss ir vajadzīgs! No tā radušās mokas likās bezgalīgas. Kad man atestāts jau bija rokās, tikai tad es pirmo reizi sapratu, ka visas manas mokas nav bijušas veltīgas. Ģimenes dibināšana, bērnu audzināšana, darbs dzīves garumā ar neapjaustiem augstumiem un dziļumiem – taču neviena cena nebūs par augstu, neviens ceļš par stāvu un neviens liktenis par smagu, ja mēs šo dzīves darbu iesāksim ar to, kas man tik ilgi pietrūka – ar vīziju! Šī grāmata grib novērst šo trūkumu, tādēļ – „Audzini ar redzējumu!” Ivo Saseks, 179 lpp.

„Kēnišķīgā kundzība”

NR.9 RUS

Izmēģinājuma eksemplārs lasīšanai, sastādīts no 1. – 5. grāmatai. Kopā ar grāmatu 1 (Ticīgais vai tāds kas paļaujas), šī grāmata ir derīga tiem jaunaļiem, kas grib iestāties Ivo Saseka lasītāju lokā, taču pēc satura tā īpaši apstājas pie mūsu laika aktuālajām vajadzībām. Gaisma tumsā, orientēšanās apjukuma laikā, mūsu ticības pamati un augstākie mērķi, praktiskas

izejas no mūsdienu un nākamajām bēdām. Ivo Saseks, 180 lpp.

„Dieva iepazīšana”

NR.15 RU

Iepazīt Dievu nenožīmē uzkrāt zināšanas par Viņu, bet, pateicoties saskarsmei ar Viņu, arvien ciešāka savienošana ar Viņa būtību. Šī grāmata no trim pusēm atver mums ceļu un noteikumus, lai varētu savienoties ar Dievu. „Derības telts” apraksts atklāj, iespējams, pavisam jaunas kopsakarības. Ivo Saseks, 232 lpp.

„Pārmaiņu Kungs”

NR.19 LV

Ivo Saseka patiesā autobiogrāfija pierāda, ka lietas, kas ir pārāk grūtas cilvēkam, pārmaiņu Kungam ir vieglas. Aizraujoša grāmata ar izteikti evaņģelizējošu raksturu. Ivo Saseks, A6 formāts, 152 lpp.

„Debesu valstība starp plīti un velas grozu”

NR.22 LV

Patiesībā atkal un atkal gadījās tā, ka grāmatas autorei bija saskaršanās ar Kungu tieši pie plīts, veļas kalnu priekšā vai kādā no ikdienas neskaitāmajām situācijām ar saviem 10 bērniem. Pēkšņi viņai atvērās garīgas kopsakarības, sarežģītais kļuva vienkāršs un sprediķis, pateicoties bērniem, kļuva uzskatāms. Gribētos, lai šīs ģimenes piedzīvotais palīdzētu iet tālāk ikvienam, kas vēlas, lai Dieva valstība atainotos ne tikai vārdos, bet darbos un īstenībā - praktiskajā ģimenes ikdienas dzīvē. Annie Sasek, formāts 11x18 166 lpp.

„Miesas atpestīšana jeb izpirkšana”

NR.23 (2011.gadā nebija krievu valodā)

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, tas arī mirdams, dzīvos. Un ikviens dzīvais un ticīgais uz Mani nemūžam nemirs. Vai tu tam tici?”(Jāņa Evaņģēlijs 11.25, 26). Šī grāmata apziņā atkal atsauc nesaprotamos apsolījumus

un neizskaidrojamus faktus. Miesas nāves pārvarēšana tajā kļūst par visaugstāko organisko pienākumu, bet vispārpieņemtā nāves gaidīšana, ir kļuvusi par draudošu un viltīgu epidēmiju. Tā ir grāmata visiem, kas grib dzīvot... Ivo Saseks, 319 lpp.

„Kristus-vietā” vai Kristus”

NR.25 *RUS*

„Kristus-vietā” neatnāks kaut kad. Viņš jau ir šeit. Tātad arī ilgi gaidītā Dieva valstība neatnāks kaut kad, jo tā jau atrodas šeit, tikai mēs to neuztveram! Šī grāmata atklāj faktu, ka, kā Kristus-vietā, tā arī Dieva valstība jau gandrīz 2000 gadus attīstās mūsu vidū, un, ka mēs tuvojamies „pilnīgā vīra” vecumam. Tas ir izaicinājums ikvienam lasītājam. Ivo Saseks, 263 lpp.

„Ikdiena – tramplīns uz godību”

NR.26 *RUS*

Grāmatas autore citāts: „Vārds „ikdiena” nekad nav bijis mans mīļotais vārds, tāpat kā arī tavējais, iespējams, ne, taču kalpošanā man ir atvērušās acis, ka tieši „pelēkā ikdiena”, un tikai tā, ir vieta, kur dzimst patiešs garīgais progress. Lai stāsti no manas ikdienas uzmundrina tevi, un lai šis vārds kļūtu arī par vienu no taviem mīļajiem vārdiem. Es esmu pārliecināta, ka ikdiena ar savām problēmām un nepatīkšanām arī tev ir vieta, kur dzimt taviem talantiem un spējām. Tā ir vienkārši tramplīns priekš Dieva godības izpaušanās.” Annie Sasek, 115 lpp.

„Satricinājums”

NR.27 *LV*

Šī grāmata rāda iemeslus – darbības - izeju no satricinājumiem. „Kristus ir mums dots ne tikai ar mērķi, lai Viņš mūs izvestu no visiem satricinājumiem. Visi satricinājumi, savukārt, mums ir dot ar mērķi, lai tie mūs ievestu Kristū.” Ivo Saseks, 172 lpp.

„Charagma – zvēra zīme”

NR.29

Gudrs sakāmvārds saka: „Ja kaut kas izskatās pēc zoss, pārvietojas kā zoss un vispār visā uzvedas kā zoss, tad tas, laikam, arī ir zoss”. Līdzīgas domas manī ienāk, kad es domāju par mūsdienu čipa (RFID - radiofrekvenču identifikācijas čips) attīstību. Tas izskatās kā kontroles tehnoloģija un tiek atklāti lietots kontroles nolūkiem. Ādā implantēta vai piestiprināta pie ādas, – kādus uzdevumus tā tad pildīs? Ivo Saseks, 150 lpp.

Nodaļu „RFID – radiofrekvenču identifikācija” var pasūtīt kā atsevišķu brošūru A5 formātā, NR.32

„Izraēls - ēna vai realitāte?”

NR.30 RUS

Jūs - ebreji un pagāni, esat pienākuši ne pie uztverama kalna..., bet jūs esat pienākuši (burtiski – pārgājuši) pie Cīānas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, pie Debesu Jeruzalemes ...” (Vēstule ebrejiem 12.18.22). Šī grāmata pamatīgi un teoloģiskos dziļumos atklāj, kādas praktiskas sekas sevī nes šī Rakstu vieta. Tā ievēd kārtību attiecībās starp Izraēlu, baznīcu un Dieva valstību. Secinājums – ne Izraēla atbalstītāju fanātisms, ne aizvietojošā Dievkalpošana (mācība, kas stāsta, it kā mēs, pagāni, būtu iestājušies Izraēla vietā), neved uz mērķi. Ivo Saseks, 125 lpp.

„Pamošanās pamatos”

NR. 34 LV

No personīgās pieredzes un dzīvi ar daudzu piemēru palīdzību Saseku bērni parāda, kā viņi ikdienā izdzīvo sava tēva Ivo Saseka sprediķus. Tas nav tikai praksei tuvs papildinājums visam Draudzes-Mācību-kalpošanas mācību materiālam, bet to ir arī aizraujoši un atsvaidzinoši lasīt – tas uzmundrina visā, bezbailīgi, paļauties uz Dievu. Saseku bērnu grāmata, 208 lpp.

Ivo Saseka brošūras:

„Apustuliskās lūgšanas”

NR.7a RUS

Šos lūgšanas tekstus Ivo Saseks ir no jauna pārtulkojis no grieķu valodas. Tie kalpo par pamatu grāmatai – „Lūgšanas pēc apustuļu veida”. A6 formāts, Ivo Saseks, 60 lpp.

„Garīgie vienādojumi”

NR.10 RUS

Garīgie vienādojumi - tās ir Dieva valstības realitātes, kas formātā ir saspiestas līdz „rieksta čaumalas” lielumam. Šī brošūra patiesībā ir ievads mācībā par Dieva valstības formulām, un, tajā pašā laikā, tā iedvesmo un vada uz sadarbību pie šīs garīgo formulu grāmatas. Jo nekad vēl Dieva tauta tik asi nav sajutusi vajadzību pēc īsas koncentrētības un noslīpētības attiecībā pret Bībeles mācību, kā šodien. Ivo Saseks, 44 lpp.

„Dieva bruņojums”,

NR.11

(izvilkums no grāmatas „Satricinājums” (nr.27)).

Vai personīgā piepūle vai garīgā cīņa? Dieva ieroči nav lieta, bet ir Personība. Ivo Saseks, A6 formāts, 53 lpp.

„Iepriekš paredzētie laiki”

NR.12 RUS

Tā kā dabā ir noteikti laiki, kas dod zināmas iespējas vai neiespējamības, (piemēram, pavasaris, vasara, rudens un ziema vai augļa ieņemšanai derīgās dienas sievietei), tāpat tādi laiki ir arī garīgajā dzīvē. Tādēļ ir nepieciešams a) uzzināt šos laikus (grieķiski „kairos”), ar to piedāvātajām iespējām un b) pareizi tos izmantot. Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Reizēm mazāk ir vairāk”

NR.13

Garīgo izteicienu krājums no I.Saseka sprediķiem un lekcijām viņa kalpošanā dzimtenē un aiz robežām. Ideāls līdzeklis, lai iepazītos ar autora domāšanu, mācību un darbiem. Ivo Saseks, miniatūra grāmatiņa, 112 lpp.

„Abrahama ticība”

NR.14

(Fragments no grāmatas „Ticīgais vai pašāvīģais”- Nr.1)

Abrahama ticība mums atgādina par to lielo noslēpumu, ka visu dzīves situāciju pieņemšana uz pašāvīģas pamata Dievam, vienmēr sevī nes lielākus pārveidojošus spēkus, nekā pretošanās tiem ticībā vai manipulēšana.” Šī brošūra sasniegs savu mērķi attiecībā pret mums tad, kad vairs ne mēs ar Dievu, bet Dievs ar mums atkal varēs rakstīt vēsturi. Ivo Saseks, A6 formāts, 30 lpp.

„Miers no visām pusēm”

NR.20 RUS

(Fragments no grāmatas „Audzini ar redzējumu”, nr.8 RUS).

„Miers no visām pusēm!” Daudzsološs un neparasts nosaukums ģimenes mācību līdzeklim. Vai es to nepārspīlēju? Ar „mieru no visām pusēm” mēs nedomājam dzīvi, brīvu no problēmām. Miers visapkārt runā par kopēju dzīvošanu, kas veiksmīgi stāv pāri problēmām un kopīgi tur tās kontrolē. To, ka tas praktiski ir iespējams, mūsu ģimene, kas sastāv no 12 cilvēkiem, piedzīvo jau daudzus gadus. Miers no visām pusēm visiem, kas ne tikai lasa šo vārdu, bet to arī izpilda!” Ivo Saseks, A6 formāts, 76 lpp.

„Pilnveidoti Viņā”

NR.24

(Fragments no grāmatas „Miesas izpirkšana”. NR.23)

„Nevis mums Svētie Raksti būtu jāpielāgo mūsu pieredzei, bet gluži otrādi, mūsu pieredze - Svētajiem Rakstiem! Tādēļ pārbaudi savu pilnīgumu Kristū nevis uz tavas pieredzes pamata, bet uz Svēto Rakstu pamata. Ivo Saseks, A6 formāts, 144 lpp.

„Kungs ir mans Gans”

NR.28

(Anni Sasekas personīga liecība)

„Kā ievainotu un sapinušos aitu mani atbrīvoja no ērkšķu krūma, paņēma rokās un maigi aiznesa uz sulīgu, ziedošu pļavu. Un šī pļava zied, zied, zied... Pateicība par kalpošanu, kura neaptekālē mani un neuzkundzējas man, bet ved uz Kristu - uz Viņa Personas dzīvo realitāti! Annie Sasek, A6 formāts, 60 lpp.

„Trakojošā jūra”

NR.31 *RUS*

(Fragments no grāmatas „Satricinājums”, nr.27)

„Es esmu Kungs un cita nav. Es veidoju gaismu un radu tumsu, Es radu mieru un izsaucu katastrofas; Es, Kungs, to visu daru!” (Jesajas 45.6.7) Mūsu laika satricinājumi: iemesli – sekas – augļi.” Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

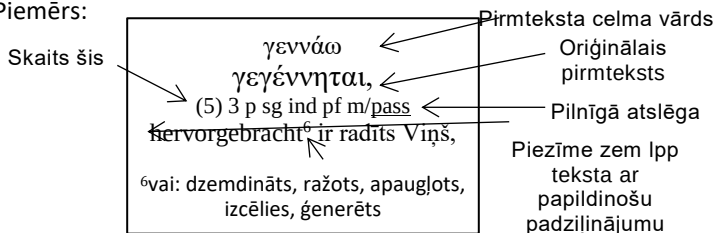
„Vēstule Efesiešiem”

(Starprindu pilnā analīze, I-VO)

NR.33

Jauna starprindu analīze, pirmkārt, ir jāsaprot kā rokasgrāmata, nevis kā aizvietojuams parastajai Bībelei. Īpaši ticībā vēl jauni ļaudis viegli var zaudēt orientēšanos, ja uzreiz viņi sajūt pārāk daudz jauninājumu. Tādēļ mierīgi lasiet tālāk jūsu pašu Bībeles, bet tur, kur jūs gribat iedziļināties, tur lietojiet „starprindu pilno analīzi”. Tā I-VO nesīs efektīvu labumu katram.

Piemērs:

Ivo Saseks, 72 lpp

Citus Saseka I-VO-tulkojumus var dabūt kā apkārt-vēstuļu izdevumus.

„Rekrūti (Dienestā iesauktais) spredikotāj, šurp!“ –
Militārais dienests ar ceļavēju –

NR. 46

20-gadīgais autors ar savu vienreizējo dzīvesveidu te atklāj kādu noslēpumu, kas spēj visus neveiksmīgos dzīves apstākļus pārvērst par patiesu misionēšanas avantūru. Tas ir jāizlasa katram, kas savā dzīvē meklē piedzīvot klātesošo un visu pārvarošo ceļavēju. Eliass Saseks, 72 lpp.

„Jahwe – Radītājs Dievs vai velns?“

NR. 47

Bībele – Svētie Raksti vai jūdu sazvērestības grāmata? Jūd- - izvēlētā Dieva tauta vai sazvērnieciska sātana sekta? Jahwe – Radītājs Dievs vai velns? Šis raksts rada skaidrību par to, kas patiesībā ir rakstīts Bībelē. Ivo Saseks, 55 lpp.

Traktāti

„Pravietisks vārds Kristiešu draudzēm”

Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Uguns katastrofa Kaprūnā”

Derīgs gan evaņģelizācijā, kā arī Kristiešiem. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Asins vainas likums”

Par abortu tēmu. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Bet viņi jautā, kādēļ”

Apskaidrojošs un apgaismojošs par aktuāliem notikumiem. Ir krievu valodā.

„Neredzamās pasaules dārgumi”

Loīze Saseka, toreiz 12 gadi. Evaņģelizēšanas traktāts. Ir krievu valodā.

Speciālais

„OCG-jaunatne“

NR.39

Šajā laikā, kad nepaklausību, strīdus un sacelšanos mēģina definēt kā rakstuta stiprumu, jo anti-autoritārās audzināšanas sekas prasa savus bezkompromisa augļus, bērni un jaunieši ceļas augšā, un pierāda patieso rakstura stiprumu savās četrās sienās. OCG-jaunatne, 148 lpp.

„Varoni mirst citādi“

NR. 36

Piecu autoru rakstniecisks kopdarbs, kas Ivo Saseka, filmas scenārija autora un režisora, tāda paša nosaukuma filmu ir pārveidojuši par aizraujošu romānu.

„Varoni mirst citādi“ ir kāda vīra likteņa stāsts, kas par vēlū aptver, ka atriebība vienmēr skar arī nevainīgos. Cīņā pret Habsburgu apspiešanu tiek 1386. gadā panākta šveiciešu zvēresta biedrības vēsturiska uzvara.

Arnolds Winkelread par to samaksā ar savu dzīvību. Grāmata aizraujoši un dramatiski stāsta par ticības, miera un brālības spēcīgo iedarbību un uzaicina mūs to visu atkal atklāt. Jo patiesā brīvība ir kas vairāk, kā tikai uzvarēts slaktiņš. Autori Günter Voelk, Maja Brändli, Magdalena Schulz, Beatrice Krähenbühl, Linda Garten, 335 lpp.

„Ideālais svars ar vīziju“

NR. 35

Atsvaidzinošs un motivējošs ievads ar svarīgākajiem akcentiem uz izlīdzinātu, veselīgu ēšanu garam, dvēselei un miesai – ar dažām receptēm Iris Meyer, 63 lpp.

Elaion-izdevniecības izskaidrojošie raksti

Brošūras

„RFID – Radio Frekvenču Identifikācija“

NR. 32

(Izvilumi no grāmatas „Čaragma – zvēra zīme“, Pasūtījuma nr. 29)

RFID ir visur esoša tehnoloģija iespējamai totālajai uzraudzībai. Katram saprotami te tiek attēlots funkcionēšanas veids un pielietojums, robežas un bīstamības. Šī brošūra domāta informēšanai, izskaidrošanai un uzskata veidošanai. Noemi Sasek und Sabrina Langenegger, 56 lpp.

„Mobilais telefons – noklusētā bīstamība“

NR. 40

Main-stream mediji viscaur klusē par mobilo sakaru un elektromagnētiskā starojuma potenciālo bīstamību. Šī brošūra koncentrētā veidā katram saprotami šīs briesmas izskaidro.

Klaus Weber, Anti-Genocīda kustība, 32 lpp.

„Vakcinācija – pirms un pēc“

NR. 41

Vakcinācijas kaitējuma ziņojums no pirmajām rokām: šeit savāktais ir miljonus pārstāvoša cietēju pieredze. Arī šī ir pretbalss main-Stream- medijiem. Lai katrs sev izveido savu personīgo attieksmi. Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 51 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 41a var saņemt izvilkmumu no šīs brošūras.

„Agrīnās seksualizācijas sentēvi“

NR. 42

Saskaņā ar jauno starptautisko skolu plānu, seksuālajai audzināšanai un, līdz ar to, arī “agrīnajai seksualizācijai”, ir jākļūst par obligāto priekšmetu visiem bērniem. Kas grib kaut ko tādu un no kurienes nāk šādi ‘tendi’, tieksmes? Šīs brošūras mērķis ir iznest gaismā to, kas ir šādas attīstības

ciltstēvi, jo mēs visi daudz par maz zinām par to. Ivo Saseks, 28 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 42a var saņemt arī 12-lpp. izvilkumu no šīs brošūras.

„Nauda valda pasauli – bet kas patiesībā valda naudu?“

NR. 43

Nauda ir tas, kas visvairāk kustina visus cilvēkus. Vai jūs zinājāt, ka ir cilvēki, kas ne no kā rada naudu, kamēr jums tās dēļ ir grūti jāstrādā? Vai jūs zinājāt, ka ir daži nedaudzie, kas naudas sistēmu izmanto savā labā, kamēr lielākajai daļai cilvēku visu laiku jācīnās par izdzīvošanu? Šos un vēl citus ieskatus par tēmu nauda, jums sniedz šī brošūra. Karl-Heinz Christ, Anti-Genocīda-kustība, 16 lpp.

„Pamācībā kā nočiept“

Satīra par iedarbīgākajām metodēm, kā nočiept, resp., kā varētu kļūt par pasaules vislielākajiem čiepējiem. Vai varbūt tādi jau pastāv? Brošūra ar daudziem komiksiem. Autori: Peter Müller no „Berlīnes Infokarotāji“, izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 28 lpp.

Skrejlapas

„Agrā seksualizācija“ kā sodāmības pamats

NR. 44

Izvilkums no intervijas ar dr. med. Gustav Hirsch-u, Stuttgarte, no dokumentālās filmas „Agrās seksualizācijas ciltstēvi“, Panorama-Film Izdevējs: Gustav Hirsch

„Vakcinācijas otrā puse“

NR. 45

Kas ir jāzina ikvienam obligātās vakcinācijas piekritējam! Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, Šveice

Tālāku ieskatu mūsu darbā
piedāvā sekojošas interneta lapas:

Ieskats apmācību darbā:

www.ivo-sasek.ch

www.sasek.tv

www.familie-sasek.ch

www.novatorium.de

Darbs pie filmām:

www.panorama-film.ch

Izskaidrojošais darbs:

www.antizensur.info

www.klagemauer.tv

www.medien-kommentar.tv

www.jugend-tv.net

www.agb-antigenozidbewegung.de

www.stimmvereinigung.org

Stimmvereinigung.org

OCG liecības:

www.veraendert.de

www.ocg-jugend.com

veraendert.de

OCG-Jugend